BEST SELLER

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

BEATRIX

„Caractere superb nuanțate, o chimie ardentă și inteligență extremă..."
Booklist

LISA KLEYPAS

BEATRIX

LISA KLEYPAS

BEATRIX

Traducere: Lucia Ostafi-Iliescu

PROLOG

Căpitanului Christopher Phelan
Batalionul 1, Brigada de Infanterie
Cap Mapan
Crimeea

Iunie 1855
Dragă Christopher,
Nu pot să-ţi mai scriu.
Nu sînt cine crezi tu că sînt.
N-am intenţionat să-ţi trimit scrisori de dragoste, dar asta au devenit. În drumul lor spre tine, cuvintele mele s-au transformat în bătăi de inimă aşternute pe hîrtie.
Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă.
(nesemnată)

CAPITOLUL 1

Hampshire, Anglia
Opt luni mai devreme

Totul a început cu o scrisoare.

Pentru a fi exacţi, a fost vorba de menţionarea cîinelui.

– Despre ce cîine e vorba? întrebă Beatrix Hathaway. Al cui?

Prietena ei, Prudence, frumuseţea comitatului Hampshire, ridică ochii de pe scrisoarea trimisă de curtezanul ei, căpitanul Christopher Phelan.

Deşi nu era indicat ca un gentleman să corespondeze cu o fată nemăritată, aranjaseră să-şi trimită scrisorile prin cumnata lui Phelan, ca intermediar.

Prudence se încruntă ironică.

– Realmente, Bea, tu îi acorzi o atenţie mult mai mare unui cîine, decît i-ai acordat vreodată căpitanului Phelan.

– Căpitanul Phelan nu are nevoie de atenţia mea, rosti Beatrix pragmatică. Se află în atenţia fiecărei domnişoare de măritat din Hampshire. În afară de asta, el a ales să se ducă la război şi eu

sînt sigură că petrece o vreme adorabilă umblînd ţanţoş în uniforma lui elegantă.

– Nu e deloc elegantă, veni răspunsul posac al lui Prudence. De fapt, noul lui regiment are nişte uniforme *îngrozitoare* – foarte simple, de culoare verde închis cu galoane negre şi fără nici un fel de şnururi sau trese de aur. Şi cînd l-am întrebat de ce, căpitanul Phelan mi-a spus că au făcut asta pentru a-i ajuta pe infanterişti să se ascundă, ceea ce nu are nici un sens, pentru că toată lumea ştie că un soldat britanic este mult prea curajos şi mîndru, pentru a se ascunde în timpul bătăliei. Dar Christopher – vreau să spun căpitanul Phelan – a spus că e ceva legat de... o, a folosit un cuvînt franţuzesc...

– Camouflage? întrebă Beatrix intrigată.

– Da, de unde ai ştiut?

– Multe animale au diverse moduri de a se camufla, pentru a nu fi văzute. Cameleonii, de exemplu. Sau felul cum penajul bufniţei e împestriţat, pentru a o ajuta să se confunde cu scoarţa copacilor. Genul acela...

– Dumnezeule, Beatrix, *nu* începe să-mi ţii o prelegere despre animale.

– Mă opresc, dacă îmi spui de cîine.

Prudence îi întinse scrisoarea.

– Citeşte tu însăţi.

– Dar Pru, protestă Beatrix, cînd paginile mici şi frumos împăturite îi fură băgate în mînă. Căpitanul Phelan poate că ţi-a scris ceva personal.

– Nu cred să am eu norocul ăla! E o scrisoare cu adevărat sumbră. Nimic, doar lupte şi informaţii proaste.

Deşi Christopher Phelan era ultimul om, pe care Beatrix ar fi vrut vreodată să-l apere, nu putu totuşi să nu sublinieze:

– Luptă în permanenţă în Crimeea, Pru. Nu sînt sigură dacă există multe lucruri plăcute acolo în timp de război, despre care să scrie.

– Ei bine, nu mă interesează ţările străine şi nici n-am pretins asta vreodată.

Un zîmbet şovăielnic se răspîndi pe faţa lui Beatrix.

– Pru, eşti sigură că vrei să devii soţie de ofiţer?

– Ei bine, *sigur că da...* cei mai mulţi soldaţi gradaţi din ordin regal nu se duc la război. Există mulţi bărbaţi eleganţi prin oraş şi, dacă sînt de acord să accepte jumătate de soldă, nu au nici o obligaţie şi nu trebuie să-şi petreacă timpul cu regimentul. Asta a fost situaţia şi cu căpitanul Phelan, pînă cînd a fost numit să-şi facă serviciul în străinătate. Prudence ridică din umeri. Presupun că războaiele sînt întotdeauna situaţii care nu convin nimănui. Mulţumesc cerului, căpitanul Phelan se va întoarce în curînd în Hampshire.

– Adevărat? De unde ştii?

– Părinţii mei spun că războiul se va termina pînă la Crăciun.

– Am auzit şi eu asta. Totuşi, mă întreb dacă nu cumva subestimăm serios măiestria ruşilor şi o supraestimăm pe a noastră proprie.

– Ce lipsă de patriotism! exclamă Prudence, cu o licărire jucăuşă în priviri.

– Patriotismul nu are nimic de a face cu faptul că Ministerul de Război, în entuziasmul său, nici măcar nu şi-a făcut un plan, înainte de a trimite treizeci de mii de oameni în Crimeea. Nu avem nici

măcar cunoştinţe corespunzătoare despre locul acela şi nici o strategie pentru cucerirea lui.

– De unde ştii aşa de multe despre asta?

– Din *Times*. Se dau rapoarte zilnice. Nu citeşti ziarele?

– Pagina politică, nu. Părinţii mei spun că e dăunător pentru o tînără să acorde atenţie acestui fel de treburi.

– Familia mea discută politică în fiecare seară, la cină, iar eu şi surorile mele luăm parte la discuţii. Beatrix făcu intenţionat o pauză, înainte de a adăuga cu un zîmbet diabolic: ne exprimăm chiar *opiniile*.

Ochii lui Prudence se deschiseră mari.

– Dumnezeule! Ei bine, n-ar trebui să fiu surprinsă. Toată lumea ştie că familia ta e... altfel.

– Altfel, e un adjectiv mult prea amabil, faţă de cele folosite adesea, pentru a descrie familia Hathaway.

Familia ei era formată din cinci fraţi, cel mai mare, Leo, era urmat de Amelia, Winnifred, Poppy şi Beatrix. După moartea părinţilor lor, familia Hathaway a trecut printr-o schimbare a norocului surprinzătoare. Deşi erau născuţi în cadrul păturii de mijloc, erau totuşi înrudiţi cu o ramură aristocratică a familiei. Printr-o serie de evenimente neaşteptate, Leo moşteni titlul de viconte, pentru care el şi surorile lui nu fuseseră nici pe departe pregătiţi. Se mutară din micul lor sat Primrose Place pe moşia Ramsay, în comitatul sudic Hampshire.

După şase ani, familia Hathaway reuşi să înveţe destul, pentru a se simţi bine în înalta societate. Totuşi, nici unul dintre ei nu învăţase să gîndească aşa ca nobilii şi nici nu căpătase valori sau maniere

aristocratice. Aveau avere, dar asta nu era la fel de important ca naşterea şi relaţiile. Şi, în timp ce o familie în aceleaşi circumstanţe s-ar fi străduit să-şi îmbunătăţească poziţia căsătorindu-se cu cei de rangul lor social, cei din familia Hathaway au ales să se căsătorească din dragoste.

În ceea ce o privea pe Beatrix, era îndoielnic că se va căsători vreodată. Era educată doar pe jumătate, petrecînd cel mai mult timp în aer liber, călărind sau hoinărind prin pădurile, mlaştinile şi pajiştile din Hampshire. Oamenilor, Beatrix le prefera compania animalelor, adunînd creaturi rănite sau orfane şi îngrijindu-le. Şi cele care nu puteau să supravieţuiască în mediul lor sălbatic, erau reţinute ca animale de companie şi Beatirx se ocupa ea însăşi de ele. În natură, era fericită şi realizată. În interioarele castelelor, viaţa nu era la fel de perfectă.

Din ce în ce mai des, Beatix deveni conştientă de sentimentul enervant al insatisfacţiei. Al dorului. Problema era că nu întîlnise încă un bărbat potrivit pentru ea. În mod cert, nici unul dintre specimenele acelea palide şi binecrescute din saloanele londoneze, pe care le frecventa, nu-i plăcea în mod deosebit. Şi cu toate că bărbaţii mai robuşti, de la ţară, erau atrăgători, nici unul dintre ei nu avea acel *ceva,* ce nu putea fi numit, după care ofta Beatrix. Visa la un bărbat a cărui putere de voinţă să se potrivească cu a ei. Voia să fie iubită cu pasiune... provocată... surprinsă.

Beatrix se uită la scrisoarea împăturită din mîinile ei.

Nu era doar faptul că-l displăcea pe Christopher Phelan, dar recunoşterea că era total opusul a tot ce era ea. Sofisticat şi născut în privilegii, era în

stare să se mişte cu uşurinţă în mediul civilizat, care îi era aşa de străin ei. Era cel de al doilea fiu al unei binecunoscute familii locale, bunicul lui matern era conte, iar familia tatălui său se distingea printr-o avere semnificativă, cîştigată din transporturi navale.

Deşi familia Phelan nu urma în linie la cîştigarea unui titlu, cel mai mare fiu, John, la moartea contelui, moştenea moşia Riverton din Warwickshire. John era un bărbat sobru şi contemplativ, devotat soţiei sale, Audrey.

Dar fratele mai mic, Christopher era cu totul alt fel de om. Aşa cum se întîmpla adesea, cel de al doilea fiu, Christopher, căpătase un grad în armată prin ordin regal, la vîrsta de douăzeci şi doi de ani. La început activase ca stegar la cavalerie, ceea ce era o ocupaţie perfectă pentru un tip, care arăta aşa de splendid, pentru că principala lui responsabilitate era să poarte culorile cavaleriei, în timpul paradelor şi instrucţiilor. De asemenea, era şi un mare favorit al doamnelor din Londra, localitate în care se ducea frecvent, fără să o părăsească vreodată cu adevărat, petrecîndu-şi vremea dansînd, bînd, jucînd cărţi, cumpărînd îmbrăcăminte frumoasă şi permiţîndu-şi scandaloase legături de dragoste.

Beatrix îl întîlnise pe Christopher Phelan de două ori, prima dată la un bal local, unde îl judecase ca cel mai arogant bărbat din Hampshire. Următoarea dată cînd l-a întîlnit a fost la un picnic, unde îşi revizui părerea: era cel mai arogant bărbat din toată lumea.

– Fata asta, Hathaway, e o creatură neobişnuită, îl auzise Beatrix spunîndu-i unui amic.

– Eu o găsesc fermecătoare şi originală, protestase amicul lui. Şi poate vorbi despre cai, mai bine decît oricare altă femeie, pe care am întîlnit-o.

– Normal, veni replica seacă a lui Phelan. Se potriveşte mai bine la grajduri, decît într-un salon.

De atunci, Beatrix îl evitase de cîte ori putuse. Nu că îi păsa de comparaţia indirectă cu un cal, deoarece caii erau animale adorabile, cu firi generoase şi nobile. Şi ştia că, deşi nu era o mare frumuseţe, avea propriul ei farmec. Mai mulţi bărbaţi făcuseră comentarii favorabile despre părul ei şaten închis şi ochii albaştri.

Totuşi, aceste atracţii moderate nu erau nimic, în comparaţie cu splendoarea aurie a lui Christopher Phelan. Era la fel de blond ca Lancelot, Gabriel, probabil Lucifer, dacă credeai că a fost unul din cei mai frumoşi îngeri din rai. Phelan era înalt şi cu privirea argintie, cu părul de culoarea grîului de iarnă, închis la culoare de atingerea soarelui. Silueta lui era puternică şi milităroasă, umerii drepţi şi fermi, şoldurile înguste. Chiar atunci cînd se mişca cu o graţie indolentă, exista o putere incontestabilă în el, ceva de prădător egocentric.

Recent Phelan fusese unul dintre puţinii aleşi, selectaţi din diverse regimente, pentru a face parte din *Brigada de Infanterie. „Infanteriştii"* cum se numeau ei, era o categorie neobişnuită de soldaţi, antrenaţi să-şi folosească propria iniţiativă. Erau încurajaţi să ocupe poziţii înaintea liniilor frontului propriu şi să împuşte ofiţerii şi caii duşmani, care erau de obicei în afara liniei de tragere. Din cauza îndemînării lui deosebite, Phelan fusese promovat la căpitănia *Brigăzii de Infanterie.*

Pe Beatrix o amuza gîndul că onoarea aceasta probabil nu-i plăcea deloc lui Phelan. Mai ales de

cînd fusese obligat să schimbe uniforma lui frumoasă de husari, cu mantaua neagră şi nenumăratele trese de aur, cu altele verde închis.

– Eşti binevenită să o citeşti, rosti Prudence aşezîndu-se la masa de toaletă. Trebuie să-mi aranjez părul, înainte de a pleca la plimbare.

– Părul tău arată adorabil, protestă Beatrix, incapabilă să vadă vreo fisură în coada elaborat fixată a cosiţelor blonde. Şi nu mergem decît pînă în sat. Nici unul dintre săteni nu va şti, sau nici unuia nu-i va păsa, dacă e sau nu coafura ta perfectă.

– Ştiu. Dar, în afară de asta, nimeni nu ştie cu cine te poţi întîlni.

Obişnuită cum era cu pieptănatul neîncetat al prietenei ei, Beatrix zîmbi şi scutură din cap.

– În regulă. Dacă eşti sigură că nu-ţi pasă că mă uit la scrisoarea căpitanului Phelan, am să citesc doar partea legată de cîine.

– Vei adormi, cu mult înainte de a da peste cîine, rosti Prudence împlîntîndu-şi expert o agrafă în cosiţele împletite.

Beatrix se uită la rîndurile mîzgălite. Cuvintele erau înghesuite, şiruri strînse de litere gata să sară din pagină.

> Dragă Prudence,
>
> Stau în acest cort prăfuit, încercînd să mă gîndesc să scriu ceva valoros. Mă aflu la capătul puterilor. Tu meriţi cuvinte frumoase, dar tot ce mi-a rămas, sînt astea: mă gîndesc la tine în permanenţă. Mă gîndesc la această scrisoare în mîna ta şi la mireasma parfumului de pe încheietura mîinii tale. Îmi doresc linişte, aer curat şi un pat cu o pernă moale şi albă...

Beatrix îşi simţi sprîncenele ridicîndu-se şi o undă rapidă de căldură pe sub gulerul înalt al rochiei. Făcu o pauză şi se uită la Prudence.

– Găseşti asta plictisitor? întrebă ea cu blîndeţe, în timp ce îmbujorarea i se răspîndi, ca vinul vărsat pe o faţă de masă.

– Începutul e singura parte bună, rosti Prudence. Citeşte mai departe.

... Acum două zile, în marşul nostru de pe coastă, spre Sevastopol, ne-am luptat cu ruşii pe rîul Alma. Mi s-a spus că a fost victoria noastră. Dar nu s-a simţit aşa. Am pierdut cel puţin două treimi dintre ofiţerii regimentului nostru şi un sfert dintre soldaţi. Ieri am săpat morminte. Înregistrării finale a morţilor şi răniţilor i se spune „jetonul măcelarului". Trei sute şaizeci de britanici ucişi, şi mai mulţi soldaţi morţi în urma rănilor.

Unul dintre cei căzuţi, căpitanul Brighton, avea un terrier zburlit, cu numele Albert, care e fără îndoială cîinele cu cel mai urît comportament care există, După ce Brighton a fost înmormîntat, cîinele a rămas lîngă mormîntul lui, a scheunat ore întregi şi a încercat să-i muşte pe toţi cei care se apropiau. Am făcut greşeala să-i ofer un biscuit şi acum ignoranta creatură mă urmăreşte peste tot. În acest moment se află în cortul meu, privindu-mă cu ochii lui pe jumătate nebuni. Scheunatul arareori încetează. De cîte ori mă apropii, încearcă să-şi înfigă dinţii în mîna mea. Vreau să-l împuşc, dar sînt prea obosit de atîta moarte. Familii întregi bocesc vieţile pe care le-am luat eu. Fii, fraţi, părinţi. Pentru faptele mele, mi-am cucerit un loc în iad şi războiul de abia a început. M-am schimbat, nu în bine, şi mi-e teamă

că s-ar putea să nu-ţi placă prea mult ce am devenit. Mirosul morţii, Pru... e peste tot.

Cîmpurile de bătaie sînt presărate cu bucăţi de trupuri, haine, pingele de la cizme. Imaginează-ţi o explozie ce poate smulge pingelele cizmelor! După o bătălie, au spus că florile sălbatice vor fi mai abundente în sezonul viitor – pămîntul este atît de răscolit şi de fărîmiţat, încît va oferi loc noilor seminţe să-şi dezvolte rădăcinile. Aş vrea să-i plîng pe morţi, dar nu e loc pentru aşa ceva. Nici timp. Trebuie să-mi înăbuş într-un fel sentimentele.

Oare mai este vreun loc pe lume plin de pace? Te rog scrie-mi. Spune-mi despre lucrul de mînă la care lucrezi, sau despre cîntecul tău favorit. Plouă în Stony Cross? Frunzele au început să-şi schimbe culoarea?

Al tău, Christopher Phelan

Cînd Beatrice termină scrisoarea, deveni conştientă de un sentiment deosebit, un fel de compasiune surprinzătoare, care-i apăsa inima.

Părea imposibil ca o astfel de scrisoare să fi venit din partea arogantului Christopher Phelan. Nu era deloc ceea ce se aşteptase. Exista un fel de vulnerabilitate, o nevoie de blîndeţe, care o mişca.

– Trebuie să-i scrii, Pru, rosti ea împăturind scrisoarea cu mult mai multă grijă decît îi acordase înainte.

– Nu fac astfel de treburi. Asta n-ar face decît să-l încurajeze să se lamenteze şi mai mult. Voi tăcea şi probabil că asta îl va determina să scrie ceva mai vesel data viitoare.

Beatrix se încruntă.

– După cum ştii, nu-l apreciez prea mult pe căpitanul Phelan, dar scrisoarea aceasta... merită simpatia ta, Pru. Scrie-i măcar cîteva rînduri. Cîteva cuvinte de reconfortare. Nu îţi va lua timp deloc. Şi în legătură cu cîinele, am nişte sfaturi...

– Nu scriu nimic despre cîinele ăla dat dracului. Prudence scoase un suspin nerăbdător. Scrie-i tu.

– *Eu?* Nu aşteaptă veşti de la mine. Consideră că sînt o creatură neobişnuită.

– Nu pot să-mi imaginez de ce. Poate din cauză că ai adus-o pe Medusa la picnic...

– E un arici cu un comportament foarte agreabil, rosti în defensivă Beatrix.

– Domnul, a cărui mînă a fost înţepată, nu pare să fie de aceeaşi părere.

– Asta numai pentru că a încercat să o mînuiască incorect. Cînd iei în mînă un arici...

– Nu, nu e cazul să-mi spui mie, pentru că niciodată n-am să pun mîna pe vreunul. Iar în ce-l priveşte pe căpitanul Phelan... dacă simţi aşa o nevoie puternică, scrie-i un răspuns şi semnează-mă pe mine.

– Nu va recunoşte că nu e scrisul tău?

– Nu, pentru că nu i-am scris niciodată.

– Dar nu e pretendentul meu, protestă Beatrix. Nu ştiu nimic despre el.

– De fapt, ştii tot atît de multe, ca şi mine. Eşti obişnuită cu familia lui, eşti foarte apropiată de cumnata lui. Iar eu n-aş spune că acest căpitan Phelan e pretendentul meu. Cel puţin nu singurul. În mod cert nu i-am promis că mă mărit cu el, pînă nu se întoarce de la război cu toate membrele întregi. Nu vreau un soţ, pe care să trebuiască să-l împing într-un scaun de invalid, tot restul vieţii mele.

– Pru, ai profunzimea unei mlaştini.

Prudence zîmbi.

– Cel puţin sînt cinstită.

Beatrix îi aruncă o privire îndoielnică.

– O însărcinezi cu adevărat pe una dintre prietenele tale, cu scrierea unei scrisori de dragoste?

Prudence dădu din mînă într-un gest de negare.

– Nu o scrisoare de dragoste. Nu există nimic despre dragoste în scrisoarea trimisă de el. Scrie-i doar ceva vesel şi încurajator.

Beatrix răscoli prin buzunarul rochiei de promenadă pe care o purta şi ascunse scrisoarea înăuntru. În sinea ei se lupta cu ea însăşi, reflectînd că niciodată nu se sfîrşeşte bine, cînd cineva face ceva dubios moralmente, chiar cu bune intenţii. Pe de altă parte... nu putea să-şi scoată din minte imaginea unui soldat epuizat mîzgălind o scrisoare grăbită în cortul lui, cu mîinile pline de băşici de la săpatul mormintelor camarazilor lui. Şi a unui cîine flocos scheunînd într-un colţ.

Se simţea complet inadecvată, pentru sarcina de a-i scrie. Şi suspecta că şi Prudence simţea la fel.

Încercă să-şi imagineze ce însemna pentru Christopher, să-şi lase în urmă viaţa lui elegantă şi să se trezească într-o lume, unde supravieţuirea îi era ameninţată zi de zi. Minut de minut. Era imposibil să-şi imagineze un bărbat ca arătosul Christopher Phelan, confruntat cu pericolul şi dificultăţile. Foamea. Singurătatea.

Beatrix se uită gînditoare la prietena ei, privirile lor întîlnindu-se în oglindă.

– Care e cîntecul tău preferat, Pru?

– De fapt, nu am nici unul. Spune-i care e al tău.

– N-ar trebui să discutăm asta cu Audrey? întrebă Beatrix referindu-se la cumnata lui Phelan.

– Categoric, nu. Audrey are o problemă cu cinstea. N-ar trimite scrisoarea, dacă ar şti că nu am scris-o eu.

Beatrix scoase un sunet, ce putea să fie şi hohot de rîs şi geamăt.

– N-aş numi asta o *problemă* cu cinstea. O, Pru, te rog schimbă-ţi gîndul şi scrie-i tu. Ar fi mult mai uşor.

Dar Pru, cînd era forţată să facă ceva, de obicei devenea intransigentă, şi situaţia prezentă nu era o excepţie.

– Ar fi mai uşor pentru oricine, nu pentru mine, rosti ea ţîfnoasă. Sînt sigură că nu ştiu cum să răspund la o astfel de scrisoare. Şi probabil că el a şi uitat că a scris-o. Întorcîndu-şi atenţia spre oglindă, îşi aplică pe buze o tuşă de alifie roz.

Ce drăguţă era Prudence, cu faţa ei în formă de inimă, cu sprîncenele subţiri şi delicat arcuite deasupra ochilor verzi. Dar ce puţin dintr-o fiinţă reflecta oglinda! Era imposibil să ghiceşti ce simţea Prudence cu adevărat faţă de Christopher Phelan. Un singur lucru era sigur: era mai bine să-i răspundă, indiferent cît de absurd părea, decît să refuze să-i scrie. Deoarece uneori tăcerea poate răni tot atît de rău, ca un glonţ.

În intimitatea camerei ei din Casa Ramsay, Beatrix se aşează la birou şi înmuie tocul în călimara cu cerneală bleumarin. O pisică cenuşie cu trei picioare, cu numele Lucky, era tolănită pe colţul biroului, privind-o atentă. Ariciul de companie al lui Beatrix, Medusa, ocupa cealaltă parte a biroului. Lucky, fiind o creatură sensibilă din născare, nu-l plictisea pe micul arici ţepos.

După ce a mai consultat o dată scrisoarea de la Phelan, Beatrix scrise:

Căpitanului Christopher Phelan
Batlionul I, Brigada de Infanterie
Divizia 2-a, Crimeea

17 octombrie 1854

Făcînd o pauză, Beatrix întinse mîna să mîngîie laba din faţă, ce-i rămăsese lui Lucky, atingînd-o blînd cu degetele.

– Cum ar începe Pru o scrisoare? se întrebă ea cu glas tare. I-ar spune dragă? Iubitule? Strîmbă din nas la această idee.

Scrisul scrisorilor nu prea era latura forte a lui Beatrix. Deşi provenea dintr-o familia mare, întotdeauna a apreciat instinctul şi acţiunea, mai mult decît vorbele. De fapt, putea să afle mult mai multe despre o persoană, în timpul unei scurte plimbări în aer liber, decît stînd şi conversînd ore întregi.

După ce a analizat diverse moduri, în care putea cineva să se adreseze unei persoane complet străine, în timp ce înlocuia pe altcineva, Beatrix renunţă pînă la urmă.

– Să terminăm odată, am să scriu cum îmi place mie. Probabil că va fi prea epuizat din cauza luptelor, pentru a observa că scrisoarea nu seamănă cu Pru.

Lucky îşi aşează bărbia lîngă laba rămasă şi închise ochii pe jumătate. Îi scăpă un oftat, parcă torcea.

Beatrix începu să scrie.

Dragă Christopher,

Am citit reportajele despre bătălia de pe Alma. Conform ideii domnului Russell de la Times, *tu şi alţi doi din* Brigda de Infanterişti *aţi mers înainte*

Gărzilor Coldstream şi aţi împuşcat mulţi ofiţeri inamici, dezorganizîndu-le astfel rîndurile. De asemenea, domnul Russel a remarcat cu admiraţie că Infanteriştii *nu au bătut în retragere niciodată şi nici nu şi-au ascuns capetele, cînd gloanţele şuierau.*

Deşi îi împărtăşesc admiraţia, dragă domnule, vreau să-ţi comunic că, după părerea mea, nu vă va diminua din vitejie, dacă vă ascundeţi capul cînd se trage în voi. Fereşte-te, evită, dă-te deoparte, sau de preferat ascunde-ţi capul în spatele unei pietre. Promit că n-am să cred mai puţin în tine!

Albert e tot cu tine? Tot mai muşcă? Conform prietenei mele Beatrix (cea care a adus ariciul la picnic), cîinele este suprasurescitat şi înfricoşat. Deoarece cîinii sînt lupi în inima lor şi au nevoie de un conducător, tu trebuie să-ţi instaurezi dominaţia asupra lui. De cîte ori încearcă să te muşte, ia-i botul în mînă, strînge-l uşor şi spune-i „nu", cu voce fermă.

Cîntecul meu preferat e „Peste dealuri şi mai departe". Ieri a plouat în Hampshire, o aversă blîndă, care n-a prea smuls frunzele. Daliile nu mai sînt pe tulpini şi îngheţul a ofilit crizantemele, dar aerul miroase divin, ca frunzele veştede, ca scoarţa udă şi ca merele răscoapte. Ai observat vreodată că fiecare lună a anului are propriul ei parfum? Mai şi octombrie sînt lunile care miros cel mai frumos, după părerea mea.

Întrebi dacă există pe lume un loc plin de pace şi, regret să spun, acesta nu se află în Stony Cross. Recent măgarul domnului Mawdsley a scăpat din grajd, a fugit pe stradă şi, într-un fel, şi-a găsit drumul pe o păşune închisă. Iapa

premiată a domnului Caird păştea inocentă, cînd seducătorul prostcrescut s-a dus la ea. Acum se pare că iapa a rămas grea şi s-a iscat o vrajbă între Caird, care cere compensaţii financiare şi Mawdsley, care insistă că, dacă gardul păşunii ar fi fost mai bine reparat, întîlnirea clandestină n-ar fi avut loc niciodată. Încă şi mai rău, s-a sugerat că iapa e o fluşturatică fără ruşine, care nu a încercat suficient de tare să-şi păstreze virtutea.

Crezi cu adevărat că ţi-ai cîştigat un loc în iad?... Eu nu cred în iad, cel puţin nu după ce murim. Eu cred că iadul este creat de om, chiar aici pe pămînt.

Spui că domnul pe care îl cunoşteam s-a schimbat. Cît de mult aş vrea să-ţi pot oferi reconfortare, decît să spun că, nu contează cît de mult te-ai schimbat, vei fi binevenit, cînd te vei întoarce. Fă ceea ce trebuie. Dacă te ajută să înduri, alungă-ţi sentimentele pentru moment şi încuie uşa. Poate că, le vom elibera împreună, cîndva.

Cu sinceritate, Prudence

Beatrix n-a înşelat intenţionat pe nimeni, niciodată. S-ar fi simţit infinit mai bine scriindu-i lui Phelan, ca din partea ei însăşi. Dar încă îşi mai aducea aminte de remarcile dispreţuitoare, pe care le făcuse odată despre ea. Nu ar fi vrut o scrisoare de la „creatura aia neobişnuită de Beatrix Hathaway". Ceruse o scrisoare de la frumoasa Prudence Mercer, cea cu părul de aur. Dar, oare o scrisoare scrisă prin înşelăciune, nu era mai bună decît nimic? Un om în situaţia lui Christopher avea nevoie de toate cuvintele de încurajare, pe care putea cineva să i le ofere.

Avea nevoie să ştie că îi păsa cuiva.

Şi, din nu se ştie ce motive, după ce i-a citit scrisoarea, Beatrix a găsit că ei într-adevăr îi păsa.

CAPITOLUL 2

Luna culesului a adus cu ea o climă uscată, senină, aşa că arendaşii şi muncitorii Ramsay au cules cea mai bogată recoltă, din cîte îşi aminteau. Ca toţi ceilalţi de pe moşie, Beatrix era ocupată cu culesul şi festivităţile locale ce urmau. O uriaşă chermeză în aer liber cu dans s-a organizat pe pămînturile Casei Ramsay, pentru mai mult de o mie de persoane, inclusiv arendaşi, servitori şi săteni.

Spre dezamăgirea lui Beatrix, Audrey Phelan n-a putut să participe la sărbătorire, deoarece soţul ei John suferea de o tuse persistentă. Rămăsese acasă să aibă grijă de el. „Medicul ne-a lăsat nişte medicamente, care deja l-au ajutat pe John, cu mare eficienţă" îi scrisese Audrey, „dar ne-a avertizat că este importantă odihna neîntreruptă la pat, pentru o recuperare completă".

Aproape de sfîrşitul lui noiembrie, Beatrix s-a dus la casa familiei Phelan, urmînd un drum direct prin pădurea populată de stejari noduroşi şi de fagi foşnitori. Copacii cu ramuri întunecate păreau că sînt înmuiaţi în zahăr tos. Cînd soarele străpungea prin perdeaua norilor, arunca licăriri strălucitoare pe promoroaca de pe ei. Tălpile ghetelor zdravene ale

lui Beatrix muşcau din amestecul îngheţat de frunze uscate şi muşchi.

Se apropie de Casa Phelan, iniţial o fostă cabană de vînătoare, o casă mare acoperită cu iederă, situată în mijlocul pădurii. Ajungînd la o încîntătoare cărare pavată, Beatrix ocoli o parte a casei şi se îndreptă spre intrare.

– Beatrix!

Auzind o voce blîndă, se întoarse şi dădu de Audrey Phelan stînd singură pe o bancă de piatră.

– O, bună! rosti veselă Beatrix. Nu te-am văzut de zile întregi, aşa că m-am gîndit să... Vocea ei se stinse, cînd se uită mai îndeaproape la prietena ei.

Audrey ea îmbrăcată cu o rochie simplă de zi, materialul cenuşiu confundîndu-se cu pădurea din spatele ei. Stătea aşa de liniştită şi nemişcată, încît Beatrix nici măcar n-o observase.

Erau prietene de trei ani, exact de cînd Audrey se măritase cu John şi se mutase în Stony Cross. Există un gen de prietenie, cînd faci vizite atunci cînd nu sînt probleme – cazul Prudence. Dar mai există un gen, cînd apari în vremuri de necaz sau de nevoi – era cazul Audrey.

Beatrix se încruntă văzînd figura palidă a lui Audrey, lipsită de culoarea ei sănătoasă obişnuită, precum şi ochii şi nasul roşii şi inflamaţi.

Se încruntă şi mai mult, îngrijorată.

– Nu ţi-ai pus pe tine nici o haină, nici un şal.

– Sînt bine, murmură Audrey deşi umerii îi tremurau. Clătină din cap şi făcu un gest de invitaţie, în timp ce Beatrix îşi scoase haina grea de lînă şi o puse pe silueta subţire a lui Audrey. Nu, Bea, nu...

– M-am încălzit mergînd, insistă Beatrix. Se aşează lîngă prietenea ei, pe banca de piatră

îngheţată. Trecu un moment fără să-şi spună nimic, în timp ce gîtul lui Audrey se mişca vizibil. Ceva era cu adevărat rău. Beatrix aşteptă forţîndu-se să rabde şi cu inima în gît. Audrey, rosti în final, i s-a întîmplat ceva căpitanului Phelan?

Audrey răspunse cu o privire absentă, parcă ar fi încercat să înţeleagă o limbă străină.

– Căpitanul Phelan, repetă ea blînd şi dădu din cap. Nu, după cîte ştim, Christopher e bine. De fapt, ieri a sosit un teanc de scrisori de la el. Una dintre ele e pentru Prudence.

Beatrix fu aproape copleşită de uşurare.

– I-o duc eu, dacă vrei, se oferi ea imediat, încercînd să pară nepăsătoare.

– Da. Ai fi de mare ajutor. Degetele palide ale lui Audrey se încrucişară în poală, înodîndu-se şi deznodîndu-se.

Încet Beatrix întinse mîna şi o puse peste a lui Audrey.

– Tusea soţului tău e mai rea?

– Tocmai a plecat doctorul. Trăgînd profund aer în piept, Audrey rosti năucită: John are tuberculoză.

Mîna lui Beatrix se încleştă.

Rămaseră amîndouă tăcute, în timp ce o adiere îngheţată făcea să trosnească copacii.

Enormitatea nedreptăţii era greu de conceput. John Phelan era un om la locul lui, întotdeauna primul care intervenea, cînd auzea că cineva are nevoie de ajutor. Plătise tratamentul medical al soţiei unui ţăran, pe care aceştia nu şi-l puteau permite, îşi pusese pianul din casă la dispoziţia copiilor locali, pentru a lua lecţii şi finanţase reconstruirea plăcintăriei din Stony Cross, după ce a ars aproape pînă la temelie. Şi a făcut toate acestea cu mare discreţie, părînd aproape stînjenit

cînd era prins asupra faptului. De ce, cineva ca John trebuia să fie astfel lovit?

– Nu e o condamnare la moarte, rosti pînă la urmă Beatrix. Unii oameni au supravieţuit.

– Unul din cinci, fu de acord Audrey morocănoasă.

– Soţul tău e tînăr şi puternic. Şi *cineva* trebuie să fie acel unu, din cinci. Va fi John.

Audrey făcu un semn din cap, dar nu răspunse.

Amîndouă ştiau că tuberculoza era o boală deosebit de virulentă, care distrugea plămînii, cauzînd pierderi dramatice în greutate şi oboseală. Şi cel mai rău dintre toate, tusea tuberculozei devenea din ce în ce mai persistentă şi sîngerai, pînă cînd plămînii se umpleau în final prea tare, pentru a mai putea să respiri.

– Cumnatul meu Cam e un bun cunoscător al ierburilor şi al medicamentelor, se oferi voluntar Beatrix. Bunica lui a fost tămăduitoarea tribului.

– Un tratament ţigănesc? întrebă Audrey plină de îndoială.

– Trebuie să încerci orice, insistă Beatrix. Inclusiv tratamentele ţigăneşti. Ţiganul trăieşte în natură şi ştie totul despre puterea ei tămăduitoare. Am să-l rog pe Cam să facă un tonic, care să ajute plămînii domnului Phelan şi...

– Probabil că John nu-l va lua, rosti Audrey. Şi mama lui va obiecta. Cei din familia Phelan sînt oameni foarte convenţionali. Dacă nu provine dintr-o sticluţă din geanta unui medic, sau de la farmacie, nu-l vor agrea.

– Oricum, intenţionez să aduc ceva de la Cam.

Audrey îşi lăsă capul pe o parte, pînă ajunse pe umărul lui Beatrix.

– Eşti o prietenă bună, Bea, voi avea nevoie de tine în lunile următoare.

– O să fiu aici, rosti simplu Beatrix.

O nouă adiere le dădu ocol, muşcînd din mînecile lui Beatrix. Audrey se scutură de nefericirea ei zguduitoare şi se ridică, dîndu-i haina înapoi.

– Să mergem în casă, să găsesc scrisoarea aceea pentru Pru.

Interiorul casei era plăcut şi cald, camerele erau mari, cu tavane joase cu grinzi aparente şi ferestre cu geamuri groase, ce lăsau să pătrundă lumina colorată a iernii. Părea că fiecare şemineu din casă ardea, căldura răspîndindu-se blînd prin camerele curate. Totul în Casa Phelan era intim şi plin de bun gust, cu mobilierul ei impunător, ce ajunsese confortabil la o vîrstă venerabilă.

O cameristă părînd tristă sosi să ia haina lui Beatrix.

– Unde e soacra ta? întrebă aceasta urmînd-o pe Audrey spre scară.

– S-a dus să se odihnească în camera ei. Noutăţile sînt deosebit de grele pentru ea. O pauză fragilă. John a fost întotdeauna preferatul ei.

Beatrix era foarte conştientă de asta, aşa cum erau cei mai mulţi din Stony Cross. Doamna Phelan îşi adora fii, singurii copii care-i rămăseseră, în afară de alţi doi, tot băieţi, care muriseră în copilărie şi o fiică, născută moartă. Dar John fusese cel în care doamna Phelan îşi investise toată mîndria şi ambiţiile. Din păcate, în ochii mamei, nici o femeie nu era suficient de bună pentru John. Audrey suportase o mulţime de critici în cei trei ani de mariaj, mai ales din cauza neputinţei ei de a avea copii.

Beatrix şi Audrey urcară scara trecînd pe lîngă şiruri de portrete de familie în rame grele aurite. Cele mai multe dintre acestea reprezentau familia

Beauchamp, latura aristocratică a familiei. Nimeni nu se putea opri să nu observe că printre generaţiile reprezentate, cei din familia Beauchamp erau oameni extraordinar de frumoşi, cu nasuri subţiri, ochi strălucitori şi păr des revărsat în valuri.

Cînd ajunseră în vîrful scărilor, o tuse înăbuşită insistentă se auzi din camera din capătul coridorului. Beatrix se înfioră auzind acest sunet dubios.

– Bea, nu te superi dacă aştepţi o clipă? întrebă îngrijorată Audrey. Trebuie să mă duc la John – e timpul să-şi ia medicamentul.

– Sigur, cum să nu.

– Camera lui Christopher – cea în care stă el cînd vine în vizită – e chiar acolo. Am pus scrisoarea pe măsuţa de toaletă.

– O iau eu.

Audrey se duse la soţul ei, în timp ce Beatrix intră cu prudenţă în camera lui Christopher, la început uitîndu-se în jur, de pe prag.

Camera era întunecoasă. Beatrix se duse şi dădu la o parte una din draperiile grele, lăsînd lumina zilei să se aştearnă pe duşumeaua acoperită cu covor, într-un dreptunghi strălucitor. Scrisoarea se afla pe măsuţa de toaletă. Beatrix o luă în grabă, cu degete nerăbdătoare să-i rupă sigiliul.

Însă, îşi aminti că îi era adresată lui Prudence.

Cu un oftat de nerăbdare, strecură scrisoarea nedeschisă în buzunarul rochiei de promenadă. Zăbovind la măsuţa de toaletă, se uită la articolele aranjate ordonat pe o tavă din lemn.

O pensulă de bărbierit cu mîner de argint... un brici închis... un vas gol pentru săpun... o cutie de porţelan cu capac de argint. Incapabilă să reziste, Beatrix înălţă capacul şi se uită înăuntru. Descoperi trei perechi de butoni de manşetă, două de argint,

una de aur, un lanţ de ceas şi un nasture de alamă. Punînd la loc capacul, Beatrix ridică pensula şi îşi atinse cu ea obrazul. Părul pensulei era mătăsos şi moale. Odată cu mişcarea uşoară a firelor, pensula eliberă o mireasmă plăcută. O undă parfumată de săpun de bărbierit.

Ţinînd pensula mai aproape de nas, Beatrix inspiră mirosul... intensitate masculină... cedru, lavandă, frunze de dafin. Şi-l imagină pe Christopher întinzînd spuma pe faţă, strîmbîndu-şi gura într-o parte, toate acele grimase masculine, pe care le văzuse la tatăl şi la fratele ei, făcute în timpul acţiunii de înlăturare de pe feţele lor a ţepilor bărbii.

– Beatrix?

Vinovată, puse deoparte pensula şi ieşi pe hol.

– Am găsit scrisoarea, rosti ea. Am dat la o parte draperiile – am să le trag înapoi şi...

– O, nu-ţi bate capul cu asta, lasă să intre lumina. Nu pot suferi camerele întunecoase. Audrey îi adresă un zîmbet tensionat. John şi-a luat medicamentele, rosti ea. Îl ajută să doarmă. În timp ce se odihneşte, mă duc jos să vorbesc cu bucătăreasa. John crede că ar putea să mănînce nişte budincă.

Coborîră împreună scările.

– Mulţumesc că-i duci scrisoarea lui Prudence, rosi Audrey.

– E foarte amabil din partea ta, că facilitezi corespondenţa dintre ei.

– O, nu e nici un deranj. Am fost de acord, de dragul lui Christopher. Admit că am fost surprinsă că Prucence şi-a făcut timp să-i scrie.

– De ce spui asta?

– Nu cred că dă vreun ban pe el. De fapt, l-am atenţionat pe Christopher despre ea, înainte de a

pleca. Dar era aşa de prins de felul cum arată şi de personalitatea ei, încît a reuşit să se convingă că între ei există ceva autentic.

– Am crezut că-ţi place Prudence.

– Îmi place. Sau cel puţin... încerc să-mi placă. Din cauza ta. Audrey zîmbi strîmb văzînd expresia lui Beatrix. Am hotărît să semăn mai mult cu tine, Bea.

– Cu *mine?* O, n-aş face asta. N-ai observat cît de neobişnuită sînt?

Grimasa lui Audrey se transformă într-un zîmbet şi, pentru o clipă, arătă ca tînăra lipsită de griji, care fusese înainte de boala lui John.

– Tu îi accepţi pe oameni aşa cum sînt. Cred că îi priveşti ca pe animalele tale de companie – eşti răbdătoare, le respecţi obiceiurile şi dorinţele şi nu îi judeci.

– Pe cumnatul tău l-am judecat aspru, sublinie Beatrix simţindu-se vinovată.

– Mulţi oameni ar trebui să fie mai aspri cu Christopher, rosti Audrey cu zîmbetul persistînd. Ar trebui să-şi îmbunătăţească rapid caracterul.

Scrisoarea nedeschisă din buzunarul lui Beatrix nu era altceva decît un motiv de chin. Se grăbi să ajungă acasă, înşeuă un cal şi călări pînă la Casa Mercer, o casă elaborat proiectată cu turnuri, piloni de porticuri răsuciţi complicat şi ferestre cu vitralii.

Pentru că tocmai se sculase, după ce participase la un dans ce a durat pînă la ora trei dimineaţa, Prudence o primi pe Beatrix într-un halat de catifea garnisit cu o risipă de dantelă albă.

– O, Bea, ar fi trebuit să vii şi tu la dans azinoapte! Au fost atît de mulţi tineri frumoşi, inclusiv un detaşament de cavalerie ce urma să fie trimis în

Crimea peste două zile. Arătau aşa minunat în uniformele lor...

– Tocmai am fost să o văd pe Audrey, rosi Beatrix cu răsuflarea tăiată, intrînd în salonul privat de la etaj şi închizînd uşa. Bietul domnul Phelan nu e bine – dar, am să-ţi vorbesc despre asta într-o clipă, mai întîi – uite scrisoarea de la căpitanul Phelan!

Prudence zîmbi şi luă scrisoarea.

– Mulţumesc, Bea. Acum, în ceea ce priveşte ofiţerii pe care i-am întîlnit azi-noapte... era un locotenent cu părul negru, care m-a invitat la dans şi...

– Nu intenţionezi să o deschizi? întrebă Beatrix privind panicată cum Prudence pune scrisoarea pe o masă.

Prudence îi aruncă un zîmbet uimit.

– Doamne, astăzi eşti cam nerăbdătoare. Vrei să o deschid chiar acum?

– *Da.* Imediat Beatrix se aşează pe un scaun tapiţat cu un material imprimat cu flori.

– Dar vreau să-ţi povestesc despre locotenent.

– Nu dau doi bani pe locotenent, vreau să aud ce spune căpitanul Phelan.

Prudence chicoti uşor.

– Nu te-am văzut aşa de surescitată, de cînd ai furat vulpea aceea, pe care lordul Campdon a importat-o anul trecut din Franţa.

– N-am furat-o, am salvat-o. Să importi o vulpe pentru a o vîna... Aş numi asta ceva foarte lipsit de sportivitate. Beatrix făcu un semn spre scrisoare. Deschide-o!

Prudence rupse sigiliul, despături scrisoarea şi clătină din cap cu o neîncredere amuzată.

– Acuma scrie despre măgari. Îşi dădu ochii peste cap şi îi înmînă scrisoarea lui Beatrix.

D-şoarei Prudence Mercer
Stony Cross
Hampshire, Anglia
7 noiembrie 1854

Dragă Prudence,

În ce priveşte reportajele care îi descriu pe soldaţii britanici ca fiind neşovăielnici, te asigur că atunci cînd noi infanteriştii sîntem sub foc, în mod sigur ne ferim, evităm şi fugim să ne ascundem. Conform sfatului tău, eu am adăugat la repertoriul meu şi un pas lateral şi o ocolire, cu rezultate excelente. După mine, vechiul mit şi-a demonstrat netemeinicia: există momente în viaţă cînd cineva doreşte în mod clar să fie iepure, nu broască ţestoasă.

Pe 24 octombire, am luptat în portul de sud al Balaklavei. Dintr-un motiv de neînţeles, Cavaleriei Uşoare i s-a ordonat să atace direct o baterie de tunuri ruseşti. Cinci regimente de cavalerie au fost secerate, fără nici un sprijin. Două sute de oameni şi aproape patru sute de cai pierduţi în douăzeci de minute. Alte lupte au fost pe cinci noiembrie, la Inkerman.

Ne-am dus să-i salvăm pe soldaţii căzuţi pe cîmpul de bătaie, înainte ca ruşii să poată ajunge la ei. Albert a venit cu mine, sub o furtună de gloanţe şi schije şi m-a ajutat să-i identific pe răniţi, pentru a-i putea duce în afara tirului armelor. Cel mai apropiat prieten al meu din cadrul regimentului a fos ucis.

Te rog mulţumeşte-i prietenei tale, Beatrix, pentru sfatul privindu-l pe Albert. Muşcăturile lui sînt mai rare şi nu mi le mai adresează, deşi i-a agresat pe vizitatorii cortului meu.

Mai şi ocombrie, lunile care miros cel mai bine? Eu aş considera decembrie: brebenei, gheaţă, miros de lemn, scorţişoară. În ce priveşte cîntecul tău preferat... ţi-ai da seama că „Pese Dealuri şi Mai Departe" e cîntecul oficial al Brigăzii de Infanterie?

Se pare că aproape toată lumea de aici a căzut pradă unui fel de boală, cu excepţia mea. Nu am avut nici un simptom de holeră, sau de ală boală ce a bîntuit prin ambele divizii. Simt că ar trebui cel puţin să mă prefac bolnav de un fel de probleme de digestie, de dragul decenţei.

În ce priveşe vrajba privind măgarul: deşi am simpatie pentru Caird şi iapa lui cam fără virtute, mă simt obligat să subliniez că naşterea unui catîr nu e deloc un eveniment rău. Catîrii au picioare mai rezistente decît caii, în general sînt mai sănătoşi şi, mai presus de orice, au nişte urechi foarte expresive. Şi nu sînt deloc încăpăţînaţi fără motiv, atîta timp cît îi tratezi bine. Dacă te miră aparentul meu ataşament faţă de catîri, trebuie probabil să-ţi explic că, atunci cînd eram copil, am avut drept animal de companie un catîr cu numele Hector, după catîrul menţionat în Iliada.

Nu sînt de părere să te rog să mă aştepţi, Pru, dar te voi ruga să-mi mai scrii. Am citit ulima ta scrisoare, de mai multe ori decît aş putea să socotesc. Într-un fel, eşti mai reală pentru mine acuma, la patru mii de kilometri depărtare, decît ai fost vreodată înainte.

Al tău pentru totdeauna, Christopher

P.S. Includ schiţa lui Albert.

În timp ce Beatrix citea, era pe rînd interesată, mişcată şi scoasă din pantofi.

– Lasă-mă să-i răspund şi să te semnez pe tine, imploră ea. Încă o scrisoare. *Te rog,* Pru. Ţi-o arăt înainte de a o expedia.

Prudence izbucni în rîs.

– Cinstit, ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am... O, foarte bine, scrie-i din nou şi distrează-te.

În următoarea jumătate de oră Beatrix luă parte la o conversaţie insignifiantă despre dans, oaspeţii care participaseră şi ultimele bîrfe din Londra. Îşi strecură scrisoarea de la Christopher Phelan în buzunar... şi înţepeni, cînd simţi înăuntru un obiect neobişnuit. Un mîner metalic... şi ţepii mătăsoşi ai pensulei de bărbierit. Pălind, realiză că o luase neintenţionat de pe masa de toaletă a lui Christopher.

Problemele reveniseră.

Într-un fel, Beatrix reuşi să continue să zîmbească şi să pălăvrăgească senină cu Prudence, în timp ce în sinea ei era sufocată de nelinişte.

Întotdeauna, cînd Beatrix era nervoasă sau îngrijorată, băga în buzunar mici obiecte luate de la prăvălie, sau din case. Făcuse asta de cînd părinţii ei au murit. Uneori nu era deloc conştientă că lua ceva, în timp ce altădată nevoia era atît de irezistibilă, încît începea să transpire şi să tremure, pînă cînd în final lua obiectul.

Furatul obiectelor nu fusese niciodată prea greu. Numai returnarea lor prezenta dificultăţi. Beatrix şi familia ei reuşiseră întotdeauna să repună obiectele la locurile lor. Dar uneori aceasta impunea măsuri extreme – să deranjeze la o oră nepotrivită a zilei, sau să inventeze scuze disperate, pentru faptul de a cutreiera prin casa cuiva – şi aceasta nu făcea decît să întărească reputaţia de excentrică a familiei Hathaway.

Slavă Domnului, nu va fi aşa de greu să pună înapoi pensula de bărbierit. Putea să o facă data viitoare, cînd o va vizita pe Audrey.

– Presupun că acum trebuie să mă îmbrac, rosti în sfîrşit Prudence.

Fără să ezite, Beatrix înţelese aluzia.

– Categoric, e timpul să mă duc şi eu acasă, să iau parte la vreo treabă. Zîmbi şi adăugă uşor: inclusiv scrierea altei scrisori.

– Nu pune nimic ciudat în ea, rosti Prudence. Am o reputaţie, să ştii.

CAPITOLUL 3

Căpitanului Christopher Phelan
Batalionl 1, Brigada de Infanterie.
Home Ridge Camp
Inkerman, Crimeea
3 decembrie 1854

Dragă Christopher,

În dimineaţa aceasta am citit că, mai mult de două mii din oamenii noştri au fost ucişi într-o bătălie recentă. Un ofiţer de la Infanterişti *se spune că a fost străpuns cu baioneta. Nu ai fost tu, nu-i aşa? Eşti rănit? Mi-e aşa de teamă pentru tine. Şi regret aşa de mult că prietenul tău a fost omorît.*

Împodobim casa de sărbători, atîrnînd ilice şi vîsc. Anexez o ilustrată de Crăciun, executată de un artist local. Fi atent la ciucurele şi aţa de jos – cînd tragi de el, grupul de oameni din stînga sorb din cupele cu vin. „Sorb" e un cuvînt ciudat, nu-i aşa? Dar e unul din preferatele mele).

Îmi plac vechile cîntece din familie. Îmi place cum se aseamănă fiecare Crăciun. Îmi place să mănînc budincă de prune, deşi nu-mi place cu

adevărat budinca de prune. Există reconfortare în ritualuri, nu-i aşa?

Albert arată ca un căţel drăguţ, poate nu din cale afară de domn la exterior, dar în interior e un prieten loial şi sufletist.

Sînt îngrijorată să nu ţi se întîmple ceva. Sper că eşti în siguranţă. În fiecare seară, aprind pentru tine o lumînare în pom.

Răspunde-mi cît de repede poţi.

Cu sinceritate, Prudence

P.S. Împărtăşesc afecţiunea ta pentru catîri. Nişte animale foarte nepretenţioase, care niciodată nu se laudă cu strămoşii lor. Ar fi de dorit ca unii oameni să fie puţin mai catîri în această privinţă.

Domnişoarei Prudence Mercer
Stony Cross
Hampshire
1 februarie 1854

Dragă Pru,

Mi-e teamă că am fost cu adevărat străpuns de baionetă. Cum de ai ghicit? S-a întîmplat cînd urcam pe o înălţime, pentru a cuceri o baterie de tunuri ruseşti. A fost o rană uşoară la umăr, în mod cert nu merita să fie menţionată.

Pe paisprezece noiembrie a fost o furtună, care a spulberat tabăra şi a înnecat vasele franţuzeşti şi britanice din port. Deci alte pierderi de vieţi şi, din păcate, cele mai multe dintre proviziile şi echipamentul de iarnă au pierit. Cred că asta este ceea ce e cunoscut ca „o campanie dură". Sînt flămînd. Noaptea trecută am visat mîncare. De obicei te visez pe tine, dar noaptea trecută, îmi

pare rău să spun, ai fost eclipsată de niște miel cu sos de mentă.

E îngrozitor de frig. Acuma dorm cu Albert. Sîntem o pereche de colegi de pat morocănoși, dar amîndoi dorim să facem efortul de a nu muri înghețați. Albert a devenit indispensabil pentru companie – duce mesaje sub tirul gloanțelor și aleargă mult mai repede decît poate un om. De asemenea, e și o excelentă santinelă și iscoadă.

Iată cîteva lucruri pe care le-am învățat de la Albert...

1. Orice hrană este ceva ce meriți, pînă cînd nu e înghițită de altcineva.

2. Ațipește de cîte ori poți.

3. Nu lătra, dacă nu e ceva important.

4. Să te apuci de coada cuiva e uneori imposibil de evitat.

Sper că ați avut un Crăciun minunat. Mulțumesc pentru ilustrată – a ajuns la mine pe douăzeci și patru decembrie și am arătat-o întregii companii, cei mai mulți dintre ei nevăzînd în trecut o ilustrată de Crăciun. Înainte de a-mi fi returnată, domnii ataşați de ciucure au reușit o mulțime de sorbituri.

Și mie îmi place verbul „a sorbi". De fapt, întotdeauna mi-au plăcut cuvintele neobișnuite. Iată unul pentru tine: „potcovire", care se referă la punerea unei potcoave la cal. Sau „a cuibări" un cuib. Iapa domnului Caird a fătat deja? Poate că am să-l rog pe fratele meu să-i facă o ofertă. Nimeni nu știe cînd s-ar putea să ai nevoie de un catîr bun.

Dragă Christopher,

Mă simt mult prea prozaică pentru că-ți trimit scrisoarea prin poștă. Aș vrea să fi putut găsi un

mod mai interesant... Mi-ar plăcea să leg un mic sul de hîrtie de piciorul unui porumbel, sau să-ţi trimit un mesaj într-o sticlă. Totuşi, pentru eficienţă, va trebui să o trimit prin Poşta Regală.

Tocmai am citit în Times *că ai fost implicat în mai multe acte de eroism. De ce trebuie să-ţi iei astfel de riscuri? Atribuţiile obişnuite ale unui soldat sînt destul de periculoase. Ai grijă de siguranţa ta, Christopher – fă asta pentru mine, dacă nu pentru tine însuţi. Dorinţa mea e cu desăvîrşire egoistă... nu pot suporta ca scrisorile tale să înceteze să-mi mai parvină.*

Sînt aşa de departe, Pru. Stau în exteriorul propriei mele vieţi şi mă uit înăuntru. Printre toate aceste brutalităţi, am descoperit plăcerea simplă de a mîngîia un cîine, a citi o scrisoare şi a privi cerul nopţii. Azi-noapte aproape mi s-a părut că văd bătrîna constelaţie numită Argos... după vasul cu care Jason şi echipajul său au navigat, în încercarea lor de a găsi lîna de aur. Se presupune că nu poţi să vezi Argos, dacă nu te afli în Austalia, totuşi, am fost aproape sigur că am zărit-o.

Te rog să uiţi ce am scris înainte. Vreau să mă aştepţi. Nu te mărita cu nimeni, pînă nu vin eu acasă.

Aşteaptă-mă.

Dragă Christopher,

Acesta e parfumul lunii martie: ploaie, pămînt reavăn, funigei, mentă. În fiecare dimineaţă şi după-amiază beau un ceai proaspăt de mentă, îndulcit cu miere. În ultima vreme am mers mult pe jos. Se pare că gîndesc mai bine în aer liber.

Noaptea trecută a fost remarcabil de senin. M-am uitat la cer să-l găsesc pe Argos. Sînt o catastrofă în privinţa constelaţiilor. N-am putut niciodată s-o localizez pe nici una, cu excepţia lui Orion şi a centurii lui. Dar cu cît m-am uitat mai mult, cu atît cerul părea asemănător unui ocean şi apoi am văzut o întreagă flotă de nave formată din stele. O flotilă era ancorată la lună, în timp ce altele erau izgonite de acolo. Mi-am imaginat că ne aflăm pe unul din aceste vase, plutind în lumina lunii.

Dar, cu adevărat, găsesc oceanul cam lipsit de vigoare. Prea vast. Prefer pădurile din jurul lui Stony Cross. Sînt întotdeauna fascinante şi pline de miracole banale... pînze de păianjen sclipind în ploaie, noi copaci crescînd din trunchiurile stejarilor căzuţi. Aş vrea să-i poţi vedea împreună cu mine. Şi împreună am asculta vîntul foşnind printre frunze, deasupra capatelor noastre, o melodie adorabilă... muzica divină a copacilor!

Stînd aici şi scriindu-ţi, mi-am apropiat prea mult picioarele încălţate în ciorapi de vatra căminului. De fapt, cu această ocazie ciorapii s-au pîrlit şi a trebuit să tropăi din picioare, cînd au început să fumege. Şi chiar şi după asta, se pare că tot nu pot să scap de acest obicei. Astfel încît, ai putea să mă descoperi în mulţime cu ochii legaţi. Ar trebui doar să urmăreşti mirosul ciorapilor pîrjoliţi.

Anexez o pană de prihor, pe care am găsit-o în timpul plimbării din dimineaţa aceasta. Ca să-ţi poarte noroc. Ţine-o în buzunar.

Acuma, cînd îţi scriam această scrisoare, am avut un sentiment ciudat, ca şi cum te aflai în cameră cu mine. Ca şi cum tocul devenise o

baghetă magică, cu care te-am chemat aici. Dacă dorești ceva destul de mult...

Scumpă Prudence,

Ţin pana de prihor în buzunarul meu. De unde ai ştiut că am nevoie de un talisman, pe care să-l port în luptă? În ultimele două sătămîni am stat într-o tranşee trăgînd în ruşi, în dreapta şi în stînga. Nu mai e un război de cavalerie, totul este numai maşinării şi artilerie. Albert a stat în şanţ cu mine, ieşind doar pentru a duce mesaje de-a lungul liniei.

În timpul acalmiilor, am încercat să-mi imaginez că mă aflu în alt loc. Mi te-am imaginat pe tine cu picioarele proptite de cămin şi respiraţia ta dulce de la ceaiul de mentă. M-am imaginat plimbîndu-mă prin pădurile de la Stony Cross, alături de tine. Mi-ar plăcea să văd şi eu nişte miracole banale, dar nu cred că le-aş putea găsi fără tine. Am nevoie de ajutorul tău, Pru. Cred că tu ai putea să fii singura mea şansă de a redeveni o parte din omenire.

Simt ca şi cum aş avea mai multe amintiri despre tine, decît am de fapt. Am fost cu tine doar în cîteva ocazii. Un dans. O conversaţie, Un sărut. Vreau să pot să retrăiesc aceste momente. Le-aş aprecia acum mai mult. Aş aprecia totul mai mult. Noaptea trecută te-am visat din nou. Nu pot să-ţi văd faţa, dar simt că eşti lîngă mine. Îmi şopteai.

Ultima dată cînd te-am ţinut în braţe, nu am ştiut cine eşti cu adevărat. Sau cine eram eu în acest caz. N-am privit niciodată mai profund decît în aparenţe. Poate că e mai bine că n-am făcut-o – nu cred că aş fi putut să te părăsesc, dacă aş fi simţit pentru tine ceea ce simt acum.

Am să-ţi spun pentru ce lupt. Nu pentru Anglia, nici pentru aliaţii ei, nici pentru vreo cauză patriotică. Tot ce fac este în speranţa de a fi cu tine.

Dragă Christopher,

M-ai făcut să-mi dau seama că vorbele sînt cele mai importante lucruri din lume. Şi niciodată ca acum. În clipa în care Audrey mi-a dat ultima ta scrisoare, inima mea a început să bată mai repede şi a trebuit să fug în casa mea secretă, pentru a o citi în intimitate.

Încă nu ţi-am spus... primăvara trecută, în una din hoinărelile mele, am găsit în pădure cea mai ciudată construcţie, un turn singuratic din cărămidă şi piatră, acoperit cu iederă şi muşchi. E la o distanţnă mare de moşia Stony Cross, care îi aparţine lordului Westcliff. Mai tîrziu, cînd am întrebat-o pe lady Westcliff despre el, mi-a spus că a poseda o casă secretă a fost un obicei local din timpurile medievale. Stăpînul conacului trebuie că a folosit-o ca un loc unde să-şi adăpostească metresele. Odată, un strămoş Westcliff s-a ascuns acolo de propriile lui slugi înseate de sînge. Lady Wesgtcliff spune că pot să vizitez casa secretă de cîte ori doresc, deoarece e de atîta timp abandonată. Mă duc adesea acolo. E ascunzătoarea mea, sanctuarul meu... şi acum, că ştii despre el, e şi al tău.

Am aprins o lumînare şi am pus-o la fereastră. O foarte mică stea călăuzitoare, pe care să o urmezi venind acasă.

Scumpă Prudence,

Prin tot zgomotul, oamenii şi nebunia, încerc să mă gîndesc la tine în casa ta secretă... prinţesa

mea din turn. Şi steaua mea călăuzitoare de la fereastră.

Lucrurile pe care trebuie să le faci la război... am crezut că totul va deveni mai uşor, odată cu trecerea timpului. Dar îmi pare rău să spun că n-am avut dreptate. Mi-e teamă pentru sufletul meu. Faptele pe care le-am făcut, Pru. Faptele pe care încă mai trebuie să le fac. Dacă nu mă aştept ca Dumnezeu să mă ierte, cum aş putea să te rog pe tine să mă ierţi?

Dragă Christopher,

Dragostea iartă totul. Nici măcar nu e nevoie să-mi ceri.

De cînd mi-ai scris de Argos, am citi despre stele. Avem o mulţime de cărţi despre ele, deoarece subiectul a fost de un interes deosebit pentru tatăl meu. Aristotel credea că stelele sînt făcute din alte materii decît cele patru elemente pămînteşti – o chintesenţă a lor – care se întîmplă să fie şi materia din care e făcut psihicul uman. Iată de ce spiritul omului corespondează cu stelele. Poate că nu e o viziune foarte ştiinţifică, dar mie îmi place ideea, că există puţină lumină stelară în fiecare din noi.

Am grijă de gîndurile mele despre tine, ca de o constelaţie personală. Cît de departe eşti, scump prieten, dar nu mai departe decît aceste stele fixate în sufletul meu.

Dragă Pru,

Ne pregătim pentru un asediu îndelungat. Nu e sigur cînd voi avea şansa de a-ţi scrie din nou. Aceasta nu e ultima mea scrisoare, doar ultima pentru o vreme. Să nu te îndoieşti că într-o zi am să vin înapoi la tine.

Pînă cînd voi putea să te ţin în braţe, aceste cuvinte obosite şi improvizate sînt singurul mod de a ajunge la tine. Ce biată interpretare a iubirii sînt! Cuvintele nu vor putea niciodată să-ţi spună adevărul, sau să ilustreze ce însemni pentru mine.

Deci... te iubesc. Jur pe lumina stelelor... Nu voi părăsi acest pămînt, pînă nu vei auzi aceste cuvinte din gura mea.

Stînd pe un stejar masiv doborît în adîncul pădurii, Beatrix ridică ochii de pe scrisoare. Nu realizase că plîngea, pînă cînd nu simţi o adiere pe obrajii umezi. Muşchii feţei o dureră în încercarea de a-şi reveni.

El îi scrisese pe treizeci iunie, fără să ştie că şi ea îi scrisese în aceeaşi zi. Nu puteai să nu iei asta drept un semn.

Nu trecuse printr-o asemenea profunzime a unei pierderi amare, a unui dor agonizant, de cînd muriseră părinţii ei. Era un gen diferit de durere, desigur, dar purta aceeaşi mireasmă de dorinţă lipsită de speranţă.

Ce am făcut?

Ea, care întotdeauna trecuse prin viaţă cu o cinste plină de dăruire, acum căpătase o decepţie de neiertat. Şi adevărul va face problemele şi mai rele. Dacă Christopher Phelan va descoperi vreodată că i-a ia scris înşelîndu-l, o va dispreţui. Şi dacă nu va afla niciodată, Beatrix va rămîne pentru totdeauna „fata care aparţine grajdurilor". Nimic mai mult.

„Să nu te îndoieşti că am să vin la tine... "

Aceste cuvinte îi erau menite lui Beatrix, nu contează că îi fuseseră adresate lui Prudence.

– Te iubesc, şopti ea şi lacrimile i se revărsară şi mai abundent.

Cum au cuprins-o oare acese sentimene? Dumnezeule mare, de abia îşi putea aminti cum arăta Christopher Phelan şi totuşi inima ei se dezlănţuise de dragul lui. Şi cel mai rău era că, aceste declaraţii ale lui Chrisopher fuseseră inspirate de greutăţile războiului. Christopher acela pe care îl cunoştea din scrisori... omul pe care-l iubea... ar putea dispărea, odată ce s-ar întoarce acasă.

Nimic bun nu va ieşi din această situaţie. Trebuia să-i pună capăt. Nu putea să mai pretindă că e Prudence. Nu era corect faţă de niciunul dintre ei, mai ales faţă de Christopher.

Beatrix se îndreptă încet spre casă. Cînd intră în Casa Ramsay, o întîlni pe Amelia, care îl scotea la plimbare pe tînărul ei fiu, Rye.

– Iată-te, exclamă Amelia. N-ai vrea să mergi cu noi la grajduri? Rye intenţionează să-şi călărească poneiul.

– Nu, mulţumesc. Beatrix îşi simţea zîmbetul parcă ar fi fost prins în ace. Fiecare membru al familiei ei era dornic să o includă în viaţa lui. Erau cu toţii extraordinar de generoşi în legătură cu asta. Şi totuşi ea se simţea părăsită, de neiertat, ca o mătuşă necăsătorită.

Se simţea marginalizată şi singură. O inadaptabilă, ca animalele pe care le avea.

Mintea ei făcu un salt incoerent, invocînd amintirea bărbaţilor pe care i-a întîlnit la dans, la dineuri, la serate. Nu-i lipsise niciodată atenţia bărbaţilor. Poate că ar fi trebuit să-l încurajeze pe unul dintre ei, să-l reţină drept candidat la atenţia ei. Poate că avînd propria ei viaţă ar fi meritat să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Dar asta ar fi fost o altă formă de durere.

Degetele ei alunecară în buzunarul rochiei, pentru a atinge scrisoarea de la Christopher Phelan. Simţind hîrtia pe care o împăturise, stomacul ei se strînse cu o împunsătură arzătoare, plăcută.

– În ultima vreme ai fost foarte tăcută, continuă Amelia cercetînd-o cu ochii ei albaştri. Arăţi ca şi cum ai fi plîns. Ceva te tulbură, draga mea?

Beatrix ridică încurcată din umeri.

– Presupun că sînt melancolică din cauza bolii domnului Phelan. Conform lui Audrey, e din ce în ce mai rău.

– O... expresia Ameliei era blîndă şi îngrijorată. Aş vrea să existe ceva ce putem face şi noi. Dacă umplu un coş cu tărie din prune şi cu legume, o să li-l duci ?

– Desigur. Mă duc mai tîrziu, după-amiază.

Retrăgîndu-se în intimitatea camerei ei, Beatrix se aşează la birou şi scoase scrisoarea. Are să-i scrie lui Christopher pentru ultima oară, ceva impersonal, o retragere amabilă. Mai bine, decît să continue să-l înşele.

Cu grijă scoase capacul călimării şi înmuie peniţa începînd să scrie.

Dragă Christopher,

Avînd în vedere cît de mult te stimez, dragă prietene, ar fi lipsit de înţelepciune pentru fiecare dintre noi să ne grăbim, în timp ce tu eşti încă departe. Ai urările mele cele mai sincere pentru sănătatea şi siguranţa ta. Totuşi, cred că e mai bine ca orice menţionare a unor sentimente mai personale să fie amînată pînă la întoarcerea ta. De fapt, ar fi probabil cel mai bine să punem capăt corespondenţei noastre.

Cu fiecare propoziţie devenea din ce în ce mai greu să-şi facă degetele să scrie cum trebuie. Tocul îi tremura în mînă şi simţi din nou cum îi izvorăsc lacrimile.

– Fleacuri, rosti ea.

Pur şi simplu o durea să scrie astfel de minciuni. Gîtul i se strînsese atît de tare, încît nu putea să respire.

Hotărî ca, înainte de a termina, să scrie adevărul, o scrisoare pe care ar fi dorit din tot sufletul să i-o trimită, apoi să o distrugă.

Respirînd cu greutate, Beatrix luă o altă coală de hîrtie şi scrise grăbită cîteva rînduri, doar pentru ochii ei, sperînd că îşi va uşura durerea intensă ce îi încleştase inima.

Dragul meu Christopher,
Nu mai pot să-ţi scriu.
Nu sînt cine crezi că sînt.
N-am intenţionat să-ţi trimit scrisori de dragoste, dar asta au devenit. În drumul lor spre tine, cuvintele mele s-au transformat în bătăi de inimă aşternute pe hîrtie.
Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă.

Ochii lui Beatrix erau înrouraţi. Punînd foaia alături, se întoarse la scrisoarea ei iniţială şi o termină, exprimîndu-şi dorinţa şi rugămintea de a se întoarce în siguranţă.

Iar în ce priveşte scrisoarea de dragoste, o mototoli şi o aruncă într-un sertar. Mai tărziu o va arde într-o ceremonie intimă şi va privi cum fiecare cuvînt venit din inimă se va transforma în cenuşă.

CAPITOLUL 4

Mai tîrziu după-amiază, Beatrix se duse la Casa Phelan. Căra un coş substanţial, încărcat cu o băutură alcoolică şi legume, o roată de brînză albă necondimentată şi o mică „prăjitură de casă", uscată şi fără glazură, doar uşor îndulcită. Dacă familia Phelan aveau sau nu nevoie de astfel de alimente, nu conta la fel de mult ca gestul în sine.

Amelia o sfătui pe Beatrix să se ducă la Casa Phelan cu trăsura sau cu cabrioleta, deoarece coşul era destul de greu. Totuşi, Beatrix voia să facă acest efort de a merge pe jos, în speranţa că aceasta o va ajuta să-şi calmeze nervii tulburaţi. Îşi potrivi mersul într-un ritm constant şi trase în plămîni aerul începutului de vară. *Acesta e mirosul lunii iunie,* ar fi vrut să-i scrie lui Christopher... *caprifoi, fîn de abia cosit, rufe ude întinse la soare ca să se usuce...*

Cînd ajunse la destinaţie, ambele braţe o dureau, pentru că purtase coşul atît de mult timp.

Casa, acoperită cu iederă deasă, semăna cu un om ghemuit în pardesiul lui. Beatrix simţi o urmă de anxietate, cînd se apropie de uşa din faţă şi bătu. Fu primită înăuntru de un valet cu faţa solemnă,

care îi luă coşul şi o îndrumă spre camera de primire din faţă.

Casa părea supraîncălzită, în special după ce mersese atît de mult. Beatrix simţi o undă de transpiraţie emanînd de sub straturile rochiei ei de promenadă şi din ghetele solide şi înalte pînă la gleznă.

Audrey intră în încăpere, subţire şi neîngrijită, cu părul pe jumătate ridicat, jumătate lăsat pe spate. Purta un şorţ cu pete de un roşu întunecat.

Pete de sînge.

Cînd Audrey întîlni privirea îngrijorată a lui Beatrix, încercă să zîmbească slab.

– După cum vezi, nu sînt pregătită să primesc oaspeţi. Dar tu eşti una dintre puţinele persoane, pentru care nu trebuie să salvez aparenţele. Realizînd că încă mai purta şorţul, îl dezlegă şi îl adună într-o mică grămadă. Mulţumesc pentru coş. I-am spus majordomului să toarne alcool de prune într-un pahar şi să i-l dea doamnei Phelan. A fost băgată în pat.

– E bolnavă? întrebă Beatrix, în timp ce Audrey se aşeza lîngă ea.

Aceasta dădu din cap drept răspuns.

– Doar înnebunită.

– Şi... soţul tău?

– E pe moarte, rosti Audrei inexpresivă. Nu mai are mult. Chestiune de zile, spune doctorul.

Beatrix întinse mîna spre ea, dorind să o mîngîie, aşa cum ar fi făcut cu una din animăluţele ei rănite.

Audrey tresări şi îşi ridică mîinile în defensivă.

– Nu, nu face asta. Nu pot fi atinsă. Sînt sfărîmată în bucăţi. Dar trebuie să fiu puternică, pentru John. Hai să vorbim repede. Nu am decît cîteva minute.

Imediat Beatrix îşi încrucişă mîinile în poală.

– Lasă-mă să fac ceva, rosti ea cu voce joasă. Lasă-mă să stau cu el, în timp ce tu te odihneşti. Cel puţin o oră.

Audrey reuşi să zîmbească slab.

– Mulţumesc, draga mea. Dar nu pot să las pe nimeni altcineva să stea cu el. Eu trebuie să fiu aceea.

– Atunci, să nu mă duc la mama lui?

Audrey se frecă la ochi.

– Eşti amabilă că te oferi. Totuşi, nu cred că doreşte companie. Oftă. După cît se pare, ar vrea mai curînd să moară cu John, decît să continue să trăiască fără el.

– Dar mai are un fiu.

– Nu are mare afecţiune pentru Christopher. John e totul.

Pe cînd Beatrix încerca să asimileze afirmaţia, ceasul înalt de perete ticăi, ca şi cum ar fi dezaprobat-o, limba lui pendulînd, ca o mişcare negativă din cap.

– Nu poate fi adevărat, rosti ea în final.

– Ba poate, confirmă Audrey cu un zîmbet slab şi trist. Unii oameni au de oferit o cantitate infinită de dragoste. Ca aceia în familia ta. Dar pentru alţii, resursa e limitată. Dragostea doamnei Phelan s-a epuizat. A avut ceva doar pentru soţul ei şi pentru John. Audrey ridică din umeri într-o mişcare de epuizare. Dar n-are nici o importanţă, dacă îl iubeşte pe Christopher sau nu. Nimic nu pare important în acest moment.

Beatrix băgă mîna în buzunar şi scoase scrisoarea.

– Asta e pentru el, rosti ea. Pentru căpitanul Phelan. De la Pru.

Audrey o luă, cu o expresie de nedescifrat.

– Mulţumesc. Am să o trimit odată cu scrisoarea despre starea lui John. Va dori să ştie. Bietul Christopher... aşa departe!

Beatrix se întreba dacă nu ar fi cazul să ia scrisoarea înapoi. Ar putea să fie cel mai prost moment posibil, pentru a se depărta de Christopher. Pe de altă parte, poate că era momentul cel mai bun. O mică rană, produsă simultan cu una mult mai mare.

Audrey privi jocul emoţiilor de pe faţa ei.

– Intenţionezi vreodată să-i spui? întrebă ea blînd.

Beatrix clipi.

– Ce să-i spun?

Întrebarea provocă un mic pufăit exasperat.

– Nu sînt lipsită de judecată, Bea. În clipa aceasta, Prudence e la Londra participînd la baluri, serate şi la toate evenimentele prosteşti şi triviale ale Sezonului. N-a putut să scrie ea scrisoarea asta.

Beatrix simţi cum roşeşte, apoi păli.

– Mi-a dat-o înainte de a pleca.

– Datorită devotamentului ei faţă de Christopher? Audrey îşi încreţi buzele. Ultima oară cînd am văzut-o, nici măcar nu şi-a amintit să întrebe de el. Şi de ce eşti tu aceea care livrezi şi îi iei scrisorile? Îi aruncă lui Beatrix o privire afectuoasă, dar mustrătoare. Din ce a scris Christopher în scrisorile trimise mie şi lui John, este evident că e pur şi simplu aprins după Prudence. Din cauza celor scrise de *ea*. Şi dacă am să sfîrşesc să o am pe această neroadă drept cumnată, Bea, va fi doar din vina ta. Văzînd cum îi tremură acesteia bărbia, ca şi sclipirea din ochii ei, Audrey îi luă mîna şi i-o strînse. Cunoscîndu-te, nu am nici o îndoială că

intenţiile tale au fost bune. Dar totodată, mă îndoiesc că şi rezultatele vor fi la fel. Oftă. Trebuie să mă întorc la John.

Pe cînd Beatrix se îndrepta spre holul de la intrare împreună cu Audrey, se simţea copleşită de certitudinea că prietena ei va trebui în curînd să îndure moartea soţului ei.

– Audrey, rosti ea nesigură. Aş vrea să pot suporta asta în locul tău.

Audrey se uită la ea o clipă îndelungată, cu faţa roşind de emoţie.

– Asta, Beatrix, este ceea ce face din tine o prietenă adevărată.

Două zile mai tîrziu, familia Hathaway primi vestea că John Phelan a decedat noaptea trecută. Plină de compasiune, familia studie cum ar putea să le ajute pe bietele femei. De obicei, ar fi trebuit ca Leo, stăpînul conacului, să se ducă la familia Phelan şi să-şi ofere serviciile. Totuşi, Leo se afla la Londra, pentru că Parlamentul era încă în sesiune. Era o dezbatere politică axată pe incompetenţa şi indiferenţa, rezultate din situaţia trupelor din Crimea, ce au fost atît de îngrozitor de rău sprijinite şi prost aprovizionate.

Deci s-a hotărît să se ducă la Casa Phelan, în numele familiei, Merripen, soţul lui Win.. Nimeni nu se aştepta să fie primit, deoarece participanţii la doliu vor fi fără îndoială prea trişti pentru a sta de vorbă cu cineva. Totuşi, Merripen le va da o scrisoare, prin care să ofere orice fel de ajutor ce ar putea fi necesar.

– Merripen, îl rugă Beatrix înainte de a pleca, eşti bun să-i transmiţi lui Audrey afecţiunea mea şi să o întrebi dacă nu pot să o ajut cu ceva la

organizarea funeraliilor? Sau întreabă dacă nu vrea să stea cineva cu ea.

– Desigur, răspunse Merripen, cu ochii lui negri plini de căldură. Fiind crescut de familia Hathaway din copilărie, Merripen era ca un frate cu toţi ceilalţi. De ce nu-i scrii un bileţel? Am să-l dau sevitorilor.

– Durează doar un minut. Beatrix fugi sus pe scări, adunîndu-şi fustele în pumni, ca să nu o împiedice, în timp ce se grăbea spre camera ei.

Se îndreptă spre birou şi scoase colile de scris, tocul şi întinse mîna la capacul călimării. Dar mîna i se opri în aer, cînd văzu scrisoarea pe jumătate mototolită din sertar.

Era scrisoarea politicoasă şi distantă, pe care o scrisese lui Christopher Phelan.

Nu fusese trimisă.

Beatrix simţi o răceală în tot trupul, genunchii ameninţînd să se îndoaie sub ea.

– O, Doamne, şopti ea aşezîndu-se pe cel mai apropiat scaun, cu o asemenea forţă încît se clătină periculos.

Trebuie că i-a dat lui Audrey scrisoarea cealaltă. Cea nesemnată, care începea cu: „Nu mai pot să-ţi scriu. Nu sînt cine crezi tu că sînt..."

Inima lui Beatrix se zvîrcoli, încordată de forţa panicii. Încercă să-şi calmeze gîndurile zbîrnîitoare, suficient cît să poată gîndi. A fost pusă deja la poştă? Poate că mai are timp să o retragă. O va ruga pe Audrey.... dar nu, ar fi cel mai egoist lucru şi o lipsă de consideraţie. Soţul lui Audrey tocmai murise. În acest moment, nu trebuia să fie deranjată cu astfel de trivialităţi.

Era prea tîrziu. Beatrix trebuia să lase totul să se desfăşoare normal şi să-i permită lui Christopher Phelan să facă ce voia cu biletul acela ciudat.

„Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă... "

Gemînd, Beatrix se aplecă înainte şi-şi puse capul pe birou. Transpiraţia făcu ca fruntea ei să se lipească de lemnul lustruit. Era conştientă de Lucky, care sărise pe birou şi îşi înfipsese botul în părul ei torcînd.

*Te rog, Dumnezeule, g*îndi ea cu disperare, *nu-l lăsa pe Christopher să răspundă. Fie ca totul să se termine. Nu-l lăsa să afle vreodată că eu eram.*

CAPITOLUL 5

Scutari, Crimeea

– Mie mi se pare, rosti Christopher cu ton de conversaţie, în timp ce ducea o ceaşcă de supă la buzele unui rănit, că un spital s-ar putea să fie cel mai rău loc posibil, pentru un om care încearcă să se însănătoşească.

În timp ce bea, tînărul soldat pe care-l hrănea – nu mai în vîrstă de nouăsprezece sau douăzeci de ani – scoase un uşor sunet amuzat.

Christopher fusese adus la baraca-spital din Scutari cu trei zile în urmă. Fusese rănit în timpul unui asalt la Redan, prilejuit de asediul nesfîrşit al Sevastopolului. Cu o secundă în urmă însoţea un grup de pionieri, care cărau o scară spre buncărul rusesc, şi în următoarea secundă se produse o explozie şi avu impresia că a fost atins simultan atît într-o parte, cît şi în piciorul drept.

Baraca transformată în spital era plină de răniţi, şobolani şi paraziţi. Singura sursă de apă era o fîntînă, unde ordonanţele stăteau la coadă, pentru a aduna în găleţi cîteva picături fetide. Cum apa nu

era bună de băut, se folosea pentru a spăla şi a uda bandajele.

Christopher plăti nişte ordonanţe să-i aducă o cană cu spirt. Vărsă alcoolul tare peste răni, în speranţa că le va opri să mai sîngereze. Prima oară cînd a făcut-o, explozia violentă a usturimii îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa şi să alunece din pat pe pardoseală, un spectacol ce stîrnise rîsetele fără sfîrşit ale celorlalţi pacienţi din pavilion. După aceea Christopher le suportă glumele cu naturaleţe, conştient că un moment de distracţie uşoară era extrem de necesar în acest loc sordid.

Schija i-a fost extrasă din picior şi rănile se vindecau bine. Dar în dimineaţa aceasta descoperise că pielea din jurul lor era roşie şi întinsă. Perspectiva de a se îmbolnăvi serios în acest loc era înspăimîntătoare.

Ieri, în ciuda protestelor vehemente ale soldaţilor din lungul şir de paturi, sanitarii se apucară să coasă un om în pătura pătată de propriul lui sînge, pentru a-l duce la groapa comună, înainte de a fi mort. Ca răspuns la strigătele furioase ale pacienţilor, sanitarii au replicat că omul nu simţea nimic, că mai avea doar cîteva minute pînă să moară şi că era o nevoie disperată de paturi. Totul era adevărat. Totuşi, ca unul dintre puţinii oameni în stare să coboare din pat, Christopher interveni, spunîndu-le că va aştepta lungit pe jos, alături de omul acela, pînă cînd îşi va da ultima suflare. Timp de o oră a stat pe piatra tare, alungînd insectele şi lăsînd capul omului să se odihnească pe piciorul lui sănătos.

– Crezi că i-ai făcut un bine? întrebă sardonic unul dintre sanitari, cînd bietul om muri în sfîrşit şi Christopher le permise să-l ia.

– Poate nu lui, răspunse Christopher cu voce scăzută. Dar lor, da. Făcu un gest cu capul în direcţia şirului de paturi jerpelite de campanie, unde zăceau pacienţii şi îi priveau. E important pentru ei să creadă că, dacă le vine şi lor rîndul, vor fi trataţi măcar cu o urmă de umanism.

Tînărul soldat din patul de lîngă Christopher nu era în stare să facă prea multe, deoarece pierduse un braţ întreg şi o mînă de la celălalt. Cum nu existau asistente disponibile, Christopher îşi luă sarcina să-l hrănească. Cutremurîndu-se şi înfiorîndu-se cînd îngenunchie lîngă patul de campanie, înălţă capul omului şi îl ajută să bea din bolul cu supă.

– Căpitane Phelan, se auzi vocea aspră a uneia dintre surori. Cu comportamentul ei sever şi expresia respingătoare, călugăriţa intimida în aşa hal, încît unii dintre soldaţi sugeraseră – în afara posibilităţii de fi auziţi de ea, desigur – că, dacă ar fi fost trimisă să lupte cu ruşii, războiul ar fi fost cîştigat în cîteva ore. Sprîncenele ei zburlite şi cenuşii se ridicară, cînd îl văzu pe Christopher alături de patul rănitului. Provoci iar necazuri? continuă ea. Întoarce-te în patul tău, căpitane. Şi nu-l mai părăsi... dacă nu intenţionezi să te îmbolnăveşti mai rău şi să fim forţaţi să te ţinem aici la nesfîrşit. Supus, Christopher se urcă înapoi în pat. Ea veni la el şi îi puse o mînă rece pe frunte. Febră, o auzi el anunţînd. Să nu te mişti din patul ăsta, sau va trebui să te leg de el, căpitane. Mîna ei fu retrasă şi ceva îi fu pus pe piept.

Deschizînd ochii, Christopher văzu că îi lăsase un pachet cu scrisori.

Prudence.

Le apucă cu înflăcărare, bîjbîind în nerăbdarea lui de a rupe sigiliul.

În pachet existau două scrisori.

Aşteptă pînă plecă sora, apoi o deschise pe cea de la Prudence. Vederea scrisului ei îl sufocă de emoţie. O voia, avea nevoie de ea, cu o intensitate pe care nu putea să o stăpînească.

Într-un fel, cu toate că era de cealaltă parte a lumii, se îndrăgostise de ea. Nu conta că de abia o cunoştea. Iubea acel puţin, pe care îl ştia despre ea.

Christopher citi cîteva rînduri disparate.

Cuvintele păreau că se rearanjează între ele, ca un joc de alfabet pentru copii.

Încercă să le descifreze, pînă cînd deveniră coerente:

„... Nu sînt cine crezi tu că sînt... te rog vino acasă şi găseşte-mă."

Buzele lui îi rostiră numele, fără să scoată un sunet. Îşi puse mîna pe piept, apăsînd scrisoarea pe inima lui zbuciumată.

Ce s-a întîmplat cu Prudence?

Biletul ciudat şi impulsiv stîrni în el un tumult.

„Nu sînt cine crezi tu că sînt" se trezi repetînd fără glas.

Nu, sigur că nu era. Nici el nu mai era cel ce fusese. Nu era el, această creatură zdrobită şi febrilă de pe un pat de campanie dintr-un spital, iar ea nu era o fluşturatică insipidă, aşa cum considerase toată lumea că e. Prin scrisorile lor, descoperiseră unul despre altul promisiunea a ceva mult mai mult.

„... te rog vino acasă şi găseşte-mă... "

Îşi simţi mîinile umflate şi încordate, cînd bîjbîi după cealaltă scrisoare, cea de la Audrey. Febra îl făcea neîndemînatic. Capul începuse să-l doară... zvîcnind nesănătos... trebuia să citească cuvintele printre pulsaţiile durerii.

Dragă Christopher,

Nu am nici o posibilitate să-ţi spun asta cu mai multă blîndeţe.

Starea lui John s-a înrăutăţit. Se confruntă cu perspectiva morţii, cu aceeaşi răbdare şi graţie demonstrate şi în timpul vieţii.

Cînd vei primi această scrisoare, fără îndoială că va fi plecat dintre noi...

Mintea lui Christopher se blocă, împotriva restului scrisorii. Mai tîrziu va avea destul timp să citească tot. Va avea timp să sufere.

Nu se presupunea că John e bolnav. Se presupunea că se află în siguranţă la Stony Cross şi devine tatăl copiilor lui Audrey. Se presupunea că va fi acolo cînd se va întoarce Christopher acasă.

Acesta reuşi să se ghemuiască pe o parte. Trase pătura pînă sus, creîndu-şi un adăpost pentru el însuşi. În jurul lui, ceilalţi soldaţi continuau să-şi piardă timpul... vorbind, jucînd cărţi cînd era posibil. Slavă Domnului, deliberat, nu-i dădeau nicio atenţie, permiţîndu-i intimitatea de care avea nevoie.

CAPITOLUL 6

N-a mai sosit nici o corespondenţă de la Christopher Phelan, în următoarele zece luni, după ce Beatrix i-a scris ultima dată. Făcuse schimb de scrisori cu Audrey, dar în durerea ei pentru moartea lui John, lui Audrey îi fu dificil să vorbească cu cineva, chiar şi cu Beatrix.

Christopher a fost rănit, i-a relatat Audrey, dar s-a recuperat în spital şi s-a întors pe front. Căutînd în permanenţă orice era pomenit în ziare despre Christopher, Beatrix descoperi nenumărate relatări ale curajului său. În timpul asediului Sevastopolului, care a durat luni întregi, devenise cel mai decorat soldat din infanterie. Nu numai că i-a fost acordat *Ordinul Bath* şi medalia *Campaniei Crimeei*, cu agrafe pentru Alma, Inketrman, Balaklava şi Sevastopol, dar francezii l-au făcut cavaler al *Legiunii de Onoare* şi a primit *Medjidie* de la turci.

Spre regretul lui Beatrix, prietenia ei cu Prudence s-a răcit, începînd din ziua în care Beatrix i-a spus că nu mai poate să-i scrie lui Christopher.

– De ce? a protestat Prudence. Am crezut că îţi face plăcere să corespondezi cu el.

– Nu-mi mai place, replică Beatrix cu voce gîtuită.

Prietena ei îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu-mi vine să cred că îl vei abandona. Ce va crede, cînd scrisorile vor înceta să mai sosească?

Întrebarea făcu stomacul lui Beatrix să se strîngă de vinovăţie. Cu greu reuşi să vorbească:

– Nu pot continua să-i scriu, fără să-i spun adevărul. Totul a devenit prea personal. Eu... au fos implicate nişte sentimente. Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

– Tot ce înţeleg este că eşti o egoistă. Ai făcut în aşa fel, încît acum eu să nu pot să-i trimit o scrisoare, deoarece ar observa diferenţa dintre scrisul tău şi al meu. Cel mai mic lucru pe care poţi să-l faci este, să-l ţii agăţat pentru mine, pînă cînd se întoarce.

– De ce îl vrei? întrebă Beatrix încruntîndu-se. Nu-i plăcea fraza „să-l ţii agăţat", ca şi cum Christopher ar fi fost un peşte mort. Unul dintre mulţi alţii. Ai destui pretendenţi.

– Da, dar căpitanul Phelan a devenit erou de război. S-ar putea chiar să fie invitat să cineze cu regina, la întoarcere. Şi acum, că fratele lui e mort, va moşteni moşia Riverton. Toate astea îl fac aproape la fel de bun de păstrat, ca pe oricare nobil.

Deşi Beatrix fusese cîndva amuzată de lipsa de profunzime a lui Prudence, acum simţi o urmă de plictiseală. Christopher merita mai mult, decît să fie evaluat datorită unor lucruri atît de superficiale.

– Ţi-a trecut prin cap că s-a schimbat, ca urmare a războiului? întrebă ea calmă.

– Ei bine, s-ar putea să fie rănit, dar în mod cert nu cred.

– Am vrut să spun, cu alt caracter.

– Pentru că a fost în bătălii? Prudence ridică din umeri. Presupun că au avut un efect asupra lui.

– Ai urmărit vreun reportaj despre el?

– Am fost foarte ocupată, rosti Prudence în defensivă.

– Căpitanul Phelan a cîştigat medalia *Medjidie* salvînd un ofiţer turc rănit. Cîteva săptămîni mai tîrziu, căpitanul Phelan s-a tîrît într-un depozit de muniţii, ce tocmai fusese bombardat, unde zece soldaţi francezi fuseseră ucişi şi cinci tunuri scoase din luptă. A pus mîna pe tunul rămas şi a apărat singur poziţia aceea împotriva inamicului, timp de opt ore. Cu altă ocazie...

– Nu am nevoie să aud aşa ceva, protestă Prudence. Ce urmăreşti cu asta, Bea?

– Vreau să spun că ar putea să se întoarcă alt om. Şi dacă îţi pasă de el cît de cît, trebuie să încerci să înţelegi prin ce a trecut. Îi dădu lui Prudence un pachet de scrisori legate cu o panglică albastră îngustă. Pentru început, trebuie să le citeşti pe astea. Ar fi trebuit să fac o copie şi de pe scrisorile pe care i le-am scris eu, ca să le poţi citi şi pe acelea. Dar mi-e teamă că nu m-am gîndit la asta.

Prudence le acceptă cu reticenţă.

– Foarte bine, am să le citesc. Dar sînt sigură că Christopher nu va dori să vorbească despre scrisori, cînd se întoarce – mă va avea personal.

– Ar trebui să încerci să-l cunoşti mai bine, afirmă Beatrix. Cred că îl vrei din motive eronate... cînd există aşa de multe motive corecte. Pe acestea le-a cîştigat. Nu datorită curajului său în bătălie şi a medaliilor acelora strălucitoare... De fapt, asta e o mică parte din ceea ce e el acum.

Rămînînd tăcută o clipă, Beatrix reflectă cu tristeţe că, de acum înainte va trebui să-i evite pe oameni şi să se întoarcă să-şi petreacă timpul cu animalele. Căpitanul Phelan a scris că atunci cînd tu şi cu el vă veţi cunoaşte mai bine, nici unul dintre voi nu vă veţi uita doar la suprafaţă.

– Ce suprafaţă?

Beatrix îi aruncă o privire mohorîtă, reflectînd că pentru Prudence suprafaţa era cu adevărat doar suprafaţă.

– A spus că s-ar putea să fii singura lui şansă de a aparţine din nou omenirii.

Prudence se uită la ea ciudat.

– Poate că, după toate astea, e într-adevăr mai bine să încetezi să-i mai scrii. Se pare că ai făcut o fixaţie pentru el. Sper că nu te gîndeşti ca Christopher să fie vreodată... Făcu o pauză delicată. Nu mai contează.

– Ştiu ce ai vrut să spui, rosti Beatrix într-o manieră realistă. Sigur că nu îmi fac iluzii în legătură cu asta. Nu am uitat că odată m-a comparat cu un cal.

– Nu te-a comparat cu un cal, rosti Prudence. Mai curînd a spus că aparţii grajdurilor. E un bărbat sofisticat şi nu ar fi niciodată fericit cu o fată, care petrece cea mai mare parte a timpului cu animalele.

– Prefer compania animalelor celei a oricărei persoane pe care o cunosc, îi aruncă Beatrix. Regretă imediat declaraţia lipsită de tact, mai ales cînd văzu că Prudence o primise ca pe un afront personal. Regret. N-am vrut să spun...

– Atunci, poate că ar fi mai bine să pleci şi să te duci la animalele tale de companie, rosti Prudence cu voce îngheţată. Vei fi fericită să faci conversaţie cu cineva care nu-ţi poate răspunde. Pedepsită şi vexată, Beatrix părăsi Casa Mercer. Dar nu înainte

ca Prudence să fi adăugat: pentru liniştea noastră, Bea, trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui niciodată căpitanului Phelan că tu ai scris scrisorile. Nu va avea nici un sens. Şi chiar dacă îi spui, el tot nu te va vrea. Totul va provoca doar stînjeneală şi o sursă de resentimente. Un bărbat ca el nu ar ierta niciodată o astfel de decepţie.

Chiar din acea zi, Beatrix şi Prudence nu s-au mai văzut, decît în trecere. Şi n-au mai fost scrise alte scrisori.

Beatrix se chinuia întrebîndu-se cum se simţea Christopher, dacă Albert mai era cu el, dacă rănile i s-au vindecat cum trebuie... dar nu avea dreptul să-i pună întrebări.

Şi niciodată nu avusese.

Spre entuziasmul întregii Anglii, Sevastopolul căzu în septembrie 1855, iar negocierile de pace începură în februarie anul următor. Cumnatul lui Beatrix, Cam, remarcă faptul că, chiar dacă Marea Britanie a învins, războiul e întotdeauna o victorie a la Pyrrhus, pentru că nimic nu putea compensa sacrificiul fiecărei vieţi, rănită sau pierdută. În total, mai mult de o sută cincizeci de mii de soldaţi aliaţi au murit în lupte, au fost răniţi, sau s-au îmbolnăvit, precum şi peste o sută de mii de ruşi.

Cînd s-a dat mult aşteptatul ordin ca regimentele să se întoarcă acasă, Audrey şi doamna Phelan au aflat că *Brigada de Infanterişti* a lui Christopher va sosi la Dover la jumătatea lunii aprilie, după care îşi va continua drumul spre Londra. Sosirea *Infanteriştilor* a fost foarte aşteptată, deoarece Christopher era considerat erou naţional. Fotografia lui era tăiată din ziare şi expusă în vitrinele prăvăliilor şi actele lui de vitejie era enumerate în cîrciumi şi în

cafenele. Satele şi districtele au întocmit lungi liste de omagii, care să-i fie prezentate şi nu mai puţin de trei săbii de ceremonial, gravate cu numele lui şi bătute în pietre preţioase, fuseseră comandate de politicienii dornici să-l răsplătească pentru seviciile aduse.

Totuşi, în ziua în care *Infanteriştii* au acostat la Dover, Christopher a fost absent în mod misterios de la festivităţi. Mulţimea de pe chei aclama numele *Brigăzii de Infanterişti* şi cerea să apară trăgătorul cel mai dotat, dar se pare că Christopher alesese să evite mulţimea care ovaţiona, ceremoniile şi banchetele... şi renunţă chiar să apară la dineul festiv oferit de regină şi de prinţul consort.

– Ce bănuieşti că i s-a întîmplat căpitanului Phelan? întrebă sora mai mare a lui Beatrix, Amelia, după ce el dispăruse de trei zile de la sosirea regimentului. Din ceea ce îmi amintesc eu despre acest om, era un tip sociabil, care ar fi adorat să fie în centrul unei asemenea atenţii.

– A cîştigat şi mai multă atenţie prin absenţă, sublinie Cam.

– Nu vrea atenţie, nu rezistă Beatrix să nu afirme. S-a ascuns într-o vizuină.

Cam ridică o sprînceană neagră, arătînd amuzat.

– Ca o vulpe? întrebă el.

– Da. Vulpile sînt viclene. Chiar cînd par că se îndepărtează de ţinta lor, întotdeauna se întorc şi, pînă la urmă, fac totul cum trebuie. Beatrix ezită, privirea ei era distantă, în timp ce se uita pe fereastra cea mai apropiată, la pădurea copleşită de o primăvară aspră şi întîrziată... prea mult vînt de la răsărit, prea multă ploaie. Căpitanul Phelan voia să vină acasă. Dar va sta pitit în vizuină, pînă

cînd cîinii de vînătoare vor înceta să-l mai hărţuiască.

După aceasta, rămase liniştită şi visătoare, în timp ce Cam şi Amelia continuau să vorbească. Era poate imaginaţia ei... dar avea sentimentul curios că Christopher Phelan era pe undeva, pe aproape.

– Beatrix! Amelia veni lîngă ea la fereastră, punîndu-i blînd un braţ pe umeri. Te simţi melancolică, draga mea? Poate că ar fi trebuit să te duci la Londra, să participi la Sezon, cum a făcut prietena ta Prudence. Poţi să stai cu Leo şi Catherine, sau la hotel, cu Poppy şi Harry...

– Nu mă interesează deloc să iau parte la Sezon, afirmă Beatrix. Am făcut-o de patru ori şi a fost cu de trei ori prea mult.

– Dar după asta ai fost foarte căutată. Domnii te-au adorat. Şi poate că a mai apărut cineva nou pe acolo.

Beatrix îşi ridică privirea spre cer.

– Nu există nimeni nou în societatea londoneză.

– Adevărat, rosti Amelia după ce se gîndi puţin. Totuşi, cred că ar fi mai bine să stai la oraş, decît aici la ţară. Aici e prea linişte pentru tine.

Un băieţel cu părul negru intră în cameră, călare pe un băţ sub formă de cal, scoţînd un strigăt războinic, în timp ce agita o sabie. Era Rye, fiul de patru ani şi jumătate al lui Cam şi al Ameliei. Cum băiatul se grăbi să treacă de ele, capătul băţului lovi accidental un lampadar cu un abajur albastru, din sticlă. Din reflex, Cam se repezi şi prinse lampa, înainte de a se sfărîma de duşumea.

Întorcîndu-se, Rye îl zări pe tatăl lui pe podea şi sări pe el chiuind.

Cam se luptă cu fiul său, oprindu-se scurt pentru a-şi informa soţia:

– Nu e chiar aşa de multă linişte pe aici.

– Mi-e dor de Jado, se plînse Rye referindu-se la vărul şi tovarăşul lui de joacă preferat. Cînd se întoarce?

Merripen, Win, sora Ameliei, şi tînărul lor fiu Jason, supranumit Jado, plecaseră în Irlanda cu o lună mai înainte, pentru a vizita moşia pe care Merripen urma să o moştenească . Deoarece bunicul lui era suferind, Merripen a fost de acord să rămînă acolo o perioadă de timp nedeterminată, pentru a se familiariza cu moşia şi arendaşii ei.

– Nu prea curînd, îl informă Cam cu regret. Probabil că nu înainte de Crăciun.

– E aşa de mult pînă atunci, roşti Rye cu un oftat plin de nostalgie.

– Mai ai şi alţi veri, dragul meu, sublinie Amelia.

– Toţi sînt la Londra.

– Edward şi Emmaline vor fi aici la vară. Între timp, îl ai pe frăţiorul tău.

– Dar Alex nu e deloc nostim, rosti Rye. Nu poate vorbi, nici să arunce mingea şi îi curg balele.

– Pe la ambele capete, adăugă Cam cu ochii de ambră sclipind, în timp ce-şi privea soţia. Amelia încercă, fără succes, să-şi înăbuşe rîsul.

– N-o să-i curgă tot timpul.

Încălecat pe pieptul tatălui său, Rye se uită la Beatrix.

– Nu te joci cu mine, mătuşă?

– Sigur că da. Bile? Jack-Sperietoarea?

– De-a *războiul,* rosti băiatul încîntat. Eu voi fi cavalerist şi tu ruşii, şi am să te urmăresc în jurul tufişurilor.

– În loc de asta, n-am putea să reconstituim tratatul de la Paris?

– Nu poţi încheia un tratat, înainte de a avea război, protestă Rye. N-ar fi nimic de discutat.

Beatrix îi zîmbi surorii ei.

– Cît se poate de logic.

Rye sări în sus şi apucă mîna mătuşii lui, apoi se apucă să o tragă de acolo.

– Vino, mătuşă, încercă el să o convingă. Promit că n-am să te lovesc cu sabia, ca ultima dată.

– Nu te duce în pădure, Rye, strigă Cam după ei. Unul dintre arendaşi mi-a spus că un cîine rătăcit a ieşit din aluniş în dimineaţa asta şi aproape l-a atacat. Crede că animalul ar fi turbat.

Beatrix se opri şi se uită la Cam.

– Ce fel de cîine?

– O corcitură cu o blana aspră, ca a terierilor. Arendaşul spune că i-a furat una dintre găini.

– N-ai grijă, Papa, rosti încrezător Rye. Cu Beatrix voi fi în siguranţă. Toate animalele o iubesc, chiar şi cele turbate.

CAPITOLUL 7

După o oră de zbenguială printre tufişuri şi prin livadă, Beatrix îl duse pe Rye înapoi acasă, pentru lecţiile de după-amiază.

– Nu-mi plac lecţiile, afirmă Rye scoţînd un oftat, cînd se apropiară de uşile franţuzeşti, de pe una din laturile casei. Îmi place mai mult să mă joc.

– Da, dar trebuie să înveţi şi matematică.

– Nu am nevoie, cu adevărat. Deja ştiu să număr pînă la o sută. Şi sînt sigur că nu voi avea nevoie niciodată, de mai mult de o sută din orice.

Beatrix zîmbi.

– Atunci repetă literele alfabetului. Şi vei putea să citeşti o mulţime de istorii de aventuri.

– Dar dacă îmi pierd timpul *citind* despre aventuri, rosti Rye, nu o să am aşa ceva cu adevărat.

Beatrix clătină din cap şi rîse.

– Ar trebui să ştiu că e mai bine să nu te contrazic, Rye. Eşti tot atît de deştept, ca o căruţă plină cu maimuţe.

Copilul alergă în sus pe scări, apoi se întoarse să se uite la ea.

– Nu vii, mătuşă?

– Nu încă, rosti ea absentă, cu privirea spre pădurea din spatele Casei Ramsay. Cred că mă duc să mă plimb puţin.

– Să nu vin cu tine?

– Mulţumesc, Rye, dar pentru moment am nevoie de o plimbare solitară.

– Te duci să cauţi cîinele, rosti el plin de înţelepciune.

Beatrix zîmbi.

– S-ar putea.

Rye o privi speculativ.

– Mătuşă?

– Da?

– O să te măriţi vreodată?

– Aşa sper, Rye. Dar mai întîi, trebuie să găsesc domnul potrivit.

– Dacă nimeni altcineva nu te va lua, o voi face eu, cînd am să cresc. Dar numai dacă sînt mai înalt, fiindcă nu vreau să mă uit la tine privind în sus.

– Mulţumesc, rosti ea grav, înăbuşindu-şi un zîmbet, în timp ce se întoarse şi porni cu paşi mari spre pădure.

Era o plimbare pe care o făcuse de sute de ori. Peisajul îi era familiar, umbrele erau străpunse de razele soarelui, care pătrundeau printre ramurile copacilor. Scoarţele pomilor erau tapetate cu muşchi de un verde palid, cu excepţia eroziunilor întunecate, unde lemnul se transformase în praf. Pe jos, pădurea era înmuiată de la noroiul depus pe frunzele ca hîrtia, pe ferigi şi pe mîţişorii alunului. Şi sunetele îi erau familiare, ciripit de păsări, foşnetul frunzelor şi freamătul a milioane de fiinţe mici.

Dar cu toate cunoştinţele ei despre această pădure, totuşi, Beatrix era conştientă de un nou simţământ. Sentimentul că trebuia să fie prudentă. Aerul era încărcat de promisiunea a... ceva. Pe măsură ce înainta, senzaţia se intensifica. Inima ei se comporta ciudat, o pulsaţie sălbatică în încheieturi, în gît şi chiar în genunchi.

În faţa ei observă o mişcare, o umbră alunecînd pe jos printre copaci clătinînd ferigile. Nu era o siluetă umană.

Ridicînd o ramură căzută, Beatrix o rupse cu dibăcie de lungimea unui baston de promenadă.

Animalul rămase nemişcat şi liniştea coborî peste pădure.

– Vino aici, chemă Beatrix.

Un cîine veni sărind spre ea, doborînd tufişuri şi frunze. Scoase un lătrat distinctiv de terier. Oprindu-se la cîţiva metri de ea, cîinele mîrîi şi-şi arătă colţii albi şi lungi.

Beatrix rămase liniştită şi-l sudie cu calm. Era slab, cu blana sîrmoasă tunsă scurt, cu excepţia unor pămătufuri comice de pe faţă, de pe urechi şi aproape de ochi. Nişte ochi aşa de expresivi şi luminoşi, rotunzi ca nişte bănuţi.

Nu putea să confunde această figură deosebită. O mai văzuse.

– Albert? rosti ea minunîndu-se. Urechile cîinelui se mişcară cînd îşi auzi numele. Ghemuindu-se, mîrîi gutural, un sunet de supărare tulburată. Te-a luat cu el, rosti Beatrix aruncînd băţul. Ochii o usturară la apariţia unor lacrimi, cu toate că lăsă să-i scape un mic hohot. Sînt aşa încîntată că ai reuşit să scapi în siguranţă din război. Vino, Albert, hai să fim prieteni. Rămase nemişcată şi-l lăsă să se apropie de ea cu prudenţă. Îi amuşină fustele,

ocolind-o încet. În momentul în care îi simţi nasul ud şi rece împungîndu-i dosul mîinii, nu se mişcă să-l mîngîie, îi permise doar să se familiarizeze cu mirosul ei. Cînd văzu schimbarea de pe figura lui, muşchii fălcilor relaxîndu-se şi limba atîrnîndu-i din gura deschisă, i se adresă fermă: jos, Albert.

Se lăsă pe pămînt, pe labele din spate. Din gît îi scăpă un scîncet. Beatrix întinse mîna să-l mîngîie pe cap şi să-l scarpine după urechi. Albert gîfîi nerăbdător şi cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

– Deci ai fugit de la el, nu-i aşa? întrebă Beatrix netezind ciuful sîrmos de pe capul cîinelui. Băiat neascultător ce eşti! Presupun că ai petrecut bine în pădure vînînd şoareci şi veveriţe. Şi există şi zvonul urît despe o găină lipsă. Ar fi bine să stai departe de curţile orătăniilor, sau nu o să o duci prea bine în Stony Cross. Să te duc acasă, băiete? Probabil că te cauă. El...

Se opri auzind ceva... pe cineva... mişcîndu-se prin desiş. Albert întoarse capul şi scoase un lătrat fericit, ţopăind spre silueta care se apropia.

Beatrix ridică capul încet. Se lupta să-şi modereze respiraţia şi încerca să-şi calmeze bubuitul frenetic al inimii. Era conştientă de cîinele care veni înapoi la ea sărind vesel şi cu limba scoasă. Apoi se uită înapoi la stăpînul lui, ca şi cum i-ar fi mărturisit: *Uite pe cine am găsit!*

Dînd drumul încet respiraţiei pe care o reţinuse, Beatrix ridică ochii la omul care se oprise la aproximativ trei metri de ea.

Christopher.

Părea că tot mapamondul se oprise în loc.

Beatrix încercă să-l compare pe omul care stătea înaintea ei, cu cavalerul libertin care fusese

odată. Părea imposibil să fie aceeaşi persoană. Nu cu mult timp în urmă, un zeu coborît din Olymp... acum, un luptător aprig, marcat de experienţe amare.

Tenul lui era un amestec profund de aur şi aramă, ca şi cum ar fi umblat tot timpul prin soare. Şuviţele ca spicul de grîu întunecat ale părului său fuseseră tăiate scrut, cu eficienţă. Faţa îi era impasibilă, totuşi exista ceva volatil în nemişcarea lui

Ce deprimat arăta... Cît de singur!

Ar fi vrut să alerge la el. Ar fi vrut să-l atingă. Efortul de a rămîne nemişcată făcu ca muşchii să-i vibreze protestînd.

Se auzi vorbind, cu o voce destul de nesigură.

– Bine ai venit acasă, căpitane Phelan. El rămase tăcut, privind-o aparent fără să o recunoască. Dumnezeule mare... ochii aceia... gheaţă şi foc, privirea lui arzîndu-i conştiinţa. Sînt Beatrix Hathaway, reuşi ea să îngaime. Familia mea...

– Îmi amintesc de tine.

Catifeaua aspră a vocii lui era o mîngîiere plăcută pentru urechile ei. Fascinată, tulburată, Beatrix se uita fix şi precaută la faţa lui.

Pentru Christopher Phelan, era o străină. Dar amintirea scrisorilor lui persista între ei, chiar dacă el nu era conştient de asta.

Mîna ei se mişcă blînd peste blana aspră a lui Albert.

– Ai lipsit de la Londra, rosti ea. S-a făcut o groază de tam-tam în numele tău.

– Nu eram pregătit pentru aşa ceva.

Atît de multe erau exprimate în aceste cîteva cuvinte simple. Sigur, nu era pregătit. Contrastul ar fi fost prea supărtor, brutalitatea însîngerată a războiului urmată de fanfară, parade, trompete şi petale de trandafiri!

– Nu pot să-mi imaginez un om normal, care să fi fost pregătit, afirmă ea. E pur şi simplu doar zarvă. Fotografia ta se află în toate vitrinele prăvăliilor. Se dă numele tău unor lucruri.

– Lucruri, repetă el prudent.

– Există o pălărie Phelan.

Sprîncenele lui coborîră.

– Nu se poate!

– O, ba da, există. Cu calota rotundă şi borurile înguste. Vîndută în nuanţe de cenuşiu şi negru. Au fost imaginate de o modistă din Stony Cross. Încruntîndu-se, Christopher murmură ceva în barbă. Beatrix se juca calmă cu urechile lui Albert. Am... aflat despre Albert, de la Prudence. Ce drăguţ că l-ai adus cu tine.

– A fost o greşeală, rosti el inexpresiv. S-a comportat ca un nebun, de cînd am acostat la Dover. A ajuns să încerce să muşte două persoane, inclusiv pe unul din servitorii mei. Şi nu s-a oprit din lătrat. Noaptea trecută a trebuit să-l închid într-un adăpost din grădină, dar a scăpat

– E îngrozit, afirmă Beatrix. Crede că dacă acţionează aşa, nimeni nu-l va răni.

Nerăbdător, cîinele se aşeză pe picioarele dinapoi şi îşi puse labele din faţă pe ea. Beatrix îl lovi uşor cu genunchiul în piept.

– *Aici,* rosti Christopher cu un ton plin de o atare ameninţare calmă, încît îi trimise lui Beatrix un fior pe spinare. Cîinele se furişă spre el, cu coada între picioare. Christopher scoase o zgardă de piele, din buzunarul hainei şi o fixă în jurul gîtului cîinelui. Se uită la Beatrix, cu pivirea trecînd de la cele două pete de noroi de pe fustă, la curbele molcome ale sînilor ei. Scuze, rosi brusc.

– Nu s-a întîmplat nimic. Nu-mi pasă. Dar trebuie învăţat să nu sară pe oameni.

– Nu a stat decît cu soldaţii. Nu ştie nimic în legătură cu o companie politicoasă.

– Poate să înveţe. Sînt sigură că va fi un cîine minunat, odată ce se obişnuieşte cu noul lui mediu. Beatrix făcu o pauză înaine de a se oferi: pot să lucrez eu cu el, data viitoare cînd o vizitez pe Audrey. Sînt foarte bună cu cîinii.

Christopher îi aruncă o privire gînditoare.

– Am uitat că eşti prietenă cu cumnata mea.

– Da. Beatrix ezită. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, că îmi pare foarte rău pentru pierderea...

Mîna lui se ridică într-un gest de stopare. Cînd şi-o lăsă în jos, degetele i se strînseră între-un pumn puternic.

Beatrix înţelese. Durerea pricinuită de moartea fratelui său era încă prea acută. Era un teren pe care încă nu putuse să-l traverseze.

– N-ai avut timp să-l plîngi, nu-i aşa? întrebă ea blîndă. Presupun că moartea lui nu a fost cu adevărat reală pentru tine, pînă cînd nu te-ai întors la Stony Cross.

Christopher îi aruncă o privire de avertizare.

Beatrix văzuse privirea aceasta la animalele prinse de ea: animozitate neajutorată adresată oricui se apropia. Învăţase să respecte o astfel de privire, înţelegînd că animalele sălbatice erau mai periculoase, cînd aveau cele mai mici posibilităţi de apărare. Îşi întoarse atenţia spre cîine, mîngîindu-i repetat blana.

– Ce mai face Prudence? îl auzi întrebînd. O duru să audă nota de dor plin de grijă din vocea lui.

– Destul de bine, cred. E la Londra pentru Sezon. Beatrix ezită înainte de a adăuga cu grijă.

Sîntem încă prietene, dar probabil nu chiar aşa de apropiate cum eram odată.

– De ce?

Privirea lui era alertă. În mod clar, orice menţionare a lui Prudence îi stîrnea o atenţie sporită.

Din cauza ta, gîndi Beatrix şi reuşi să schiţeze un zîmbet slab şi crispat.

– Se pare că avem interese diferite. *Eu sînt interesată de tine, ea e interesată de moştenirea ta.*

– Nu sînteţi croite din acelaşi material.

Auzind nota sardonică din glasul lui, Beatrix clătină din cap şi îl privi curioasă.

– Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

El ezită.

– Vreau să spun că domnişoara Mercer este o fiinţă convenţională. Iar tu... nu eşti. Tonul lui era asezonat cu destulă condescendenţă... dar nu putea fi confundat.

Brusc toate sentimentele de compasiune şi tandreţe din ea dispărură, cînd îşi dădu seama că, într-o anumită privinţă, Christopher Phelan nu se schimbase: continua să nu o placă.

– Niciodată n-am dorit să fiu o persoană convenţională, rosti ea. Acestea sînt de obicei insensibile şi superficiale.

Se pare că el luă aceasta drept dispreţ faţă de Prudence.

– În comparaţie cu persoanele care aduc la picnic animale de companie Pacostea Grădinilor? Într-adevăr, nimeni nu poate să te acuze că eşti insensibilă, domnişoară Hathaway.

Beatrix simţi cum sîngele i se scurge din obraji. O insultase. Realizînd aceasta amorţi.

– Poţi să mă insulţi, rosti ea uluită pe jumătate, că încă mai putea să vorbească. Dar lasă-mi în pace ariciul.

Răsucindu-se, plecă de lîngă el cu paşi mari şi apăsaţi. Albert scînci şi încercă să o urmeze, ceea ce îl făcu pe Christopher să-l cheme înapoi.

Beatrix nu se uită peste umăr, înainta doar cu greu. Era destul de rău, că se îndrăgostise de un bărbat care nu o iubea. Dar exponenţial, era şi mai rău să iubească un bărbat care nici măcar nu o plăcea.

Ridicol, dar ar fi vrut să poată să-i scrie lui Christopher *al ei,* despre străinul pe care l-a întîlnit.

Era aşa de dispreţuitor, i-ar fi scris. *M-a respins ca pe cineva, care nu merită nici minimum de respect. În mod clar, crede că sînt sălbatică şi, mai mult decît atît, puţin nebună. Şi partea cea mai rea este că, probabil are dreptate.*

Îi trecu prin minte că, de aceea prefera ea compania animalelor în locul celei a oamenilor. Animalele nu te decepţionează. Nu dau o impresie diferită de ceea ce sînt în realitate. Şi nimeni nu a fost tentat vreodată să-şi închipuie, că un animal poate să-şi schimbe caracterul.

Christopher se îndreptă spre casă, cu Albert tropăind liniştit alături de el. Dintr-un motiv oarecare, comportamentul cîinelui părea îmbunătăţit, după întîlnirea cu Beatrix Hathaway. Cînd Christopher îi aruncă o căutătură critică, Albert ridică privirea spre el cu dinnţii rînjiţi şi limba atîrnînd.

– Idiot, bombăni Christopher, deşi nu era sigur dacă epitetul era adresat cîinelui, sau lui însuşi.

Se simţea tulburat şi vinovat. Ştia că se comportase cu Beatrix Hathaway ca un ticălos. Ea

încercase să fie prietenoasă şi el fusese rece şi condescendent.

Nu intenţionase să o ofenseze. Doar că era aproape nebun de dor după Prudence, după vocea dulce, directă, care îi salvase sănătatea mintală. Fiecare cuvînt al fiecărei scrisori pe care i-o trimisese, încă stîrnea ecou în sufletul lui.

„În ultima vreme am făcut o mulţime de plimbări. Se pare că gîndesc mai bine în aer liber..."

Şi cînd Christopher ieşise să-l caute pe Albert, s-a trezit că se plimbă prin pădure, cu ideea nebună ce îi trecuse prin cap... că *ea* era aproape şi soarta îi va pune faţă în faţă, repede şi simplu.

Dar, în loc de a o găsi pe femeia la care visa, pe care o dorea cu înfocare, de care avea nevoie de atîta timp, dăduse peste Beatrix Hathaway.

Nu că nu i-ar fi plăcut de ea. Beatrix era o creatură ciudată, dar extrem de drăguţă şi cu mult mai atractivă decît îşi amintea. De fapt, în absenţa lui devenise o frumuseţe, silueta ei de mînz greoi şi jucăuş, căpătase acum forme şi graţie...

Christopher clătină din cap cu nerăbdare, încercînd să-şi redirecţioneze gîndurile.

Dar imaginea lui Beatrix Hathaway persista. O faţă ovală drăguţă, o gură uşor senzuală şi nişte ochi albaştri cuceritori, un albastru aşa de bogat şi de profund, încît părea că are urme de purpuriu. Şi părul acela negru mătăsos, adunat neglijent în creştet, cu şuviţe adorabile desprinzîndu-se libere!

Cristoase, era prea mult de cînd nu avusese o femeie. Era excitat ca dracu', singur şi plin atît de tristeţe, cît şi de furie. Avea aşa de multe nevoi neîmplinite şi nu începuse să-şi dea seama, cum să le rezolve pe niciuna dintre ele. Găsirea lui Prudence părea un bun început.

Va rămîne aici cîteva zile. Cînd se va simţi aşa cum fusese înainte, se va duce la Londra, la Prudence. Pentru moment însă, îi era perfect clar că vechiul lui fel de a fi îl părăsise. Ştia că, în timp ce cîndva fusese relaxat şi încîntător, acum era precaut şi rigid.

O parte a problemei era că nu dormea bine. Cel mai uşor zgomot, un trosnet al casei ce se aşeza, izbirea unei ramuri de fereastră, îl trezeau cu inima bătînd cu repeziciune. Şi se întîmpla şi în timpul zilei. Ieri, Audrey scăpase o carte din teancul pe care-l ducea în braţe şi Christopher aproape că sărise din pantofi. Instinctiv întinsese mîna după armă, înainte de a-şi aminti, în clipa următoare, că nu mai avea armă. Se obişnuise aşa de mult cu puşca, parcă era o prelungire a mîinilor lui... adesea o simţea ca pe o prezenţă fantomatică.

Christopher păşea încet. Apoi se opri şi se ghemui lîngă Albert, uitîndu-se la faţa lui miţoasă.

– E greu să laşi în urmă războiul, nu-i aşa? murmură el mîngîindu-l cu o duritate plină de afecţiune. Albert oftă şi se lipi de el încercînd să-l lingă pe faţă. Bietul de tine, nu ai idee ce se întîmplă, nu-i aşa? După cîte ştii tu, obuzele ar putea să înceapă să explodeze deasupra capului, în orice clipă. Albert se lăsă pe spate şi îşi arcui burtica, cerînd să fie scărpinat. Christopher îl satisfăcu, apoi se ridică. Hai să ne ducem acasă, continuă el. Am să te las să intri înăuntru din nou – dar Dumnezeu să te ajute, dacă ai să muşti pe cineva.

Din păcate, imediat ce intrară în conacul acoperit cu iederă, Albert demonstră aceeaşi ostilitate, pe care o arătase şi înainte. Înverşunat, Christopher

îl trase în salon, unde luau ceaiul mama lui şi Audrey.

Albert lătră la cele două femei. Lătră şi la camerista îngrozită. Lătră şi la o muscă de pe perete. Lătră şi la ceainic.

– *Taci, se* răsti Christopher cu dinţii încleştaţi, trăgînd nebunul de cîine lîngă canapea. Apoi legă capătul lesei de un picior al ei. *Culcat,* Albert. Jos.

Prudent, cîinele se aşeză pe duşumea şi mîrîi în surdină.

Audrey afişă un zîmbet fals şi iniţie o parodie a felului cum se servea ceaiul:

– Pot să torn?

– Mulţumesc, rosti Christopher cu glas sec şi se duse să se aşeze alături de ele, la măsuţa pentru ceai.

Faţa mamei lui era toată numai cute, ca un acordeaon, şi vocea ei se auzi cu ton silit:

– A făcut murdărie pe covor. Chiar trebuie să ni-l bagi pe gît pe animalul ăsta, Christopher?

– Da, trebuie. Va trebui să se obişnuiască să stea în casă.

– Eu n-am să mă obişnuiesc cu el, replică mama lui. Înţeleg că acest cîine te-a sprijinit în timpul războiului. Dar în mod cert, acum nu mai ai nevoie de el.

– Zahăr? Lapte? întrebă Audrey, cu ochii ei căprui blînzi, dar fără să zîmbească, în timp ce se uita de la Christopher la mama lui.

– Doar zahăr. Christopher privi cum mestecă cu linguriţa în ceai, unde pusese o canitate generoasă de zahăr. Apucă ceaşca şi se concentră asupra lichidului aburind, în timp ce se lupta cu o furie refractară. Şi aceasta era o problemă nouă, aceste valuri de sentimente, cu totul disproporţionate în

comparaţie cu circumstanţele. Cînd se calmă suficient pentru a vorbi, zise: Albert a făcut mai mult decît m-a sprijinit. Odată, cînd am petrecut zile întregi într-o tranşee plină de noroi, a continuat să vegheze asupra mea, astfel încît am putut să dorm, fără frica de a fi surprins în somn. Ducea mesaje în sus şi-n jos, de-a lungul liniilor noastre, aşa că n-am încurcat niciodată ordinele. Ne alerta cînd simţea că se apropie inamicul, cu mult înainte ca ochii sau urechile noastre să fi putut detecta pericolul. Christopher făcu o pauză privind faţa încordată şi nefericită a mamei lui. Îi datorez viaţa şi loialitatea mea. Şi cu toate că e urîcios şi lipsit de maniere, se întîmplă să-l iubesc. Îi aruncă o privire lui Albert.

Coada acestuia lovi duşumeaua cu entuziasm.

Audrey arăta şovăielnică. Mama lui arăta furioasă.

Christopher îşi bău ceaiul în tăcerea ce urmă. I se rupea inima văzînd schimbările survenite în ambele femei. Erau amîndouă slabe şi palide. Părul mamei lui albise. Fără îndoială, înainte de a muri, îndelungata boală a lui John făcuse ravagii şi aproape un an de doliu desăvîrşise treaba.

Nu pentru prima oară, Christopher se gîndi că e o ruşine că regulile doliului impuneau oamenilor o atare solitudine, cînd probabil ar fi fost în beneficiul lor ca, în această perioadă, să aibă companie şi distracţii plăcute.

Punînd jos cana cu ceai pe jumătate băută, mama lui se retrase de la masă. Christopher se ridică, pentru a o ajuta trăgîndu-i scaunul.

– Nu pot să mă bucur de ceai, cu bestia asta uitîndu-se la mine, rosti ea. În orice clipă, ar putea să sară să-mi sfîşie gîtul.

– E legat cu lesa de canapea, mamă, sublinie Audrey.

– Asta nu contează. E o creatură sălbatică şi eu îl detest. Ieşi din cameră ca o furtună, indignată şi cu capul sus.

Eliberată de necesitatea de a afişa bune maniere, Audrey îşi puse coatele pe masă şi îşi lăsă bărbia pe mînă.

– Unchiul şi mătuşa ta au invitat-o să stea la ei, în Hertfordshire, îl informă ea. Am încurajat-o să le accepte oferta. Are nevoie de o schimbare de atmosferă.

– Casa e prea întunecoasă, sublinie Christopher. De ce sînt lăsate toate jaluzelele şi draperiile trase?

– Lumina o deranjează la ochi.

– O deranjează pe naiba! Christopher o privi cu o uşoară încruntare. Trebuie să se ducă, adăugă el. E ţintuită în această morgă, de prea multă vreme. Şi tu la fel.

Audrey oftă.

– Este aproape un an. În curînd nu va mai trebui să ţin doliu total şi voi trece la semi-doliu.

– Ce înseamnă exact semi-doliu? întrebă Chrisopher avînd doar o vagă noţiune despre ritualurile impuse femeilor în această situaţie.

– Înseamnă că pot să încetez să mai port voalul, rosti Audrey fără entuziasm. Pot să port rochii cenuşii şi de culoarea levănţicăi şi podoabe fără strălucire. Şi pot să particip la unele evenimente sociale, atîta timp cît nu par că mă distrez cu adevărat.

Chrisopher sforăi în bătaie de joc.

– Cine a inventat regulile astea?

– Nu ştiu. Dar, cerul să ne ajute, trebuie să le respectăm, sau să înfruntăm oprobiul societăţii.

Audrey făcu o pauză. Mama ta spune că nu va trece la semi-doliu. Intenţionează să poarte negru tot restul vieţii.

Christopher dădu din cap deloc surprins. Devotamentul mamei lui a fost accentuat de moartea lui John.

– E clar că, de fiecare dată cînd se uită la mine, se gîndeşte că eu ar fi trebuit să fiu fiul dispărut.

Audrey deschise gura pentru a protesta, apoi o închise la loc.

– Cu greu poate fi considerată vina ta, că te-ai întors viu, rosti ea pînă la urmă. Eu sînt încîntată că eşti aici. Şi cred că într-un fel, în inima ei, şi mama ta e încîntată. Dar a devenit uşor dezechilibrată, în anul care a trecut. Nu cred că e întotdeauna pe deplin conştientă de ceea ce spune, sau ce face. Cred că o vreme departe de Hampshire îi va face bine. Făcu o pauză. Am să plec şi eu, Christopher. Vreau să-mi văd familia din Londra. Şi nici n-ar fi potrivit, ca noi două să stăm aici lipsite de protecţie.

– Peste cîteva zile, am să te conduc eu la Londra, dacă doreşti. Deja am făcut planul să mă duc, să o văd pe Prudence Mercer.

Audrey se încruntă.

– Ohooo!

Christopher îi aruncă o privire întrebătoare.

– Bănuiesc că părerea ta despre ea nu s-a schimbat.

– O, s-a schimbat. În mai rău.

Nu se putu abţine să nu ia o atitudine defensivă, în numele lui Prudence.

– De ce?

– În ultimii doi ani, Prudence şi-a cîştigat o reputaţie de fată care flirtează fără ruşine. Ambiţia ei de a se mărita cu un bărbat bogat, de preferinţă un

nobil, este cunoscută tuturor. Sper că nu ţi-ai făcut iluzii, că în absenţa ta s-a prăpădit după tine.

– Nici nu mă aşteptam să-şi pună cenuşă în cap, cît timp am fost plecat.

– Foarte bine, pentru că nu a făcut-o. De fapt, după toate aparenţele, i-ai pierit cu desăvîrşire din minte. Audrey făcu o pauză, înainte de a adăuga cu amărăciune: totuşi, curînd după ce John a murit şi tu ai devenit noul moştenitor al moşiei Riverton, Prudence a demonstrat pentru tine un mare interes, reînnoit.

Christopher rămase lipsit de expresie, în timp ce încerca să descifreze această informaţie deloc binevenită. Nu semăna cu femeia cu care corespondase el. În mod clar, Prudence era victima unor bîrfe urîte – şi, avînd în vedere frumuseţea şi farmecul ei, era de aşteptat.

Totuşi, nu dorea să înceapă să-şi contrazică cumnata. Sperînd să o distragă de la acest subiect uşuratic, Prudence Mercer, rosti:

– S-a întîmplat să mă întîlnesc astăzi cu una din prietenele tale. Am dat peste ea, în timp ce mă plimbam prin pădure.

– Cine era?

– Domnişoara Hathaway.

– Beatrix? Audrey se uită la el cu atenţie. Sper că ai fost politicos cu ea.

– Nu în mod deosebit, admise el.

– Ce i-ai spus?

Se încruntă în cana cu ceai.

– I-am insultat ariciul, bombăni el.

Audrey păru exasperată.

– O, Doamne Sfinte! Începu să amestece în ceai cu atîta vigoare, încît linguriţa ameninţa să spargă cana fină de porţelan. Şi să crezi că odată, ai fost

renumit pentru limba ta elocventă! Ce instinct pervers te face să o jigneşti, în mod repetat, pe una din cele mai drăguţe femei, pe care le-am cunoscut vreodată?

– Nu am jignit-o *în mod repetat,* doar astăzi.

Gura ei se strîmbă decepţionată.

– Ce convenabil de scurtă e memoria ta. Tot Stony Cross ştie că odată ai spus că

aparţine grajdurilor.

– N-am spus niciodată aşa ceva unei femei, indiferent cît de afurisit de excentrică era. *Este.*

– Beatrix te-a auzit spunîndu-i asta unuia dintre prietenii tăi, la balul recoltei de la conacul Stony Cross.

– Şi le-a spus tuturor?

– Nu, a făcut greşeala să aibă încredere în Prudence, ea a spus tuturor. Prudence e o bîrfitoare incurabilă.

– În mod evident, Prudence nu-ţi place deloc, începu el, dar dacă ai...

– Am încercat tot ce am putut, pentru ca să-mi placă. Am crezut că dacă cineva i-ar înlătura straturile de superficialitate, ar putea să o găsească dedesubt pe adevărata Prudence. Dar dedesubt nu există nimic. Şi mă îndoiesc că va exista vreodată.

– Şi o găseşti pe Beatrix Hathaway superioară ei?

– În toate privinţele, cu excepţia poate a frumuseţii.

– Aici greşeşti, o informă el. Domnişoara Hathaway *este* o frumuseţe.

Sprîncenele lui Audrey se ridicară.

– Aşa crezi? întrebă ea alene ridicînd cana cu ceai la buze

– E evident. Spre deosebire de ceea ce cred despre caracterul ei, domnişoara Hathaway este o femeie excepţional de atractivă.

– O, nu ştiu... Audrey dădu o atenţie deosebită cănii, adăugînd încă puţin zahăr. E destul de înaltă.

– Are o înălţime şi o siluetă ideale.

– Şi părul şaten e aşa de comun...

– Nu e o nuanţă obişnuită de şaten, e tot aşa de întunecat ca o blană de samur. Şi ochii aceia...

– Albaştri, rosti Audrey cu o mişcare de lehamite a mîinii.

– Cel mai profund şi mai pur albastru, pe care l-am văzut vreodată. Nici un artist n-ar putea să-l redea... Christopher se opri brusc. Nu contează. Mă abat de la subiect.

– Care *este* subiectul? întrebă dulce Audrey.

– Că pentru mine nu contează dacă domnişoara Hahaway e o frumuseţe sau nu. E ciudată şi aşa e şi familia ei şi nu mă interesează nici unul dintre ei. Pe de altă parte, nu dau nici doi bani pe faptul că Prudence Mercer e frumoasă – sînt interesat de sufletului ei. De sufletul ei adorabil, original, absolut captivant.

– Îmi dau seama! Sufletul lui Beatrix e ciudat şi al lui Prudence e original şi captivant.

– Chiar aşa.

Audrey dădu încet din cap.

– Există ceva ce aş vrea să-ţi spun. Dar, cu timpul, va deveni evident de la sine. Şi, de fapt nici n-ai crede, dacă ţi-aş spune eu, sau cel puţin n-ai vrea să crezi. E unul din acele lucruri, care trebuie descoperite personal.

– Audrey, despre ce dracu' vorbeşti?

Încrucişîndu-şi braţele subţiri pe piept, cumnata lui îl contemplă cu severitate. Şi un mic zîmbet ciudat continua să i se furişeze în colţul buzelor.

– Dacă eşti cît de cît gentleman, rosti ea în final, te vei duce la Beatrix mîine şi-i vei cere scuze, că i-ai rănit sentimentele. Du-te în timpul uneia din plimbările tale cu Albert – va fi încîntată să-l vadă, pe *el,* dacă nu pe tine.

CAPITOLUL 8

Christopher s-a dus la Casa Ramsay a doua zi după-amiază. Nu pentru că voia să facă aceasta cu adevărat. Totuşi, nu avea nici un plan pentru ziua aceea şi dacă nu voia să se mulţumească doar cu privirile neiertătoare ale mamei lui, sau şi mai rău, cu stoicismul tăcut al lui Audrey, trebuia să se ducă undeva. Liniştea camerelor, amintirile adunate în fiecare colţişor şi în fiecare umbră, erau mai mult decît putea el să suporte.

Ar fi trebuit să o întrebe deja pe Audrey cum fuseseră ultimile cîteva zile din viaţa lui John... care fuseseră ultimele lui cuvinte.

Beatrix Hathaway avusese dreptate cînd a ghicit că moartea lui John nu constituise pentru el o realitate, pînă cînd n-a revenit acasă.

Trecînd prin pădure, Albert ţopăia dintr-un loc în altul, cercetînd tufişurile. Christopher se simţea ursuz şi neliniştit, anticipînd urarea de bun sosit – sau lipsa ei – cînd va ajunge la Casa Ramsay. Fără îndoială că Beatrix relatase familiei despre comportamentul lui lipsit de eleganţă. Vor fi furioşi pe el şi total îndreptăţiţi. Era bine cunoscut că familia Hathaway era foarte unită, un adevărat clan,

protejîndu-se cu îndîrjire unul pe altul. Şi chiar aşa trebuia să fie, cu o pereche de cumnaţi ţigani, fără să mai vorbim de propria lor lipsă de sînge albastru şi de educaţie.

Doar titlul de nobleţe deţinut de Leo, lordul Ramsay, permitea familiei un punct de sprijin oarecare. Spre norocul lor, erau acceptaţi de lordul Westcliff, unul din cei mai puternici şi respectaţi nobili ai regatului. Această legătură le oferea posibilitatea de a intra în cercuri, care altfel le-ar fi fost interzise. Totuşi, ceea ce plictisea aristocraţia locală era faptul că familiei Hathaway nu părea să-i pese de nimic.

Cînd se apropie de Casa Ramsay, Christopher se întrebă ce dracu' face, sosind la familia Hathaway neanunţat. Probabil că nu era o zi adecvată pentru vizite şi în mod cert nici o oră corespunzătoare. Dar, aproape se îndoia că vor băga de seamă.

Moşia Ramsay era mică dar productivă, cu cei trei mii de acri de teren arabil şi două sute de ferme prospere ale arendaşilor. În plus, moşia poseda o pădure mare, care furniza anual cherestea foarte profitabilă. Încîntătorul şi deosebitul profil al acoperişului conacului apăru în raza lui vizuală, un fronton medieval central flancat de şiruri de acoperişuri jacobine ascuţite, creste deschise şi brîuri, precum şi un pătrat georgian îngrijit adăugat în stînga. Efectul acestei arhitecturi mixte nu era totuşi neobişnuit. Multe case vechi îşi adăugau construcţii, într-o diversitate de stiluri. Dar pentru că aceasta se afla în posesia familiei Hathaway, părea că îi accentuează ciudăţenia.

Christopher îi puse lui Albert zgarda şi se îndreptă spre intrarea principală, cu un mic junghi de teamă.

Dacă ar avea noroc, nimeni n-ar fi disponibil să-l primească.

După ce legă lesa lui Albert de o coloană subţire a porticului, Christopher bătu la uşă şi aşteptă tensionat.

Se retrase, cînd uşa fu deschisă de o cameristă cu o figură înnebunită.

– Vă cer iertare, domnule, sîntem în toiul... Făcu o pauză la sunetul unui porţelan ce se spărgea, sunet venit de undeva din interiorul casei. O, Doamne ajută, gemu ea şi făcu un gest spre salonul din faţă. Aşteptaţi acolo, dacă sînteţi bun, şi...

– Am prins-o, strigă o voce de bărbat. Apoi: la naiba, n-am reuşit. Se îndreaptă spre scări.

– *Nu* o lăsa să vină sus! ţipă o femeie. Un bebeluş plîngea cu ţipete stridente. O, creatura dracului a trezit copilul. Unde sînt cameristele?

– Se ascund, bănuiesc.

Christopher ezită pe prag, clipind cînd auzi un behăit.

– Ţin animalele fermei în casă?

– Nu, sigur că nu, rosti fata grăbită, încercînd să-l împingă în salon. Este... plînsul unui bebeluş. Da. Un bebeluş.

– Nu prea seamănă cu aşa ceva, zise el.

Christopher îl auzi pe Albert lătrînd pe verandă. O pisică cu trei picioare trecu ca fulgerul prin hol, urmată de un arici ţepos, ce gonea cu mult mai repede decît s-ar fi putut aştepta cineva. Camerista se grăbi după ei.

– Pandora, vino înapoi, se auzi o altă voce – vocea lui Beatrix Hathaway – şi sentimentele lui Christopher vibrară recunoscînd-o. Se contractă stingherit din cauza tulburării, reflexele îndemnîndu-l

să întreprindă ceva, orice, cu toate că nu era încă sigur ce iadului se întîmpla.

O capră mare şi albă sosi în hol sărind, zburdînd şi contorsionîndu-se.

Apoi apăru Beatrix Hathaway, de după colţ. Şi se opri patinînd.

– Ar fi trebuit să încerci să o opreşti, exclamă ea. Cînd ridică ochii la Christopher, faţa îi deveni încruntată. O, tu erai!

– Domnişoară Hathaway... începu el.

– Ţine asta.

Ceva cald şi care se răsucea îi fu depus în braţe, iar Beatrix plecă în urmărirea caprei.

Consternat, Christopher se uită la creatura din mîinile lui. Un ied de culoare crem, cu capul cfeniu. Căută să facă în aşa fel încît să nu scape animalul, în timp ce privea silueta lui Beatrix ce se depărta şi realiză că era îmbrăcată în pantaloni şi cu cizme.

Christopher văzuse femei îmbrăcate în tot felul de haine şi lenjerii greu imaginabile. Dar nu văzuse niciodaă vreuna îmbrăcată ca un băiat de la grăjduri.

– Trebuie că visez, i se adresă el absent iedului agitat. Un vis ciudat despre Beatrix Hathaway şi nişte capre...

– Am prins-o! strigă vocea de bărbat. Beatrix, ţi-am spus că ţarcul trebuie făcut mai înalt.

– Nu a sărit pestre el, protestă Beatrix, a trecut *prin* el.

– Cine i-a dat drumul în casă?

– Nimeni. A împuns una din uşile laterale şi a deschis-o.

Urmă o conversaţie neinteligibilă.

Pe cînd Christopher aştepta, un băiat cu părul negru, de aproximativ patru sau cinci ani, îşi făcu

intrarea prin uşa din faţă ţopăind. Căra o sabie de lemn şi îşi legase o batistă în jurul capului, care îi dădea aspectul unui pirat în miniatură.

– Au prins capra? îl întrebă el pe Christopher, fără altă introducere.

– Aşa cred.

– O, mii de trăsnete! Am pierdut toată distracţia. Băiatul oftă. Apoi ridică ochii la Christopher. Tu cine eşti?

– Căpitan Phelan.

Privirea copilului se ascuţi interesată.

– Unde ţi-e uniforma?

– Nu o mai port, acum că războiul s-a sfîrşit.

– Ai venit să-l vezi pe tata?

– Nu, am... venit să vorbesc cu domnişoara Hathaway.

– Eşti unul dintre curtezanii ei? Christopher clătină hotărît din cap. S-ar putea să fii, adăugă cu înţelepciune băiatul, dar încă n-ai aflat.

Christopher simţi cum un zîmbet – primul zîmbet adevărat de multă vreme – îi înflori pe buze.

– Domnişoara Hathaway are mulţi curtezani?

– O, da. Dar nici unul nu vrea să se însoare cu ea.

– De ce, îţi imaginezi?

– Nu vor să fie săgetaţi, rosti copilul ridicînd din umeri.

– Poftim? Sprîncenele lui Christopher se ridicară.

– Înainte de a te căsători, trebuie să se tragă în tine cu o săgeată, ca să te îndrăgosteşti, explică băiatul. Făcu gînditor o pauză. Dar nu cred că doare prea tare, prima dată.

Christopher nu-şi putu reţine un zîmbet. În acel moment, Beatrix se înapoie în hol, trăgînd capra de funie.

Beatrix îl privi pe Christopher cu o expresie reţinută.

Zîmbetul lui pieri şi se trezi uitîndu-se în ochii ei albaştri-albaştri. Erau surprinzător de direcţi şi lucizi... ochii unui înger vagabond. Aveai sentimentul că indiferent ce văzuse în lumea asta păcătoasă, niciodată nu va fi înfrînt. Îşi aminti că lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse, nu pot fi şterse ca pata de pe un vas de argint.

Treptat privirea ei se desprinse de a lui.

– Rye, rosti ea întinzînd funia băiatului. Du-o pe Pandora în şură, eşti bun? Şi pe ied. Întinzînd mîna, luă ieduţul din braţele lui Christopher. Atingerea mîinilor ei de pieptul cămăşii lui stîrni un răspuns enervant, o agitaţie plăcută în vintre.

– Da, mătuşă. Băiatul ieşi prin uşa din faţă, reuşind să ţină şi caprele şi sabia de lemn.

Christopher stătea în faţa lui Beatrix, încercînd să nu rămînă cu gura căscată. Şi nereuşind. Ea ar fi putut tot atît de bine să stea acolo în lenjerie de corp. De fapt, ar fi fost de preferat, deoarece asta n-ar fi putut să o facă să pară aşa de deosebit de excitantă. Putea să vadă linia feminină a şoldurilor şi a coapselor ei, înveştmîntate în haine bărbăteşti. Şi nu părea deloc conştientă de efectul stîrnit. Ei drăcie, ce fel de femeie era?

Se lupta cu reacţia faţă de ea, un amestec de iritare, fascinaţie şi excitare. Cu părul ameninţînd să se desprindă din agrafe, cu obrajii îmbujoraţi de efort, era chintesenţa sănătăţii feminine incandescente.

– De ce te afli aici? întrebă ea.

– Am venit să-mi cer scuze, rosti el. Ieri am fost... prost crescut.

– Nu, ai fost grosolan.

– Ai dreptate. Regret foarte mult. În lipsa răspunsului ei, Christopher căută nişte cuvinte. El, care odată era aşa volubil cu femeile! Am fost prea multă vreme în companie brutală. De cînd am plecat din Crimea, am descoperit că reacţionez cu iritare, fără o cauză aparentă. Eu... cuvintele sînt prea importante pentru mine, ca să fiu aşa de neglijent cu ele.

Poate că era imaginaţia lui, dar îi trecu prin minte că figura ei se îmblînzise puţin.

– Nu trebuie să te scuzi că nu mă placi, rosti ea. Doar că ai fost prost crescut.

– Grosolan, corectă Christopher. Şi de fapt eu nu...

– Ce nu?

– Nu e vorba că nu te plac. Asta e... nu te cunosc destul de bine, pentru ca să-mi placi, sau să-mi displaci.

– Sînt absolut sigură, căpitane, interveni ea, că – cu cît descoperi mai multe despre mine – cu atît mai mult nu mă vei plăcea. Totuşi, hai să încetăm vînătoarea şi să recunoaştem că nu ne place unul de altul. Apoi, nu va trebui să ne batem capul cu partea dintre picături.

Era aşa de afurisit de sinceră şi practică, în legătură cu toată această treabă, încît Christopher nu se putu abţine să nu fie amuzat.

– Mi-e teamă că nu pot să te oblig.

– De ce nu?

– Pentru că atunci cînd ai vorbit aşa, am descoperit că începe să-mi placă de tine.

– Îţi vei reveni, zise ea.

Tonul ei hotărît îl făcu să dorească să zîmbească.

– Va fi şi mai rău, pînă la urmă, îi spuse el. Acum sînt absolut convins că îmi place de tine.

Beatrix îi aruncă o privire sceptică şi răbdătoare.

– Şi ce spui de ariciul meu? Îţi place şi de el?

Christopher se gîndi puţin.

– Afecţiunea pentru rozătoare nu poate fi impusă.

– Medusa nu e un rozător. E un erinaceid.

– De ce ai adus-o la picnic? nu rezistă Christopher să nu întrebe.

– Pentru că am crezut că ar fi preferabilă compania ei celei a oamenilor, pe care îi voi întîlni acolo. Un zîmbet slab se juca la colţurile gurii ei. Şi am avut dreptate. Făcu o pauză. Sîntem gata să luăm ceaiul, rosti ea. Nu vrei să ni te alături?

Christopher începuse să dea din cap, chiar înainte ca ea să fi terminat. Îl vor încolţi cu întrebări şi el va trebui să dea nişte răspunsuri atente, iar gîndul la o conversaţie prelungită îi provocă oboseală şi anxietate.

– Mulţumesc, dar nu. Eu...

– E condiţia iertării mele, rosti Beatrix. Ochii aceia albaştri profunzi, se luminară cu o urmă de provocare, privind direct în ai săi.

Surprins şi amuzat, Christopher se întreba cum se poate că o tînără naivă, cam de douăzeci de ani, are tupeul să-i dea lui ordine.

Totuşi, după-amiaza devenise deja ciudată şi amuzantă. De ce să nu rămînă? Nu era aşteptat nicăieri. Şi nu conta ce se va întîmpla în continuare, era de preferat, decît să se întoarcă la camerele acelea sumbre şi întuncoase de acasă.

– În acest caz... Se opri uimit, cînd Beatrix se aplecă spre el.

– O, Doamne. Se uita de aproape la reverele hainei lui de tweed. Eşti plin de păr de capră. Şi începu să-i scuture viguros reverele.

Lui Christopher îi trebuiră cinci secunde întregi, pentru a-şi aminti cum să respire.

– Domnişoară Hathaway... În efortul ei de a îndepărta părul de capră depus din loc în loc pe revere, se apropiase cam prea mult. Însă el ar fi vrut-o şi mai aproape. Ce ar simţi dacă ar înconjura-o cu braţele şi şi-ar apăsa obrazul pe părul acela strălucitor şi întunecat...

– Nu te mişca, porunci Beatrix continuînd să scuture cu mîna partea din faţă a hainei lui. Aproape că am terminat.

– Nu, eu nu... asta nu e... Christopher îşi pierdu controlul. Îi apucă încheieturile subţiri în mîinile lui, ţinîndu-le nemişcate. Dumnezeule, senzaţia asta... pielea fină... bătaia ritmică a venelor sub degetele lui. Un fior subtil o străbătu. El ar fi vrut să-i pipăie trupul, să-şi plimbe palmele peste curbele ei suple. Voia să o înfăşoare în jurul lui, cu picioarele, cu braţele, cu părul.

Dar, în ciuda atracţiei de netăgăduit exercitată asupra lui, n-are să curteze niciodată o femeie ca Beatrix Hathaway, chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostit deja de Prudence. Ceea ce voia cu adevărat, de ce avea el nevoie, era să se întoarcă la normalitate. La felul acela de viaţă care îi va reda liniştea.

Încet Beatrix îşi eliberă braţele de degetele lui ce o încătuşau. Se uită la el, cu o privire atentă şi concentrată.

Amîndoi tresăriră la suneul unor paşi ce se apropiau.

– Bună ziua, se auzi o voe feminină plăcută.

Era cea mai mare soră Hathaway, Amelia. Era mai scundă şi mai voluptoasă decît sora ei mai mică. Exista la ea un aer cald matern, ca şi cum era gata să împartă simpatie şi confort în orice clipă.

– Doamnă Rohan, murmură Christopher şi se înclină.

– Sir, replică ea într-un ritm vioi şi interogativ. Deşi se mai întîlniseră înainte, în mod clar ea nu-l recunoscuse.

– E căpitanul Phelan, Amelia, rosti Beatrix.

Ochii albaştri se măriră.

– Ce surpriză plăcută, exclamă ea dînd mîna cu Christopher.

– Mie şi căpitanului Phelan nu ne place unul de altul, o informă Beatrix. De fapt, sîntem duşmani de moarte.

Christopher se uită repede la ea.

– Cînd am devenit duşmani de moarte?

Ignorîndu-l, Bearix i se adresă surorii ei.

– Cu toate acestea, rămîne să ia ceaiul cu noi.

– Minunat, rosti liniştită Amelia. De ce sînteţi duşmani, draga mea?

– L-am întîlnit ieri, în timp ce mă plimbam, explică Beatrix. I-a spus Medusei „pacostea grădinilor" şi m-a acuzat că am dus-o la picnic.

Amelia îi zîmbi lui Chrisopher.

– Pe aici, Medusa a fos numită cu nume mult mai urîte, inclusiv „pernă de ace periculoasă" şi „cactus ambulant".

– N-am înţeles niciodată, zise Beatrix, de ce oamenilor nu le plac aricii, în mod atît de iraţional.

– Sapă prin grădini, rosti Amelia, şi nu sînt ceea ce ai putea numi ceva ce se cere mîngîiat.

Căpitanul Phelan are dreptate, dragă – ar fi trebuit să-ţi duci la picnic pisica, în locul ariciului.

– Nu fi rea. Pisicilor nu le plac picnicurile, tot aşa de mult ca aricilor.

Conversaţia continuă cu o viteză de argint viu, care îi oferi lui Christopher prea puţine ocazii să intervină. Totuşi reuşi să găsească o breşă:

– I-am cerut scuze domnişoarei Hathaway pentru remarcile mele, i se adresă Ameliei stînjenit.

Informaţia stîrni o privire aprobatoare.

– Încîntător! Un bărbat căruia nu-i e teamă să se scuze. Dar adevărul e că, degeaba se risipesc scuze pe familia noastră – de obicei sîntem încîntaţi de lucrurile, care ar trebui să ne ofenseze, şi invers. Vino înăuntru, căpitane, eşti printre prieteni.

Christopher se trezi îndemnat să intre într-o casă luminoasă şi veselă, cu o mulţime de ferestre şi teancuri de cărţi peste tot.

– Beatrix, rosti Amelia peste umăr, în timp ce străbăteau holul. Poate că ar trebui să-ţi reconsideri felul cum eşti îmbrăcată. Bietului căpitan Phelan poate să i se pară cam şocant.

– Dar deja m-a văzut aşa, se auzi vocea lui Beatrix din spatele lui Christopher, şi deci deja l-am şocat. Care e treaba cu schimbatul hainelor? Căpitane, te-ai simţi mai bine dacă mi-aş scoate pantalonii?

– Nu! rosti el grăbit.

– Bine. Am să-i las pe mine. Realmente, nu văd de ce femeile nu se pot îmbrăca aşa tot timpul. Ar putea să se plimbe libere şi chiar să sară. Cum ar fi să alergi după o capră în fustă?

– E ceva ce croitorii ar trebui să ia în consideraţie, rosti Amelia. Deşi grija mea se îndreaptă

mai mult în direcţia alergatului după copii, nu după capre.

Intrară într-o încăpere prevăzută cu un şir semicircular de ferestre înalte, cu vedere spre grădina primăvăratică. Era o cameră confortabilă, plină de mobilă şi de perne brodate. O cameristă era ocupată cu aşezarea farfuriilor de porţelan pe o masă pentru ceai. Christopher nu se putu abţine să nu constate contrastul dintre această scenă plăcută şi ceaiul preţios de ieri, din salonul protocolar şi imaculat al familiei Phelan.

– Te rog mai pune un tacîm, Tillie, rosti Amelia. Avem un musafir.

– Da, doamnă. Camerista arăta în mod clar cam îngrijorată. Capra a plecat?

– Cu desăvîrşire, sosi răspunsul liniştitor. Poţi să aduci tava cu ceai, cînd e gata. Amelia îi adresă o încruntare sfidătoare lui Christopher. Capra asta nu a provocat nimic altceva decît necazuri. Şi afurisitul de animal nici măcar nu e o frumuseţe. Caprele nu seamănă cu nimic altceva, decît cu o oaie prost crescută.

– E pur şi simplu nedrept, rosti Beatrix. Caprele au un caracter mult mai frumos şi sînt mai inteligente decît oile, care nu sînt decît nişte obediente. Am întîlnit o mulţime la Londra.

– Oi? întrebă Christopher perplex.

– Sora mea vorbeşte la figurat, căpitane Phelan, rosti Amelia..

– Ei bine, am întîlnit nişte adevărate oi la Londra, afirmă Beatrix. Şi într-adevăr, mă refeream la oameni. Toţi îţi relatează aceleaşi bîrfe, ceea ce e plictisitor. Aderă la moda curentă şi la opiniile mulţimii, indiferent cît sînt de prosteşti. Şi niciodată

nu devii mai deştept în compania lor. Iar unii dintre ei se aliniază celorlalţi şi încep să behăie.

Un rîs calm se auzi din uşă, cînd Cam Rohan intră în cameră.

– Evident, cei din familia Hathaway nu sînt oi. Pentru că am încercat ani de zile să adun turma, fără succes.

Din ceea ce-şi amintea Christopher despre Rohan, acesta lucrase o vreme la un club de jocuri de noroc din Londra, apoi făcuse avere investind în manufacturi. Deşi devotamentul lui faţă de soţie şi de familia ei era bine cunoscut în Stony Cross, Rohan prezenta cu greu imaginea unui patriarh aşezat şi respectabil. Cu părul lui negru lung, cu ochii exotici de ambră şi diamantul ce-i sclipea în ureche, moştenirea ţigănească era evidentă.

Apropiindu-se de Christopher, Rohan făcu o plecăciune şi-l studie cu o privire prietenoasă.

– Căpitane Phelan! E plăcut să te văd. Am sperat să te întorci în siguranţă.

– Mulţumesc. Iar eu sper că prezenţa mea nu e inoportună.

– Absolut deloc. Cu lordul Ramsay şi soţia lui la Londra şi cu fratele meu

Merripen şi soţia lui vizitînd Irlanda, e mult prea multă linişte pe aici, în ultima vreme. Rohan făcu o pauză cu ochii lucindu-i amuzaţi. Dacă nu luăm în consideraţie caprele alergătoare.

Doamnele se aşezară, iar bolurile pentru spălat degetele şi şervetele fură puse unde trebuie, după care urmă o somptuoasă tavă încărcată. Cînd Amelia turnă ceaiul, Christopher observă că în ceaşca lui Beatrix adăugă cîteva frunze verzi sfărmate.

Văzîndu-l interesat, Amelia explică:

– Sora mea preferă ca ceaiul ei să fie parfumat cu mentă. Ţi-ar plăcea puţină, căpitane?

– Nu, mulţumesc, eu... Vocea lui Christopher se stinse, cînd o văzu mestecînd în ceaşcă o lingură de miere.

„În fiecare dimineaţă şi după-amiază beau ceai cu mentă proaspătă, îndulcit cu miere..."

Amintirea lui Prudence trezi dorinţa obişnuită şi Christopher se încordă opunîndu-i-se. Se forţă să se concentreze doar asupra situaţiei prezente, asupra acestor oameni.

În pauza care urmă, auzi de afară lătrăturile lui Albert. Cu o nerăbdare deznădăjduită, Christopher se întreba dacă afurisitul de cîine va reuşi vrodată să stea liniştit.

– Vrea să te protejeze, rosti Beatrix. Se întreabă unde te-am dus.

Christopher scoase un oftat încordat.

– Poate că nu ar fi trebuit să rămîn. O să latre ore întregi.

– Nonsens! Albert trebuie să înveţe să se adapteze programului tău. Îl aduc înăuntru.

Comportamentul ei autoritar îl supără pe Christopher, cu toate că avea dreptate.

– S-ar putea să strice ceva, rosti el ridicîndu-se în picioare.

– Nu poate face ceva mai rău decît o capră, răspunse Beatrix ridicîndu-se pentru a-i face faţă.

Politicos, Rohan se ridică la rîndul lui, uitîndu-se la cei doi.

– Domnişoară Hathaway... continuă Christopher să obiecteze, dar apoi tăcu clipind, cînd ea întinse mîna şi i-o puse pe piept. Degetele ei rămaseră pe inima lui, cît o bătaie de inimă.

– Lasă-mă să încerc, rosti ea blînd.

Christopher făcu un pas înapoi, trăgînd aer în piept. Trupul lui răspunsese la atingerea ei, cu o repeziciune deconcertantă. O doamnă nu pune niciodată mîna pe nici un loc de pe torsul unui bărbat, decît atunci cînd circumstanţele sînt atît de deosebite încît... ei bine, nu-şi putea imagina ce ar fi putut să justifice gestul. Poate dacă i-ar fi luat foc jiletca şi ea ar fi încercat să i-o scoată. În afară de asta, nu putea să-şi imagineze nici un alt motiv.

Iar acum, dacă ar fi vrut să sublinieze încălcarea etichetei, faptul de a corecta o doamnă era la fel de lipsit de eleganţă. Tulburat şi stîrnit, Christopher îi făcu doar un semn afirmativ din cap.

După ce Beatrix ieşi din cameră, bărbaţii îşi reluară locurile.

– Iartă-ne, căpitane Phelan, murmură Amelia. Văd că sora mea te surprinde. Am încercat realmente să învăţăm nişte maniere mai frumoase, dar cu toţii sîntem filistini. Şi pentru că Beatrix nu poate să ne audă, aş vrea să te asigur că de obicei nu se îmbracă aşa de neobişnuit. Oricum, deseori întreprinde cîte ceva, ce face ca fustele lungi că nu fie corespunzătoare. Repunerea unei păsări în cuib, de exemplu, sau antrenarea unui cal, şi aşa mai departe.

– O soluţie mai convenţională, rosti Christopher cu grijă, ar fi să i se interzică activităţile, care necesită îmbrăcarea hainelor bărbăteşti.

Rohan rînji.

– Una din regulile mele personale, în comportamentul faţă de familia Hathaway, este să nu le interzic niciodată nimic. Deoarece asta garantează doar că vor continua să o facă cu şi mai multă dîrzenie.

– Cerule, nu sîntem chiar aşa de răi, protestă Amelia.

Rohan îi adresă soţiei sale o privire ce vorbea de la sine, însoţită de un zîmbet galeş.

– Familia Hathaway pretinde libertate, îi spuse el lui Christopher. Beatrix în- deosebi. O viaţă obişnuită – prin saloane şi săli de recepţie – ar fi o închisoare pentru ea. E legată de omenire în modul cel mai vital şi mai natural, pe care l-am cunoscut eu la vreun *gagiu*. Văzînd nedumerirea lui Christopher, adăugă: acesta e cuvîntul pe care ţiganii îl

folosesc pentru femeile din rasa ta.

– Şi datorită lui Beatrix, rosti Amelia, posedăm o menajerie cu animale pe care nimeni altcineva nu le vrea: o capră cu un maxilar ieşit în afară, o pisică cu doar trei picioare, un arici solid, un catîr cu o conformaţie a picioarelor din spate dezechilibrată şi aşa mai departe.

– Un catîr? Christopher o privi intens, dar, înainte de a putea să mai pună o întrebare, Beatrix se întoarse, cu Albert în lesă.

Christopher se ridică şi se îndreptă spre ea să-i ia cîinele, dar Beatrix clătină din cap:

– Mulţumesc, căpitane, dar îl ţin eu. La vederea lui Christopher, Albert dădu din coadă sălbatic şi se năpusti spre el lătrînd. *Nu!* îl dojeni Beatrix trăgîndu-l înapoi şi punîndu-i scurt mîna pe bot. Stăpînul tău e în siguranţă. Nu e nevoie să faci gălăgie. Vino! Întinzînd mîna după o pernă de pe divan, o puse într-un colţ. Christopher se uită la ea cum conduce cîinele la pernă şi îi scoase zgarda. Albert scînci şi refuză să se aşeze, dar rămase supus în colţ. Stai aici! mai porunci ea. Spre amuzamentul lui Christopher, Albert nu se mişcă. Un cîine, care nu ştia nimic altceva, decît să alerge printre gloanţe, era supus pe deplin de Beatrix Hathaway. Cred că se va comporta bine, adăugă

Beatrix întorcîndu-se la masă. Dar cel mai bine ar fi, dacă nu i-am da nici o atenţie. Se aşează, îşi puse un şervet pe genunchi şi întinse mîna după ceaşca cu ceai. Zîmbi, cînd văzu expresia lui Christopher. Relaxează-te, căpitane, rosti ea blînd. Cu cît eşti mai relaxat, cu atît mai calm va fi şi el.

În ora care urmă, Christopher bău cîteva ceşti de ceai fierbinte şi dulce şi lăsă conversaţia animată să curgă în jurul lui. Încet, o serie de noduri strînse şi reci din pieptul lui începură să dispară. Înaintea lui fu pusă o farfurie plină cu sendviciuri şi tarte. Din cînd în cînd, arunca o privire spre Albert, care stătea în colţ, cu botul pe labe.

Pentru experienţa lui Christopher, familia Hathaway era o noutate. Erau inteligenţi şi amuzanţi, conversaţia lor virînd şi lansîndu-se în direcţii neaşteptate. Era clar pentru el că surorile erau prea deştepte pentru societate. Singurul subiect asupra căruia nu se opriseră a fost Crimea, fapt pentru care Christopher le fu recunoscător. Păreau că înţeleg că războiul era ultimul lucru, despre care ar fi vrut el să discute. Din această cauză, printre altele, îi plăcu de ei.

Dar Beatrix era o problemă.

Christopher nu ştia ce să creadă despre ea. Era indus în eraore şi plictisit de modul familiar cum îi vorbea. Şi vederea ei în pantalonii aceia, cu picioarele încrucişate ca ale unui bărbat, era neliniştitoare. Era ciudată. Distructivă şi doar pe jumătate domesticită.

Cînd ceaiul s-a terminat, Christopher le mulţumi pentru după-amiaza aceea aşa de agreabilă.

– Sper că vei mai trece pe la noi în curînd, rosti Amelia.

– Da, zise Christopher fără să creadă cu adevărat. Era pe deplin convins că pe familia Hagthaway, deşi plăcută, era mai bine să o iei în doze mici şi rare.

– Merg cu tine pînă la marginea pădurii, anunţă Beatrix ducîndu-se să-l ia pe Albert.

Christopher îşi reprimă o tresărire de exasperare.

– Nu e nevoie, domnişoară Hathaway.

– O, ştiu că nu e. Dar vreau să merg. Maxilarul lui Christopher înţepeni. Întinse mîna să apuce lesa lui Albert. Îl duc eu, zise Beatrix reţinînd-o.

Conştient de privirea amuzată a lui Rohan, Christopher îşi înghiţi riposta şi o urmă pe Beatrix, afară din casă.

Amelia se duse la ferestra salonului şi se uită după cele două siluete, care se depărtau trecînd prin livadă, spre pădure. Merii, încărcaţi de muguri de culoare verde deschis şi ninşi de flori albe, conspirară să ascundă în curînd perechea vederii.

Amelia se minuna de felul în care se purtase Beatrix cu soldatul cu faţa severă, legîndu-se mereu de el şi ciripind întruna, ca şi cum încerca să-i amintească ceva ce el uitase.

Cam i se alătură la fereastră, rămînînd în picioare în spatele ei. Ea se lăsă pe spate lipindu-se de el, reconfortîndu-se cu prezenţa sigură şi puternică a soţului ei. Una din mîinile lui alunecă de-a lungul părţii ei din faţă. Se înfioră de plăcere de senzualitatea întîmplătoare a atingerii lui.

– Bietul om, murmură Amelia gîndindu-se la ochii chinuiţi ai lui Phelan. La început nici nu l-am recunoscut. Mă întreb dacă ştie cît de mult s-a schimbat?

Buzele lui Cam îi atinseră uşor tîmpla, cînd răspunse:

– Suspectez că acum realizează, odată ce se află acasă.

– Înainte era încîntător. Acum pare aşa de auster. Şi felul în care priveşte uneori, ca şi cum se uită prin cineva...

– A petrecut doi ani îngropîndu-şi prietenii, replică blînd Cam. Şi a luat parte la felul acela de lupte corp la corp, care îi înrăiesc pe oameni. Făcu o pauză reflectînd. Unele fapte nu poţi să le dai la spate. Feţele oamenilor pe care i-ai ucis rămîn cu tine pentru totdeauna. Ştiind că îşi amintea un episod deosebit din propriul lui trecut, Amelia se întoarse şi-şi îmbrăţişă strîns bărbatul. Ţiganul nu crede în război, continuă Cam în părul ei. Să se bată, să se certe, să lupte, da. Dar nu să ia viaţa unui om, cu care nu are nici un fel de neînţelegere personală. Acesta e unul din nenumăratele motive, pentru care eu n-aş fi fost un bun soldat.

– Dar pentru aceleaşi motive, eşti un *foarte* bun soţ.

Braţele lui Cam se strînseră în jurul ei şi îi şopti ceva pe ţigăneşte. Deşi nu înţelegea cuvintele, sunetul lor aspru-blînd făcu ca nervii ei să vibreze.

Amelia se cuibări mai aproape. Cu obrazul pe pieptul lui, reflectă cu voce tare:

– Este evident că Beatrix e fascinată de căpitanul Phelan.

– A fost întotdeauna atrasă de creaturile rănite.

– Cele rănite sînt adesea cele mai periculoase.

Mîna lui se mişcă într-o mîngîiere liniştitoare, de-a lungul spatelui ei.

– O să ne ţinem ochii permanent pe ea, *monişa.*

Beatrix ţinu cu uşurinţă pasul alături de Christopher, pe măsură ce se îndreptau spre pădure. Îl sîcîia să aibă pe cineva, care să-l ducă pe Albert în lesă. Insistenţa Beatrixei îl deranja ca o piatră intrată în pantof. Şi totuşi cînd se afla aproape, era imposibil

să se simtă detaşat, de ceea ce-l înconjura. Ea avea iscusinţa de a-l ţine ancorat în prezent.

Nu se putea opri să nu se uite cum i se mişcau picioarele şi şoldurile în pantalonii aceia. Ce era în capul familiei ei, că o lăsa să se îmbrace aşa? Chiar şi în particular, era inacceptabil. Un zîmbet lipsit de umor îi curbă buzele, cînd se gîndi că avea cel puţin un lucru în comun cu Beatrix Hathaway – nici unul dintre ei nu era în pas cu restul lumii.

Diferenţa era că el ar fi vrut să fie.

Fusese aşa de uşor pentru el, înainte de război. Întotdeauna ştiuse perfect ce să facă, sau să spună. Acum, perspectiva de a se reintegra în societate părea ca şi cum ar fi jucat un joc, ale cărui reguli le uitase.

– Ai să-ţi vinzi în curînd mandatul de militar? întrebă Beatrix.

Christopher dădu afirmativ din cap.

– În cîteva zile, plec la Londra să fac aranjamentele.

– O! Tonul lui Beatrix era sesizabil copleşit cînd spuse: presupun că vei trece pe la Prudence.

Christopher scoase un sunet neutru. În buzunarul hainei îi rămăsese micul bilet mototolit, pe care-l purta cu el în permanenţă.

„Nu sînt cine crezi tu că sînt...

Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă."

Da, o va găsi şi va descoperi de ce a scris astfel de cuvinte obsedante. Şi apoi se va însura cu ea.

– Acum că fratele tău nu mai e, reluă Beatrix, va trebui să înveţi cum să conduci moşia Riverton.

– Printre alte lucruri, rosti el scurt.

– Riverton cuprinde o mare parte din pădurea Arden.

– Sînt conştient de asta, rosti nu prea amabil Christopher.

Se pare că ea nu observase urma aceea de sarcasm.

– Unii dintre proprietarii de moşii fac tăieri masive, pentru a aproviziona afacerile manufacturilor locale. Sper că n-ai să faci asta. Christopher rămase tăcut, în speranţa că asta va înăbuşi orice altă discuţie. *Vrei* să moşteneşti Riverton? îl surprinse Beatrix întrebîndu-l.

– Nu contează dacă vreau sau nu. Sînt următorul în linie şi voi face ceea ce se cere.

– Ba contează, rosti Beatrix. De aceea întreb.

Pierzîndu-şi rădarea, Christopher rosti:

– Răspunsul e nu, nu vreau moştenirea. Întotdeauna s-a presupus că e a lui John. Mă simt ca un impostor afurisit încercînd să-i iau locul.

Pentru oricine altcineva, explozia aceea vehementă ar fi pus capăt întrebărilor. Dar Beatrix insistă:

– Ce ai fi făcut dacă ar fi trăit? Ţi-ai fi vîndut mandatul, nu-i aşa?

– Da. M-am săturat de armată.

– Şi apoi? Ce ai fi făcut?

– Nu ştiu.

– Care sînt aptitudinile tale? Talentele tale?

Paşii lor încetiniră, cînd au ajuns la pădure. Talentele lui... putea să ţină la băutură, să bată un om la biliard sau la cărţi, să seducă o femeie. Era un bun trăgător şi un excelent călăreţ.

Apoi Christopher se gîndi la lucrul din viaţa lui, pentru care fusese mult lăudat şi laureat cu premii şi medalii.

– Am un talent, rosti el luînd lesa lui Albert din mîna Beatrixei. Se uită în ochii ei rotunzi. Sînt bun să ucid.

Fără alt cuvînt, o lăsă stînd la marginea pădurii.

CAPITOLUL 9

În săptămîna următoare întoarcerii lui Christopher în Hampshire, conflictul dintre el şi mama lui deveni aşa de acut, încît găseau dificil să ocupe amîndoi aceeaşi încăpere, mai mult de cîteva minute. Biata Audrey făcea tot ce putea, să acţioneze ca făcător de pace, dar fără mare succes.

Doamna Phelan căpătase obiceiul să se plîngă fără încetare. Nu putea să treacă printr-o cameră, fără să lanseze comentarii cicălitoare, ca o fată de flori, care la nuntă azvîrlea pumni întregi de petale. Nervii ei erau de o sensibilitate acută, obligînd-o ca, în miezul zilei, să zacă într-o cameră întunecoasă, fără să scoată o vorbă. O colecţie de dureri şi junghiuri o reţineau de la supravegherea gospodăriei şi, drept rezultat, nu se mai făcea nimic care să o mulţumească.

În timpul perioadei zilnice de odihnă, doamna Phelan reacţiona chiar şi la zgomotul farfuriilor din bucătărie, ca şi cum ar fi fost împunsă cu cuţite invizibile. Murmurul vocilor, sau tropăitul picioarelor pe duşumeaua de deasupra, erau agonizante pentru nervii ei. Întreaga gospodărie trebuia să calce ca pe ouă, de frică să nu o deranjeze.

– Am văzut oameni care-şi pierduseră braţele sau picioarele şi se plîngeau mult mai puţin decît mama mea, i se adresă Christopher lui Audrey, care zîmbi cu tristeţe.

Şi cumpătată, comentă:

– În ultima vreme a devenit obsedată de ritualurile de doliu... aproape ca şi cum tristeţea ei îl va reţine într-un fel pe John lîngă ea. Sînt încîntată că unchiul tău vine mîine. Programul zilelor ei are nevoie să fie schimbat.

Cel puţin patru dimineţi pe săptămînă, doamna Phelan se ducea la cimitirul bisericii Stony Cross şi petrecea o oră la mormîntul lui John. Pentru că nu voia să meargă singură, de obicei o ruga pe Audrey să meargă cu ea. Totuşi, ieri doamna Phelan insistase să o însoţească Christopher. Acesta aşteptă o oră, în linişte şi cu un zîmbet silit pe faţă, în timp ce ea îngenunchease lîngă piatra de căpătîi a lui John şi lăsase să-i picure cîteva lacrimi.

Cînd în sfîrşit păru că vrea să se ridice şi Christopher se duse să o ajute, ea îi ceru să îngenuncheze şi el şi să se roage, la fel ca ea.

Dar el nu putea să o facă, nici chiar pentru a-i face ei plăcere.

– Eu ţin doliul în felul meu, îi spuse Christopher. În momentul ales de mine, nu de tine.

– Nu e deloc decentă, rosti doamna Phelan cu patimă, această lipsă de respect faţă de John. Fratele tău merită să fie plîns, sau cel puţin să facă o astfel de demonstraţie, omul care profită atît de mult de pe urma morţii lui.

Christopher se uită la ea neîncrezător.

– *Profit?* repetă el cu voce scăzută. Ştii că niciodată n-am dat nici un ban pe moştenirea Riverton. Aş da orice am, dacă aş putea să-l aduc

înapoi. Dacă aş fi putut să-mi sacrific viaţa pentru a o salva pe a lui, aş fi făcut-o.

– Ce mult aş vrea să fi fost posibil, rosti acidă ea şi se îndreptară înapoi spre casă, în tăcere.

Şi în tot acest timp, Christopher se întreba, oare cîte ore stătuse ea la mormîntul lui John, dorind ca unul din fii săi să fie în locul celuilalt.

John fusese fiul perfect, responsabil şi demn de încredere. Christopher fusese fiul sălbatic şi rece, senzual, nepăsător, uşuratic. Ca şi tatăl lui, William. De fiecare dată cînd William era prins înr-un fel de scandal la Londra, adesea implicînd soţia altui bărbat, doamna Phelan fusese rece şi distantă faţă de Christopher, ca şi cum el era reprezentantul desemnat al soţului ei necredincios. Cînd William Phelan muri, pentru că fusese aruncat de pe cal, s-a şoptit prin Londra că, singura surpriză era că n-a fost împuşcat de un soţ sau un frate grav jignit, al uneia dintre femeile pe care le sedusese.

Christopher avea doisprezece ani la acea vreme. În absenţa tatălui său, căpătase gradat comportamentul unui crai trăind sălbatic. Se pare că asta trebuia să se aştepte de la el. Adevărul era că savura din plin plăcerile oraşului, nu conta dacă astfel de distracţii erau trecătoare şi găunoase. Să fie ofiţer în armată fusese o ocupaţie perfectă pentru el... o găsise distractivă în toate privinţele. Pînă cînd, reflectă Christopher cu un rînjet, un fel de zîmbet intim, fusese pînă la urmă mobilizat să se ducă la război.

Şi în luptă fusese mult mai eficient, decît se aşteptase el sau oricine altcineva. Şi cu cît era mai mare succesul dobîndit omorîndu-i pe alţii, cu atît mai mort se simţea în sufletul lui.

Dar exista Prudence. Aceasta era singura latură decentă ce mai rămăsese din el, partea care însemna dragostea pentru ea. Gîndul de a merge la ea îl umplea de agitaţie.

Încă găsea că îi e dificil să doarmă, adesea trezindu-se ca lovit de trăsnet dintr-un coşmar. Şi existau momente ale zilei cînd tresărea cu un spasm, la un zgomot brusc şi se descoperea bîjbîind după puşcă. Dar era sigur că toate acestea se vor rezolva în bine, cu timpul..

Trebuia.

CAPITOLUL 10

În mod evident, nu exista nici un motiv să-şi facă speranţe în legătură cu Christopher Phelan, continua Beatrix să-şi amintească. El o voia pe Prudence. Frumoasa, cu părul auriu, convenţionala Prudence.

Era pentru prima oară în viaţa lui Beatrix, cînd ar fi vrut să fie altcineva, nu cine era în realitate.

„Cred că s-ar putea să fii singura mea şansă, de a deveni din nou o parte din omenire..."

Poate că pînă la urmă, Prudence era cea mai potrivită să-l ajute pe Christopher. Se afla în largul ei în societate, într-un fel în care Beatrix nu va putea să fie niciodată. Foarte bine. Dacă asta e cel mai bine pentru el, Beatrix nu găsea nimic în inima ei care să-l acuze pentru asta. Acestui om, care îndurase atîta durere şi greutăţi, nu voia să-i mai adauge şi ea alte dificultăţi.

Cu excepţia faptului că ... nu se putea opri să nu se gîndească la el. Era ca o boală. Îi era imposibil să continue ca pînă acum. Era în permanenţă gata să plîngă. Se simţea febrilă, obosită şi lipsită de poftă de mîncare. De fapt, devenise atît de moro-cănoasă, încît Amelia insistă să-i pregătească un recipient cu tonic de măcriş.

– Nu eşti tu însăţi, spuse Amelia. De obicei eşti aşa veselă.

– De ce să fiu veselă, dacă nu am nici un motiv? întrebă Beatrix ursuză.

– Ai vreun motiv să te simţi aşa prost?

Beatrix tînjea să se confeseze surorii ei, dar tăcu. Amelia nu putea să facă nimic în legătură cu această situaţie. În afară de asta, chiar dacă spunea la o sută sau o mie de persoane, tot n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. Se prăpădea după un om, pe care nu-l va putea avea niciodată şi n-ar fi vrut să i se spună ce ridicol era acest lucru. Dar nu voia nici să înceteze. Disperarea dorinţei ei consituia o legătură fragilă cu Christopher.

Era aşa obsedată de el, încît pînă la urmă se gîndi să meargă la Londra pentru restul Sezonului. Va putea să o viziteze pe Audrey şi astfel să-l vadă şi pe Christopher. Cu excepţia faptului că totodată, va fi constrînsă să-l vadă cu Prudence... dansînd, flirtînd, curtînd-o... şi Beatrix era absolut convinsă că aşa ceva nu va putea suporta.

Nu, va rămîne în Hampshire, căruia îi aparţine.

Audrey comentase că era o hotărîre înţeleaptă.

– S-a schimbat, Bea, şi nu în bine. Cînd Christopher s-a întors din Crimea, am fost tentată să-i mărturisesc adevărul despre scrisori. Că tu ai fost cea care i-ai scris, nu Prudence. Dar acum sînt încîntată că n-am făcut-o. N-aş vrea să încurajez apropierea dintre tine şi Christopher. Nu e el însuşi, Bea, mai mult decît trebuie. E uşor de speriat. Uneori aude sau vede ceva, ce de fapt nu există. Şi ştiu că nu doarme – adesea îl aud noaptea umblînd prin casă. Însă, cînd încerc să vorbesc cu el, respinge orice întrebare, parcă aş fi înapoiată mintal. Şi uneori, o simplă întrebare – mai ales, ceva ce

are de a face cu războiul – îi stîrneşte o furie, pe care îi e greu să o controleze. Mă întreb...

– Ce? şopti Beatrix cu inima strînsă de îngrijorare.

Audrey s-a uitat fix în ochii ei.

– Mă întreb dacă Prudence poate să-l înţeleagă. E atît de hotărît să o aibă... dar, nu e omul care a fost. Şi Prudence nu e în stare să-şi dea seama. Chiar mă întreb dacă nu va constitui un pericol pentru ea.

Cîntărind cuvintele de rău augur ale lui Audrey, Beatrix se îndrepta spre casa familiei Phelan, cu o misiune în minte. Deşi nu exista nimic ce ar putea să facă pentru Christopher, putea să facă foarte multe pentru Albert. Un cîine agresiv putea să le facă rău celor din jur, lipsindu-l şi pe el însuşi de dragostea şi atenţia necesare. Cîinii erau în mod firesc animale sociabile, deci Albert trebuia învăţat cum să se comporte cu celelalte fiinţe.

Menajera casei Phelan, doamna Clocker, îi ură la uşă bun sosit şi îi spuse că Audrey nu e acasă, dar era aşteptată să se întoarcă repede, de la o vizită în sat.

– N-ai vrea să o aştepţi, domnişoară Hathaway?

– De fapt, mi-ar plăcea să vorbesc cu căpitanul Phelan, într-o problemă particulară. Beatrix zîmbi uşor la privirea întrebătoare a menajerei. Vreau să mă ofer să-l îngrijesc pe Albert, cît timp e el la Londra.

Ochii menajerei se măriră.

– Stăpînul a plănuit să lase animalul aici, să aibă grijă servitorii de el. Apropiindu-se mai mult, şopti: e un cîine din Hades, domnişoară. Nici diavolul n-ar avea un astfel de cîine.

Beatrix zîmbi cu simpatie.

– Sper că pot să-l influenţez în bine. Dacă permite căpitanul Phelan, astăzi îl voi lua pe Albert cu mine şi vă scap de povara de a-l supraveghea.

Doamna Clocker arăta de-a dreptul entuziasmată.

– O, foarte amabil din partea ta, domnişoară Hathaway! Am să-l informez imediat pe căpitanul Phelan. Plecă în grabă, parcă i-ar fi fost teamă ca Beatrix să nu se răzgîndească

Cînd silueta înaltă a lui Christopher intră în camera de primire, Beatrix fu acoperită pe tot trupul de o roşeaţă violentă. *Înceteză imediat, Beatrix Hathaway,* îşi spuse severă. *Dacă continui să fi idioată, va trebui să te duci acasă şi să bei o sticlă întreagă de tonic de măcriş.*

– Domnişoară Hathaway, rosti Christopher făcînd o plecăciune plină de o politeţe meticuloasă.

Cearcănele de sub ochii lui, cauzate de lipsa de somn, îl făceau şi mai atractiv dacă era posibil, aşternînd o expresie umană pe contururile dure ale feţei lui.

Beatrix reuşi să afişeze un zîmbet de circumstanţă.

– Bună dimineaţa, căpitane Phelan.

– E trecut de amiază.

– O, adevărat? Aruncă o privire peste umărul lui la ceasul de pe consola căminului. Douăsprezece şi jumătate. Atunci, bună ziua.

Una din sprîncenele lui se ridică.

– Există ceva ce pot să fac pentru tine?

– Invers, sper. Mi-ar plăcea să-l iau pe Albert cu mine, la Casa Ramsay, în timp ce tu eşti plecat la Londra.

Ochii lui se îngustară.

– De ce?

– Vreau foarte mult să-l ajut să se adapteze la noua lui viaţă. Albert va primi cea mai bună îngrijire

şi am să lucrez cu el, am să-l dresez... Vocea ei scăzu văzînd expresia lui ameninţătoare. Nu-i trecuse prin minte că ar putea să-i refuze oferta.

– Mulţumesc, domnişoară Hathaway. Dar cred că e în interesul lui să rămînă aici, cu servitorii.

– Tu... te îndoieşti că aş putea să-l ajut? reuşi Beatrix să întrebe.

– E un cîine nervos. Are nevoie de pace şi linişte totală. Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar atmosfera din Casa Ramsay e mult prea agitată pentru el.

Sprîncenele ei coborîră.

– Te rog să mă ierţi, căpitane, dar greşeşti cu desăvîrşire. Aceasta e în mod sigur felul de ambianţă, de care are nevoie Albert. Vezi tu, din perspectiva unui cîine...

– N-am nevoie de sfaturile tale.

– Ba da, rosti impulsivă Beatrix. Cum poţi fi aşa de sigur că ai dreptate? Ai putea cel puţin să pierzi o clipă ascultînd – îndrăznesc să spun că ştiu mai multe despre cîini decît tine.

Christopher o ţintui cu privirea dură a unui bărbat, care nu era obişnuit să i se comenteze hotărîrile.

– Fără îndoială că ştii. Dar eu ştiu mai multe despre acest cîine.

– Da, dar...

– E timpul să pleci, domnişoară Hathaway.

Beatrix era crunt dezamăgită.

– Ce crezi că vor face servitorii cu el, în absenţa ta? întrebă ea şi se grăbi să adauge, înainte ca el să poată răspunde: îl vor ţine închis într-o cuşcă, sau îl vor încuia într-o cameră, pentru că le este frică de el, şi aceasta va face ca Albert să devină şi mai periculos. Va fi furios, plin de anxietate şi

singur. Nu ştie ce se aşteaptă de la el. Are nevoie de atenţie şi o grijă constantă şi sînt singura persoană, care are timpul şi dorinţa de a-i oferi toate acestea.

– Cîinele acesta a fost însoţitorul meu timp de doi ani, o repezi Christopher. Ultimul lucru ce-i poate fi oferit, e balamucul unei gospodării. Nu are nevoie de haos. Nu are nevoie de zgomot şi confuzie...

Fu întrerupt de o explozie de lătrături sălbatice, însoţite de un zgomot metalic asurzitor. Albert ţîşni alergînd prin holul de la intrare, pe care-l traversă, după o cameristă care căra o tavă cu tacîmuri de argint lustruite.

Beatrix zări furculiţele şi lingurile împrăştiindu-se pe prag, chiar înainte de a se arunca cu tot trupul, pe podeaua camerei de primire. Impactul o lăsă fără suflare.

Buimăcită, se trezi ţintuită pe covor şi acoperită de greutatea unui bărbat.

Uluită, încercă să înţeleagă situaţia. Christopher sărise peste ea. Braţele lui îi înconjurau capul... instinctiv se aruncase să o apere cu propriul lui trup. Stăteau lungiţi amîndoi, într-o învălmăşeală de membre, îmbrăcăminte în neorînduială şi respiraţie gîfîitoare.

Ridicînd capul, Christopher aruncă o privire atentă în jur. Pentru o clipă, ferocitatea de nedescris a feţei lui o îngrozi pe Beatrix. *Aşa,* arăta el în luptă, realiză ea. Aşa îl văzuseră inamicii lui, înainte de a-i izbi.

Albert se grăbi spre ei, lătrînd furios.

– *Nu,* porunci Beatrix cu ton scăzut, întinzînd braţul spre el. Culcat!

Lătratul cîinelui se transformă în mîrîit şi încet se întinse pe podea. Privirea lui nu se depărta de stăpînul lui.

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Christopher. Acesta gîfîia şi înghiţea, luptîndu-se să-şi recapete discernămîntul.

– Christopher, chemă ea cu grijă, dar părea că nu o aude. În acel moment, nici un cuvînt nu ajungea pînă la el.

Ea îl înconjură cu braţele, unul pe după umeri şi altul pe talie. Bărbatul solid, superb făcut, tremura puternic din tot trupul. Un sentiment de tandreţe arzătoare o străbătu şi îşi lăsă degetele să-i mîngîie ceafa rigidă.

Albert scînci uşor, pivindu-i.

Dincolo de umărul lui Christopher, Beatrix o zări pe cameristă stînd nesigură în uşă, ţinînd strîns în mînă furculiţele adunate de pe jos.

Cu toate că Beatrix nu dădea un ban pe aparenţe sau pe scandal, îi păsa foarte mult să-l protejeze pe Christopher în această clipă vulnerabilă. El n-ar fi vrut să-l vadă cineva, cînd nu era pe deplin stăpîn pe el însuşi.

– Lasă-ne singuri, rosti ea încet.

– Da, domnişoară. Recunoscătoare, fata plecă închizînd uşa în urma ei.

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Christopher, care nu părea că a observat schimbarea. Cu grijă îi trase capul spre ea şi îşi lipi obrazul de părul lui lucios de ambră. Şi aşteptă, lăsîndu-l să-i simtă ritmul respiraţiei.

Mirosul lui era curat, văratic, de soare fierbinte şi de şofran. Ochii i se închiseră, cînd îi simţi trupul apăsat de al ei, cu o fermitate ce o intriga, genunchii lui săpînd în masa înfoiată a fustelor ei.

Trecu un minut, apoi altul. Toată viaţa ei îşi va aminti, cum stătea întinsă singură cu el, în pătratul strălucitor de lumină al ferestrei... delicioasa lui

greutate, fierbinţeala intimă a respiraţiei pe ceafa ei. Ar fi trăit acest moment pentru toteauna, dacă ar fi fost posibil. *Te iubesc,se* gîndi ea. *Sînt nebuneşte, disperat, permanent îndrăgostită de tine.*

El îşi înălţă capul şi se uită la ea, cu ochii lui cenuşii tulburaţi.

– Beatrix. Şoapta lui aspră îi cutremură nervii. Mîinile lui îi legănară capul, degetele lungi pătrunzînd blînd printre şuviţele ei întunecate, în dezordine. Te-am lovit?

Stomacul lui Beatrix se strînse. Clătină din cap, incapabilă să vorbească. O, felul în care o privea, o privea *cu adevărat*... acesta era Christopher al visurilor ei. Acesta era bărbatul care îi scrisese. Era aşa de grijuliu, de real şi de uluit, că ei îi venea să plîngă.

– Am crezut... reluă Christopher şi îşi plimbă degetul mare pe suprafaţa fierbinte a obrazului ei.

– Ştiu, şopti ea, cu nervii scăpărînd la atingerea lui.

– N-am intenţionat să fac asta.

– Ştiu.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei desfăcute, zăbovind pînă cînd ea o simţi ca pe o mîngîiere. Inima i se străduia să trimită sîngele în membrele ei lipsite de energie. Fiecare respiraţie făcea ca trupul ei să se ridice spre al lui, o fricţiune aţîţătoare a cărnii tari şi curate, a lenjeriei fierbinţi.

Beatrixe era încremenită de schimbările subtile de pe faţa lui, culoarea care revenea, strălucirea de argint a ochilor. Posibilităţile străbătuseră nemişcarea, aşa cum soarele pătrunde printre umbrele pădurii.

Se întrebă dacă avea intenţia să o sărute.

Şi două cuvinte îi străbătură mintea:

Te rog.

CAPITOLUL 11

Christopher se încordă pentru a-şi stăpîni tremurul muşchilor. Bătăile inimii îi ciocăneau în urechi. Se lupta să înţeleagă, cum de-şi pierduse controlul atît de total. L-a speriat un zgomot şi a reacţionat fără să gîndească. Nu fusese conştient de nimic, pînă cînd nu se trezise lungit peste Beatrix, încercînd să o protejeze, încercînd să se protejeze şi pe el... şi cînd bătăile feroce ale inimii dispărură din urechile lui, fu inundat de conştiinţa hidoasă a ceea ce făcuse.

Să doboare la pămînt o femeie fără apărare. Să sară asupra ei ca un smintit. *Cristoase!* Se simţea dezorientat şi aproape nebun. S-ar fi putut să o rănească.

Ar trebuit să o ajute să se ridice, să-şi ceară scuze. În loc de asta îşi privi degetele exploratoare îndreptîndu-se spre gîtul ei, mîngîind pulsul micuţ. Drace, ce făcea?

Trecuse mult timp de cînd îl ţinuse o femeie în braţe. Se simţea atît de bine, încît nu putea să se hotărască să-i dea drumul. Trupul ei îl ţinea cu o putere de felină, feminină. Degetele acelea subţiri şi blînde continuau să-i mîngîie ceafa. Nu văzuse

niciodată nişte ochi aşa de albaştri, senini şi întunecaţi, ca sticla albastră de Bristol.

Christopher încercă să-şi amintească motivul pentru care nu trebuia să o dorească. Încercă chiar să-şi îndrepte gîndurile spre Prudence, dar era imposibil. Închise ochii şi îi simţi respiraţia pe bărbie. O simţea peste tot, cu tot trupul, mirosul ei se afla în nările şi în gîtul lui, căldura ei pătrundea în el.

Parcă toate lunile şi anii de nevoi se distilaseră în acest unic moment, cu această siluetă subţire adunată sub el. De fapt, îi era teamă de ceea ce ar putea să-i facă. Ştia că trebuie să se rostogolească de acolo, să pună o distanţă între ei, dar tot ce putea să facă era să conştientizeze senzaţiile stîrnite de ea, ridicarea şi coborîrea ispititoare a sînilor, senzaţia picioarelor ei apăsate sub rîndurile de fuste. Mîngîierea degetelor ei pe ceafă îi stîrnea frisoane de plăcere şi în acelaşi timp îi înfierbînta carnea de dorinţe.

Disperat bîjbîi după mîinile ei şi i le fixă deasupra capului.

Mai bine.

Şi mai rău.

Privirea ei îl provoca, invitîndu-l să se apropie şi mai mult. Putea să-i simtă puterea voinţei radiind ca un val arzător şi în el totul răspundea. Fascinat, privi cum îmbujorarea se răspîndea pe pielea ei. Voia să urmeze culoarea ce se extindea, cu degetele şi cu gura.

Dar, în loc de asta, clătină din cap, pentru a şi-l limpezi.

– Regret, rosti el şi trase adînc aer în piept. Regret, repetă apoi. Îi scăpă un hohot lipsit de veselie. Tot timpul mă scuz faţă de tine.

Încheieturile ei se relaxară sub mîinile lui.

– N-a fost vina ta.

Christopher se întrebă cum naiba putea ea să fie aşa de calmă. În afară de petele de culoare de pe obraji, nu arăta nici un semn de stînjeneală. Avu sentimentul brusc şi enervant că fusese manevrat.

– Te-am aruncat pe podea.

– Nu intenţionat.

Eforturile ei de a-l face să se simtă bine aveau efect contrar.

– Intenţiile nu mai contează, cănd ai fost doborîtă de cineva de două ori cît tine.

– Intenţiile contează întoteauna, rosti Beatrix. Şi sînt obişnuită să fiu doborîtă.

El îi dădu drumul la mîini.

– Ţi se întîmplă des? întrebă sardonic.

– O, da. Cîinii, copiii... toţi sar pe mine.

Christopher putea să înţeleagă foarte bine asta. Să sară pe ea a fost cel mai plăcut lucru, pe care-l făcuse de ani de zile.

– Nefiind nici cîine, nici copil, n-am nici o scuză, afirmă el.

– Fata a scăpat tava. Reacţia ta a fost de înţeles.

– Aşa a fost? întrebă cu amărăciune Christopher, rostogolindu-se de pe ea. Să fiu afurisit dacă înţeleg.

– Sigur că e de înţeles, rosti Beatrix, în timp ce el o ajuta să se ridice. O mulţime de vreme ai fost obişnuit să te arunci la pămînt ca să te aperi, de fiecare dată cînd un obuz sau o grenadă exploda, sau se trăgea un glonţ. Doar pentru că te-ai întors acasă, nu înseamnă că aceste reflexe pot fi înlăturate cu uşurinţă.

Christopher nu putea să nu se întrebe... Oare Prudence l-a uitat deja repede, sau ar reacţiona cu acelaşi simţ al posesiunii?

Faţa lui se întunecă, atunci cînd îl străbătu un nou gînd. Avea oare dreptul să se ducă la Prudence, cînd comportamentul lui era aşa imprevizibil? Nu putea să o supună unor riscuri. Trebuia să-şi cîştige mai întîi controlul asupra lui însuşi. Dar cum? Reflexele lui erau aşa de puternice, aşa de rapide!

La tăcerea lui prelungită, Beatrix se îndreptă spre Albert şi se aplecă să-l mîngîie. Cîinele se rostogoli pe spate, oferindu-i burtica.

Christopher îşi aranjă îmbrăcămintea şi îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Nu vrei să-ţi reconsideri hotărîrea? întrebă Beatrix. Şi să mă laşi să-l iau pe Albert?

– Nu, rosti Christopher hotărît.

– *Nu?* repetă ea, ca şi cum refuzul lui era de neconceput.

Christopher se încruntă.

– Nu e nevoie să fii îngrijorată din cauza lui. Le-am lăsat servitorilor instrucţiuni amănunţite. Vor avea multă grijă de el.

Faţa lui Beatrix era încordată de indignare.

– Sînt sigură că asta crezi.

Iritat, el o repezi.

– Aş vrea să mă bucur şi eu auzindu-ţi opiniile, pe cît te bucuri tu expunîndu-le, domnişoară Hathaway.

– Îmi susţin opiniile, cînd ştiu că am dreptate, căpitane Phelan. În timp ce tu le susţii pe ale tale, în special pentru că eşti încăpăţînat.

Christopher îi aruncă o privire împietrită.

– Te conduc.

– Nu te deranja, cunosc drumul. Se îndreptă spre ieşire, cu paşi mari şi spatele foarte drept.

Albert o urmă, pînă cînd Christopher îi porunci să se întoarcă.

Oprindu-se pe prag, Beatrix se întoarse pentru a-i arunca lui Christopher o privire ciudat de intensă.

– Te rog, transmite-i lui Audrey dragostea mea. Sper să aveţi amîndoi o călătorie plăcută spre Londra. Ezită. Şi dacă nu te superi, te rog transmite-i urările mele de bine şi lui Prudence, cînd ai s-o vezi, şi să-i transmiţi un mesaj.

– Care?

– Spune-i, rosti calmă Beatrix, că n-am să-mi calc promisiunea.

– Ce promisiune?

– Va înţelege ea.

La exact trei zile după ce Christopher şi Audrey au plecat la Londra, Beatrix se duse la casa familiei Phelan să întrebe de Albert. Aşa cum se aşteptase, cîinele aruncase gospodăria în haos, lătrînd şi urlînd fără încetare, rupînd covoarele şi tapiţeriile în fîşii şi muşcînd mîna unui valet.

– Şi în plus, îi spuse menajera, doamna Clocker, nu vrea să mănînce. I se văd deja coastele. Şi stăpînul va fi furios dacă permitem să i se întîmple ceva. Of, e cel mai enervant cîine, animalul cel mai detestabil pe care l-am întîlnit vreodată.

O cameristă, ocupată cu lustruirea balustradei, se pare că nu putu să reziste fără să comenteze:

– Mă sperie îngrozitor. Nu pot dormi noapea, pentru că urlă, de ar putea să scoale şi morţii.

Menajera arăta profund mîhnită.

– Aşa face. Totuşi, stăpînul a spus că nu trebuie să dăm voie nimănui să-l ia pe Albert. Şi cu toate că tînjesc să scap de afurisita de bestie, mi-e teamă şi mai tare de supărarea stăpînului.

– Eu pot să-l ajut, rosti blînd Beatrix. Ştiu că pot.

– Pe stăpîn sau pe cîine? întrebă doamna Clocker, ca şi cum n-ar fi putut să-şi dea seama singură. Tonul ei era crispat şi disperat.

– Pot începe cu cîinele, rosti Beatrix cu voce scăzută.

Schimbară o privire.

– Aş vrea să ai această ocazie, murmură doamna Clocker. Gospodăria asta nu seamănă cu un loc unde te-ai putea simţi bine. Pare un loc unde lucrurile au intrat în declin şi merg din ce în ce mai rău.

Mai mult decît orice, afirmaţia aceasta o făcu pe Beatrix să ia o hotărîre.

– Doamnă Clocker, n-am să-ţi cer niciodată să nu te supui instrucţiunilor căpitanului Phelan. Totuşi... dacă aş auzi că-i spui uneia dintre cameriste unde e ţinut Albert în acest moment, n-ar fi vina ta, nu-i aşa? Şi dacă Albert reuşeşte să scape şi să fugă... şi dacă o persoană necunoscută îl ia şi are grijă de el, dar nu te anunţă imediat, n-ar putea să te acuze nimeni, nu-i aşa?

Doamna Clocker se aplecă spre ea.

– Eşti o prefăcută, domnişoară Hathaway.

Beatrix zîmbi.

– Da, ştiu.

Menajera se întoarse spre cameristă.

– Nellie, rosti clar şi distinct, vreau să-ţi amintesc că îl ţinem pe Albert în adăpostul acela mic şi albastru, de lîngă grădina bucătăriei.

– Da, m'am. Camerista nici măcar nu se uită la Beatrix. Iar eu trebuie să vă amintesc, m'am, că lesa lui e pe masa semicirculară din holul de la intrare.

– Foarte bine, Nellie. Poate că ar trebui să te duci să le spui celorlalţi servitori şi grădinarului să se facă că nu observă, dacă cineva se duce să viziteze adăpostul albastru.

– Da, m'am.

Pe cînd camerista se grăbea să plece, doamna Clocker îi aruncă lui Beatrix o privire plină de recunoştinţă.

– Am auzit că faci minuni cu animalele, domnişoară Hathaway. Şi realmente de aşa ceva e nevoie, pentru a îmblînzi acest duh necurat şi plin de purici.

– Nu fac minuni, rosti Beatrix cu un zîmbet. Dar perseverez.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, domnişoară. E o creatură sălbatică. Dacă e cîinele cel mai bun prieten al omului, sînt îngrijorată pentru căpitanul Phelan.

– Şi eu, rosti sincer Beatrix.

În cîteva minute găsi adăpostul albastru.

Acesta, construit pentru a găzdui uneltele mici de grădinărit, se cutremură cînd animalul dinăuntru se izbi de pereţi. Irumpseră lătrături furioase, cînd Beatrix se apropie. Deşi ea nu se îndoia de măiestria ei de a-l stăpîni, lătratul lui feroce, ce suna aproape nepămîntean, era suficient pentru a o opri.

– Albert?

Lătratul deveni şi mai pasionat, însoţit de scîncete şi schelălăieli.

Încet, Beatrix se lăsă pe pămînt şi se aşeză cu spatele sprijinit de adăpost.

– Calmează-te, Albert, rosti ea. Dacă te linişteşti, te las să ieşi afară.

Terierul mîrîi şi rîcîi la uşă.

Pentru că consultase mai multe cărţi despre cîini, una mai ales despre terierii agresivi, Beatrix era sigură că a-l dresa pe Albert cu tehnici ce implicau dominarea şi pedeapsa nu va ajuta la

nimic. De fapt, asta ar face probabil comportamentul lui şi mai rău. Terierii, spunea cartea, încearcă frecvent să-i întreacă în deşteptăciune pe oameni. Singura metodă potrivită era să le răsplăteşti comportamentul bun, cu laude, mîncare şi blîndeţe

– Sigur că eşti nefericit, bietul de tine. A plecat, iar locul tău e alături de el. Dar am venit să te iau şi, cît e el plecat, o să acţionăm asupra manierelor tale. Poate că vom putea să te transformăm într-un căţel de salon perfect... dar am să te ajut să înveţi şi să te înţelegi cu ceilalţi. Făcu o pauză, înainte de a adăuga cu un zîmbet meditativ: desigur, n-am să reuşesc să te fac să te comporţi adecvat şi în societatea mai rafinată. Dar întotdeauna am considerat că există o serioasă lipsă de onestitate în aceste rafinamente. Deci, iată-te liniştit. Se ridică şi trase zăvorul. Albert, prima regulă: e foarte urît să-i muşti pe oameni.

Albert ţîşni afară şi sări pe ea. Dacă n-ar fi fost sprijinită de adăpost, ar fi fost doborîtă. Scîncind şi dînd din coadă, Albert se aşează pe picioarele dinapoi şi îşi îngropă faţa în fustele ei. Era scheletic, neîngrijit şi mirosea îngrozitor.

– Bun băiat, reluă Beatrix mîngîindu-l şi scărpinîndu-i blana aspră. Încercă să-i pună zgarda la gît, dar fu împiedicată, cînd el se răsturnă pe spate, cu labele în aer tremurînd. Rîzînd, ea îl sili să se întoarcă frecîndu-l pe burtică. Hai cu mine acasă, Albert. Cred că te vei simţi foarte bine cu familia Hathaway – sau cel puţin aşa va fi, după ce îţi voi face baie.

CAPITOLUL 12

Christopher o duse în siguranţă pe Audrey la Londra, unde familia Kelsey o întîmpină cu entuziasm. Nenumăratele progenituri Kelsey erau super-încîntate să o aibă cu ei pe sora lor. Din motive pe care nu le înţelesese nimeni, Audrey refuzase să permită cuiva dintre rudele ei să meargă să stea cu ea, în Hampshire, după moartea lui John. Insistase să poarte doliul împreună cu doamna Phelan, fără nimeni altcineva.

– Mama ta a fost singura, care a resimţit pierderea lui John la fel de dureros ca şi mine, îi explică Audrey lui Christopher în timpul călătoriei cu trăsura spre Londra. A fost un fel de uşurare în asta. Oricine din familia mea ar fi încercat să mă facă să mă simt mai bine şi să mă înconjoare cu dragoste şi confort, ceea ce m-ar fi oprit să-mi port doliul cum trebuie. Totul ar fi fost amplificat. Nu, cel mai corect era să trăiesc jelind, cît de mult aveam nevoie. Acum e timpul să-mi revin.

– Eşti o foarte bună organizatoare a sentimentelor tale, nu-i aşa? o întrebă Christopher sec.

– Presupun că da. Aş dori să pot să le organizez şi pe ale tale. În prezent, par să semene cu un sertar plin de fulare, răsturnat.

– Nu fulare, afirmă el, tacîmuri cu muchii ascuţite.

Audrey zîmbi.

– Îi compătimesc pe cei care se găsesc în situaţia ta. Făcînd o pauză, îl studie pe Christopher cu o grijă afectuoasă. Ce greu îmi este să te privesc, comentă ea luîndu-l prin surprindere. E vorba de asemănarea ta cu John. Eşti mai frumos decît a fost el, desigur, dar am preferat figura lui. O faţă minunată obişnuită – nu m-am săturat niciodată de ea. A ta e puţin prea intimidantă pentru gustul meu. Semeni cu un aristocrat, mult mai mult decît John, să ştii.

Privirea lui Christopher se întunecă, atunci cînd se gîndi la unii dintre oamenii cu care luptase, care au fost norocoşi dacă au supravieţuit rănilor, dar care au suferit vreo desfigurare oarecare. Probabil s-au întrebat, cum vor fi primiţi la întoarcerea acasă, dacă soţiile sau iubitele nu-şi vor întoarce capul de oroare, în faţa figurii lor distruse.

– Nu contează cum arată cineva, rosti el. Tot ce contează e ce este el.

– Sînt aşa încîntată să te aud spunînd asta.

Christopher îi aruncă o privire speculativă.

– La ce te gîndeşti?

– La nimic. Doar că... vreau să te întreb ceva. Dacă o altă femeie – să zicem Beatrix Hathaway – şi cu Prudence Mercer şi-ar schimba între ele personalităţile şi tot ce stimezi tu la Prudence i-ar fi transferat lui Beatrix... ai vrea-o pe Beatrix?

– O Doamne, nu.

– De ce nu? întrebă ea indignată.

– Pentru că o ştiu pe Beatrix Hathaway şi nu se compară cu Pru.

– Nu o cunoşti pe Beatrix. Nu ai petrecut suficient timp cu ea.

– Ştiu că e nesupusă, încăpăţînată şi mult prea veselă, decît trebuie să fie o persoană raţională. Se îmbracă în pantaloni, se caţără în copaci, şi rătăceşte pe unde vrea, fără însoţitoare. De asemenea, ştiu că a umplut Casa Ramsay cu veveriţe, arici şi capre, iar bărbatul suficient de lipsit de noroc, care s-ar însura cu ea, va fi ruinat financiar din cauza onorariilor veterinarului. Ai putea să nu fii de acord cu vreunul din aceste puncte?

Audrey îşi încrucişă braţele şi îi aruncă o privire acră.

– Ba sînt de acord. Dar nu are nici o veveriţă.

Căutînd în haină, Christopher scoase scrisoarea de la Pru, cea pe care o purta cu el în permanenţă. Devenise un fel de talisman, un simbol ilustrînd motivul pentru care luptase. Motivul de a trăi. Se uită la bucăţica de hîrtie împăturită, neavînd nevoie nici măcar să o desfacă. Cuvintele fuseseră imprimate în inima lui.

„*Te rog vino acasă şi găseşte-mă...*"

În trecut se întrebase dacă era capabil de iubire. Nici una din aventurile lui nu durase mai mult de cîteva luni şi, deşi fuseseră pline de ardoare din punct de vedere fizic, nu trecuseră niciodată de atît. Pînă la urmă, nici o femeie n-a părut altfel decît celelalte, niciodată.

Pînă la aceste scrisori. Frazele îl înlănţuiseră cu o forţă atît de categorică şi de adorabilă, încît s-a îndrăgostit, s-a îndrăgostit de autoare.

Degetul mare se mişcă peste hîrtie, de parcă ar fi fost piele vie şi sensibilă.

– Ţine minte ce-ţi spun, Audrey – am să mă însor cu femeia care a scris această scrisoare.

– Am să ţin minte, îl asigură ea. Şi am să văd dacă vei trăi conform celor scrise.

Sezonul londonez dura pînă în august, cînd se termina şi activitatea Parlamentului, aşa că aristocraţia putea să se retragă la moşiile de la ţară. Acolo vînau, trăgeau la ţintă şi-şi îngăduiau distracţiile de vineri-pînă-luni. În timp ce în oraş, Christopher îşi va vinde mandatul de militar şi se va întîlni cu bunicul lui, pentru a discuta noile responsabilităţi ca moştenitor al domeniului Riverton. De asemenea, îşi va reînnoda prieteniile cu vechii amici şi-şi va petrece timpul cu unii bărbaţi din regimentul lui.

Şi cel mai important, o va găsi pe Prudence.

Christopher nu era sigur cum o să o contacteze, avînd în vedere modul cum întrerupsese ea corespondenţa.

A fost vina lui. Îi făcuse declaraţii prea devreme. Fusese prea impetuos.

Fără îndoială că Prudence a fost înţeleaptă, cînd a întrerupt comunicarea dintre ei. Era o tînără obişnuită cu delicateţea. Curtarea serioasă trebuia să aibă loc cu răbdare şi moderaţie.

Dacă asta era ceea ce voia Prudence de la el, asta va avea.

Aranjase să ia un apartament la *Rutledge,* un hotel elegant preferat de regalităţile europene, întreprinzătorii americani şi aristocraţii britanici, care nu aveau reşedinţă permanentă în oraş. Rutledge nu avea egal în privinţa confortului şi a luxului şi merita, după cum demonstrase, tariful exorbitant pentru care erai cazat acolo. În timp ce Christopher controla rezervarea de la hotel stînd de

vorbă cu portarul, remarcă un portret ce atîrna deasupra consolei căminului din vestibul. Pictura era portretul unei femei deosebit de frumoase, cu un păr de culoarea mahonului şi ochi albaştri pătrunzători.

– E portretul doamnei Rutledge, sir, rosti portarul cu o urmă de mîndrie drăgăstoasă. O frumuseţe, nu-i aşa? Cea mai bună şi mai amabilă doamnă, care n-ar putea fi găsită nicăieri în altă parte.

Christopher privi portretul cu un oarecare interes. Îşi aminti că Amelia Hathaway i-a spus că una din surorile ei s-a măritat cu Harry Rutledge, proprietarul hotelului.

– Atunci doamna Rutledge e una din surorile Hathaway, din Hampshire?

– Chiar aşa, sir.

Asta aduse pe buzele lui Christopher un zîmbet ironic. Harry Rutledge, un bărbat bogat şi cu relaţii, putea să aibă orice femeie dorea. Ce nebunie l-a făcut să intre într-o astfel de familie? Ochii au fost cauza, hotărî Christopher privind portretul mai de aproape, fascinat fără voia lui. Ochii Hathaway, albaştri şi cu gene dese. Exact ca ai lui Beatrix.

În ziua în care Christopher se instală în apartamentul de la *Rutledge,* începură să curgă invitaţiile. Baluri, serate, cine, seri muzicale... chiar o convocare la un dineu de la *Buckingham Palace,* unde urmau să cînte compozitorul Johann Strauss şi orchestra lui.

După cîteva cercetări, Christopher acceptă invitaţia la un bal privat, la care i s-a confirmat că domnişoara Prudence Mercer şi mama ei consimţiseră să participe. Balul se desfăşura la reşedinţa *Mayfair*, construită la scară mare în stil italian, cu o curte extinsă în faţa clădirii şi o sală

centrală cu balcoane, ce se ridica pe trei etaje. Populat de aristocraţi, diplomaţi străini şi artişti celebri în diverse domenii, balul era o demonstraţie strălucitoare a bogăţiei şi poziţiei sociale.

Atmosfera aglomerată generă un sentiment de vagă panică în pieptul lui Christopher. Înfrîngîndu-şi anxietatea, continuă să schimbe glume cu ceilalţi oaspeţi. Deşi ar fi preferat că poarte haine civile, fusese obligat să-şi îmbrace uniforma de infanterist, verde cu negru, cu epoleţi cu franjuri pe umeri. Cum mandatul lui militar încă nu fusese vîndut, ar fi cauzat multe comentarii şi dezaprobare, dacă n-ar fi îmbrăcat uniforma. Şi mai rău, a fost de asemenea obligat să-şi pună toate medaliile ce-i fuseseră decernate – să nu pună vreuna ar fi fost de rău. Medaliile fuseseră oferite ca nişte insemne de onoare. Pentru Christopher, reprezentau evenimente, pe care dorea să le uite.

Mai existau şi alţi ofiţeri în diversele uniforme, purpurii sau negre tivite cu auriu. Atenţia pe care o generau, în special din partea femeilor, nu făcea decît să mărească stînjeneala lui Christopher.

O căută pe Prudence, dar nu se afla nici în camera de primire, nici în salon. Minut după minut, îşi croi drumul sîrguincios prin mulţime, oprindu-se frecvent, cînd era recunoscut de vreo cunoştinţă şi forţat să converseze.

Unde dracu' e Prudence?

„... ai putea să mă găseşti cu ochii închişi în mulţime. Pur şi simplu ia-te după mirosul ciorapilor pîrliţi."

Gîndul îi stîrni un zîmbe uşor pe buze.

Neliniştit şi plin de dorinţă, intră în sala de bal. Bătăile inimii i se localizară în gît.

Respiraţia i se opri, cînd o văzu.

Prudence era chiar mai frumoasă decăt îşi amintea el. Purta o rochie roz cu pliseuri tivite cu dantelă, cu mîinile ascunse în mici mănuşi albe. Cum tocmai se termina un dans, rămăsese în picioare vorbind cu un admirator, cu o expresie senină.

Christopher se simţi ca şi cum ar fi călătorit milioane de kilometri pentru a ajunge la ea. Puterea propriei dorinţe îl împietri. Vederea ei, împreună cu luminosul ecou al cuvintelor ei, îl făcu să simtă ceva ce nu simţise de foarte multă vreme.

Speranţă.

Cînd Christopher ajunse la ea, Prudence se întoarse şi îl privi. Ochii ei de un verde clar se măriră şi izbucni într-un rîs de o incredibilă delectare.

– Dragul meu căpitan Phelan.

Întinse mîna înmănuşată şi el se aplecă asupra ei şi închise scurt ochii. Mîna ei în mîna lui! Cît de mult aşteptase această clipă. Cît de mult visase la ea.

– La fel de impetuos ca întotdeauna, zîmbi Prudence De fapt, chiar mai mult. Cum te simţi să ai atît de multe medalii pe piept?

– Îngreunat, rosti el şi ea rîse.

– Am fost disperată la gîndul, dacă am să te mai văd... Crezînd la început că se referea la Crimea, Christopher simţi o undă de căldură. Dar ea continuă: ... pentru că ai fost de neiertat de evaziv, în privinţa întoarcerii tale în Anglia. Îşi curbă buzele într-un zîmbet provocator. Desigur însă, ştiai că asta nu va face decît să fii şi mai căutat.

– Crede-mă, zise el, nu a fost dorinţa mea să fiu căutat.

– Şi totuşi, eşti. Fiecărei gazde din Londra i-ar plăcea să declare că-i eşti oaspete. Îi scăpă un

chicotit delicat. Şi fiecare fată vrea să se mărite cu tine.

Voia să o ia în braţe. Voia să-şi îngroape faţa în părul ei.

– Poate că nu sînt potrivit pentru căsătorie.

– *Vai*, sigur că eşti. Eşti erou naţional şi moştenitorul Riverton. Cu greu ar putea fi un bărbat mai mult de atît.

Christopher se uită la faţa ei frumoasă, cu forme fine, la strălucirea dinţilor ca perlele. Îi vorbea aşa cum făcuse întotdeauna, flirtînd cu uşurinţă, tachinînd.

– Moştenirea Riverton nu este o hotărîre inevitabilă, îi spuse el. Bunicul ar putea să o lase unuia dintre verii mei.

– După felul în care te-ai distins în Crimea? Mă îndoiesc. Îi zîmbi. Ce te-a determinat să-ţi faci pînă la urmă apariţia în societate?

El răspunse cu voce scăzută.

– Mi-am urmat steaua călăuzitoare.

– Steaua... Prudence ezită şi zîmbi. O, da, îmi amintesc.

Dar ceva din ezitarea ei îl supără.

Nevoia presantă, fierbinte şi veselă începu să pălească.

Fără îndoială, era lipsit de raţiune să se aştepte ca Prudence să-şi amintească tot. Christopher citise scrisorile ei de mii de ori, pînă cînd fiecare cuvînt fusese gravat în sufletul lui pentru totdeauna. Dar nu putea aştepta şi de la ea acelaşi lucru. Viaţa ei continuase la fel ca pînă acum. El se schimbase, în toate privinţele.

– Încă îţi mai place să dansezi, căpitane? întrebă ea cu genele lungi lăsate peste ochii verzi, vii.

– Cu tine ca parteneră, da. El îi oferi braţul şi ea îl luă fără ezitare.

Dansară. Femeia pe care o iubea se afla în braţele lui!

Asta ar trebui să fie cea mai minunată noapte din viaţa lui. Dar după cîteva minute începu să realizeze că plăcerea îndelung aşteptată nu era mai substanţială decît un pod făcut din fum.

Ceva era greşit.

Ceva nu era real.

CAPITOLUL 13

În săptămînile care urmară, Christopher îşi aduse frecvent aminte ce spusese Audrey despre Prudence, că nu exista nimic sub straturile ei artificiale. Dar trebuia să existe. Scrisorile acelea nu fuseseră imaginaţia lui. I le-a scris *cineva.*

O întrebase pe Prudence mai devreme despre ultima scrisoare pe care i-o scrisese... *„Nu sînt cine crezi tu că sînt...",* despre ce înţelesese prin asta şi de ce încetase să mai corespondeze cu el.

Prudence s-a roşit şi a părut stînjenită, aşa de diferită faţă de obişnuita ei îmbujorare fermecătoare. Era primul semn de emoţie reală, pe care îl descoperea la ea.

– Eu... presupun că am scris asta pentru că... am fost jenată, vezi tu.

– De ce? întrebase Christopher tandru, trăgînd-o mai departe, într-un colţ mai umbrit al balconului-terasă. Îi atinse braţele cu mîinile înmănuşate, exercitînd o presiune cît se poate de uşoară, pentru a o trage mai aproape. Am adorat lucrurile despre care mi-ai scris. Tînjea să o apese pe inima lui şi să o facă să-i accelereze pulsul. Cînd te-ai oprit...

puteam să înnebunesc, doar că... m-ai rugat să vin să te găsesc.

– O, da, aşa am făcut. Presupun... că eram alarmată, pentru felul cum m-am comportat, scriindu-ţi aşa nişte lucruri prosteşti...

O trase mai aproape, într-o mişcare grijulie, pacă ar fi fost infinit de fragilă. Gura lui se lipi de pielea subţire şi delicată a tîmplei ei.

– Pru... am visat să te ţin în braţe aşa... toate nopţile acelea...

Braţele ei îi înconjurară gîtul şi capul i se lăsă pe spate în mod natural. El o sărută, cu o gură blîndă şi iscoditoare. Ea răspunse imediat, buzele ei moi deschizîndu-se. A fost un sărut delicios. Dar n-a făcut nimic pentru a-l satisface, nimic care să uşureze durerea furioasă a dorinţei lui. Se pare că visele lui de a o săruta pe Prudence eclipsaseră într-un fel realitatea.

Visele aveau felul lor de a face asta.

Prudence îşi întoarse faţa de la el, cu un rîs încurcat.

– Eşti plin de dorinţă.

– Iartă-mă. Christopher îi dădu imediat drumul. Ea rămase lipită de el, cu aroma de floare a parfumului ei umplînd aerul din jur. El îşi ţinu mîinile pe ea, cu palmele pe umeri. Continua să aştepte să simtă ceva... dar regiunea din jurul inimii lui era prinsă în gheaţă.

Într-un fel, îi trecu lui prin cap... un gînd lipsit de raţiune. Nici o femeie din lume n-ar fi putut satisface astfel de speranţe.

Pe durata Sezonului, Christopher căută compania lui Prudence, întîlnind-o la baluri şi la dineuri, luînd-o pe ea şi pe doamna Mercer la plimbare cu

trăsura, în plimbări pitoreşti, la expoziţii de artă şi muzee.

Christopher nu putu să-i reproşeze Prudencei decît foarte puţine. Era frumoasă şi încîntătoare. Nu punea întrebări indiscrete. De fapt, arareori îi punea întrebări personale. Nu arăta nici un interes faţă de război şi de luptele unde participase el, doar faţă de decoraţii. Se întreba dacă se gîndea vreodată la ele, ca la ceva mai mult decît nişte medalii strălucitoare.

Aveau aceleaşi conversaţii prietenoase şi plăcute, condimentate cu bîrfe, pe care Christopher le avusese de mii de ori înainte, cu alte femei, în timpul Sezoanelor din Londra. Şi asta fusese întotdeauna destul pentru el.

Voia ca dracu' să-i fie destul şi acum.

Crezuse... sperase... că lui Prudence îi păsa de el într-un fel. Dar nu exista nici un semn de aşa ceva, nici tandreţe şi nici urmă de femeia care scrisese: *Nutresc gînduri despre tine, ca propria mea constelaţie personală...*

Şi a iubit-o atît de disperat, pe acea Prudence a scrisorilor. Unde era? De ce se ascundea de el?

Visurile nopţii îl purtau prin păduri întunecoase, căutînd printre muri şi ferigi, strecurîndu-se prin spaţiile înguste dintre copaci, în timp ce urmărea silueta palidă a unei femei. Întotdeauna se afla în faţa lui, dar neputînd niciodată să o atingă. Se trezea gîfîind furios, cu mîinile apucînd singurătatea.

În timpul zilei, Christopher îşi rezolvă întîlnirile de afaceri şi angajamentele sociale. Aşa de multe camere mici, supraîncărcate şi supradecorate! Aşa de multe conversaţii fără scop! Aşa de multe evenimente fără nici o consecinţă! Nu putea să înţeleagă cum îl distraseră toate astea cîndva. Şi

se regăsea aducîndu-şi aminte de Crimeea cu un fel de nostalgie, de fapt cuprins de dor după timpul scurt cînd se simţise cu adevărat viu.

Chiar şi în luptă cu duşmanul, simţise cu el un fel de legătură, în efortul lor de a înţelege de ce au ajuns să se omoare unul pe altul. Cu aceşti patricieni înţepeniţi în hainele lor elegante şi fragilitatea lor sofisticată, nu se mai simţea înrudit, ci doar lipsit de simpatie. Ştia că e altfel. Şi mai ştia că şi ei simţeau asta.

Christopher înţelese cît de disperat era după ceva sau cineva familiar, atunci cînd deveni atrăgătoare perspectiva de a-şi vizita bunicul.

Lordul Annandale fusese întotdeauna un bunic sever, care intimida, niciodată cineva care să-şi cruţe comentariile nimicitoare. Nici unul din nepoţii Annandale, inclusiv vărul care cîndva s-ar putea să moştenească titlul de lord, nu-l plăcuse de bătrînul ticălos. Cu excepţia lui John, desigur. Christopher se îndreptase în mod conştient în altă direcţie.

Se apropie de bunicul lui cu un amestec de teamă şi compasiune ezitantă, şiind că bărînul trebuie că a fost devastat de moartea lui John.

La sosirea în luxoasa lui casă din Londra, Christopher fu condus în bibliotecă, unde fusese aprins focul în cămin, în ciuda faptului că se aflau în toiul verii.

– Dumnezeule, bunicule, rosti el cînd intră în bibliotecă, aproape bătînd în retragere în faţa rafalei de căldură ce-l întîmpină. O să fierbem înăbuşit ca două găini în oală. Îndreptîndu-se spre fereastră o deschise şi inhală o gură de aer proaspăt. Ai putea cu uşurinţă să te încălzeşti, făcînd o plimbare pe afară.

Bunicul se încruntă la el, dintr-un scaun de lîngă cămin.

– Medicul m-a sfătuit să evit aerul de afară. Iar eu te-aş sfătui să-ţi negociezi moştenirea, înainte de a încerca să scapi de mine.

– Nu există nimic de negociat. Lasă-mi ce doreşti – sau nimic, dacă asta îţi face plăcere.

– Manipulator ca întotdeauna, bombăni Annandale. Presupui că voi face exact inversul celor spuse de tine.

Christopher zîmbi şi îşi scoase haina. O puse pe un scaun de alături, în timp ce se apropia de bunicul lui. Şi dădu mîna cu el, strîngînd degetele fragile şi reci în palma lui caldă.

– Bună, sir. Arăţi bine.

– Nu sînt bine, replică Annandale. Sînt bătrîn. Să treci prin viaţă cu trupul ăsta, e ca şi cum ai încerca să navighezi pe o epavă.

Luînd celălalt scaun, Christopher îşi studie bunicul. Exista la Annandale o nouă delicateţe, cu pielea ca un polog de mătase mototolită întins peste o ramă de oţel. Ochii, totuşi, erau aceiaşi, sclălucitori şi pătrunzători. Şi sprîncenele lui, în ciuda albeţii de zăpadă a părului, erau la fel de groase şi negre ca întotdeauna.

– Mi-a fost dor de tine, comentă Christopher cu un ton de surpriză uimită. Deşi nu pot să mă hotărăsc din ce cauză. Trebuie să fie privirea ta aspră – care mă transportă înapoi, în copilărie.

– Întotdeauna ai fost un drac împieliţat, îl informă Annandale, şi egoist pînă în măduva oaselor. Cînd am citit reportajele lui Russell, despre faptele tale eroice pe cîmpul de bătaie, am fost sigur că te-a confundat cu altcineva.

Christopher rînji.

– Dacă m-am purtat eroic, a fost pur şi simplu accidental. Nu făceam decît să încerc să-mi salvez propria piele.

Un hîrîit amuzat se auzi în pieptul bătrînului, înainte de a-l putea împiedica. Sprîncenele îi coborîră.

– Te-ai comportat cu onoare, se pare. Se vorbeşte despre un rang de cavaler, ce ţi-a fost decernat. Pînă la urmă, poate ai să încerci să fii receptiv la invitaţiile reginei. Refuzul tău de a sta la Londra, după întoarcerea din Crimeea, nu a fost bine văzut.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

– N-am vrut să-i distrez pe oameni, ca un fel de maimuţă dresată. Nu sînt cu nimic deosebit de miile de bărbaţi, care au făcut ceea ce se presupunea că trebuia să facă.

– O astfel de modestie e ceva nou la tine, observă alene bunicul lui. Este veritabilă, sau mai ales în beneficiul meu?

Rămînînd într-o tăcere morocănoasă, Christopher trase iritat de cravată, o desfăcu şi o lăsă să-i atîrne de gît. Şi cum asta nu-l ajută să se răcorească, se duse la fereastra deschisă.

Se uită în jos, la stradă. Era aglomerată şi plină de zarvă – în lunile mai calde, oamenii trăiau în public – şezînd sau stînd în picioare în uşă, mîncînd, bînd şi vorbind, în timp ce vehicolele şi copitele cailor stîrneau un praf fierbinte şi fetid. Atenţia lui Christopher fu atrasă de un cîine, care se afla în spatele unei cotigi, în timp ce stăpînul lui conducea poneiul ce se spetea, de-a lungul străzii principale. Gîndindu-se la Albert, fu cuprins de remuşcări. Ar fi vrut să-l fi adus şi pe el la Londra.

Dar nu. Gălăgia şi restricţiile l-ar fi înnebunit pe bietul Albert. Îi era mai bine acolo, la ţară.

Îşi întoarse atenţia spre bunicul lui, realizînd că acesta spunea ceva.

– ... am reconsiderat problema moştenirii tale. Iniţial am pus deoparte foarte puţine pentru tine. Partea leului era, desigur, pentru fratele tău. Dacă a existat vreodată un bărbat, care merita Riverton mai mult decît John Phelan, eu încă nu l-am întîlnit.

– De acord, rosti Christopher calm.

– Dar acum a plecat, fără să lase un urmaş, rămînînd astfel doar tu. Şi cu toate că, acum caracterul tău dă semne de îmbunătăţire, nu sînt convins că meriţi Riverton.

– Nici eu. Christopher făcu o pauză. Nu vreau nimic ce ai intenţionat iniţial să-i dai lui John.

– Am să-ţi spun ce vei primi, indiferent ce vrei tu. Tonul lui Annandale era ferm, dar nu lipsit de amabilitate. Ai responsabilităţi, băiete, şi astea nu pot fi îndepărtate sau evitate. Dar, înainte de a-ţi expune modul de acţionare, vreau să te întreb ceva.

Christopher îl privi inexpresiv.

– Da, sir.

– De ce ai luptat, aşa cum ai făcut-o? De ce ţi-ai riscat viaţa aşa de des? Ai făcut-o pentru binele ţării?

Christopher sforăi dezgustat.

– Războiul n-a fost pentru binele ţării. A fost făcut în beneficiul intereselor particulare mercantile şi alimentat de vanitatea politicienilor.

– Atunci, ai luptat pentru glorie şi medalii?

– Deloc.

– Atunci, de ce?

În linişte, Christopher căută printre posibilele răspunsuri. Descoperind adevărul, îl examină cu o resemnare obosită, înainte de a răspunde:

– Tot ce am făcut a fost pentru oamenii mei. Pentru cei fără grade, care au intrat în armată pentru a evita foamea sau azilul de săraci. Şi pentru ofiţerii tineri, care aveau experienţă şi serveau de mult, dar nu au avut mijloace să-şi cumpere un mandat militar. Am primit comanda, doar pentru că am avut bani să o cumpăr, nu din cauza vreunui merit. Absurd. Iar oamenii din compania mea, bieţii ticăloşi, se presupunea că trebuie să mă urmeze, chiar dacă m-aş fi dovedit incompetent, imbecil, sau laş. Nu aveau de ales, depindeau de mine. Şi deci, nici eu n-am avut de ales, ci doar să încerc să fiu comandantul de care aveau nevoie. Am încercat să-i menţin în viaţă. Ezită. Dar am eşuat mult prea des. Şi acum, mi-ar plăcea ca cineva să-mi spună cum să trăiesc în continuare, cu moartea lor pe conştiinţă. Fixîndu-şi privirea – fără să vadă – pe o pată depărtată a covorului, se auzi spunând: nu vreau Riverton. Mi s-au dat destule lucruri, pe care nu le-am meritat.

Annandale îl privi într-un fel, cum nu o făcuse niciodată înainte, speculativ şi aproape amabil.

– De aceea o vei avea. Nu voi diminua cu nici un ban, sau cu un centimetru de teren, ceea ce voiam să-i dau lui John. Pun pariu că vei avea grijă de arendaşii şi de muncitorii tăi, cu acelaşi simţ al responsabilităţii, pe care l-ai avut faţă de oamenii tăi. Făcu o pauză. Poate că tu şi Riverton vă veţi face bine unul altuia. Era destinată să fie povara lui John. Acum e a ta.

Cînd un august lent şi fierbinte se instală peste Londra, duhoarea adunată începu să-i alunge pe locuitorii oraşului spre aerul mai dulce de la ţară. Christopher era mai mult decît gata să se întoarcă

în Hampshire. Devenise clar că Londra nu-i făcuse bine deloc.

Aproape în fiecare zi se luptase cu imagini ce năvăleau peste el de nicăieri, spaime, dificultăţi de concentrare. Coşmaruri şi sudoare cînd dormea, melancolie cînd era treaz. Auzea sunetul armelor şi al şrapnelelor, cînd nu exista nicăeri aşa ceva, simţea bătăile inimii începînd să bubuie şi mîinile să-i tremure fără motiv. Era imposibil să-şi coboare garda, indiferent de circumstanţe. Îşi vizitase vechii prieteni din regiment, dar cînd a făcut tentativa să întrebe dacă sufereau de aceleaşi misterioase indispoziţii, se lovi de o tăcere absolută. Era ceva ce nu putea fi discutat. Era ceva de care trebuia să te ocupi personal, singur, în orice fel ar fi putut să cedeze.

Singurul lucru care ajuta era alcoolul tare. Christopher şi-l administra, pînă cînd confortul cald şi întunecat al alcoolului îi liniştea creierul înnebunit. Şi încerca să-i calculeze efectele, aşa încît să poată fi treaz cînd trebuia. Ascunzîndu-şi cît de bine putea nebunia, ce depăşea limitele raţiunii, se întreba cînd şi cum, sau dacă se va simţi vreodată mai bine.

În ce o privea pe Prudence... era un vis pe care trebuia să-l lase să dispară. O iluzie pierdută. O parte din el murea puţin cîte puţin, de fiecare dacă cînd o vedea. Nu simţea o dragoste adevărată pentru el, asta era clar. Nimic asemănănător cu ceea ce scrisese. Poate în efortul de a-l distra, selectase fragmente din romane sau piese şi le copiase în scrisorile ei. Crezuse într-o iluzie.

Ştia că Prudence şi părinţii ei au sperat că îi va cere mîna, acum că Sezonul se apropia de sfîrşit. Mama ei, îndeosebi, sugerase indirect căsătoria,

zestrea, promisiunea unor copii frumoşi şi liniştea căminului. Totuşi, el nu era în situaţia de a fi un soţ corespunzător, pentru nimeni.

Cu o teamă amestecată cu uşurare, Christopher se duse la reşedinţa din Londra a familiei Mercer, pentru a-şi lua rămas bun. Cînd ceru permisiunea să vorbească între patru ochi cu Prudence, mama ei îi părăsi, lăsîndu-i în salon cîteva minute, cu uşa rămasă în mod vădit deschisă.

– Dar... dar... rosti Prudence panicată, cînd îi spuse că părăsea oraşul, n-ai să pleci fără să vorbeşti întîi cu tata, nu-i aşa?

– Despre ce să vorbesc cu tatăl tău? întrebă Christopher, cu toate că ştia.

– Am crezut că vrei să-i ceri persmisiunea de a-mi face curte în mod oficial, rosti Prudence părînd indignată.

El privi direct în ochii verzi.

– În acest moment, nu am libertatea să fac asta.

– *Nu ai libertatea?* Prudence sări în sus obligîndu-l şi pe el să se ridice şi îi aruncă o privire de furie nedumerită. Ba sigur că ai. Nu există altă femeie, nu-i aşa?

– Nu.

– Problemele tale de afaceri sînt rezolvate, cu moştenirea e în ordine?

– Da.

– Atunci nu mai există nici un motiv să aştepţi. În mod cert, ai dat tuturor impresia că îţi pasă de mine. În special cînd te-ai întors, la început – mi-ai spus de atîtea ori cît de mult ai dorit să mă vezi, ce mult am însemnat pentru tine... De ce ţi s-a răcit pasiunea?

– M-am aşteptat – am sperat – că vei fi ca aceea care erai în scrisori. Christopher făcu o

pauză privind-o de aproape. M-am întrebat adesea... te-a ajutat cineva să le scrii?

Cu toate că Prudence avea o faţă de înger, furia din ochii ei era exact opusul unei seninătăţi cereşti.

– O! De ce mă întrebi mereu de aceste scrisori stupide? Erau doar cuvinte. Cuvintele nu înseamnă nimic!

„M-ai făcut să înţeleg că, cuvintele sînt lucrurile cele mai importante din lume..."

– Nimic, repetă Christopher privind-o.

– Da. Prudence păru uşor calmată, cînd văzu că-i captase întreaga atenţie. Sînt aici, Christopher. Sînt reală. Acum nu mai ai nevoie de scrisorile alea afurisite. Mă ai pe *mine.*

– Dar ce a fost cînd mi-ai scris despre qintesenţă? întrebă el. N-a însemnat nimic?

– Despre... Prudence se uită la el roşind. Nu-mi amintesc ce am vrut să spun cu asta.

– Cel de al cincelea element, după Aristotel, îi reaminti el amabil.

Culoarea ei pieri, lăsînd-o albă ca hîrtia. Arăta ca un copil vinovat, prins asupra unei pozne.

– Ce are asta de a face cu noi? ţipă ea, găsinduşi refugiul în furie. Vreau să vorbesc despre ceva real. Cui îi pasă de Aristotel?

„Îmi place ideea că există puţin din lumina stelară în fiecare din noi..."

Nu ea scrisese vreodată aceste cuvinte.

Pentru o clipă Christopher fu incapabil să reacţioneze. Un gînd urmă celuilalt, fiecare conectîndu-se scurt, ca mîinile sportivilor în cursa de ştafetă. O cu totul altă femeie îi scrisese... cu consimţămîntul lui Prudence... fusese amăgit... Audrey trebuie că a ştiut... fusese determinat să-i pese... apoi scrisorile s-au oprit. *De ce?*

„Nu sînt cine crezi tu că sînt..."

Christopher îşi simţi gîtul şi pieptul strîngîndu-se şi auzi un scrîşent, ceva ce suna ca un hohot de rîs.

Rîdea şi Prudence, un sunet plin de uşurare. Nu avea nici pe departe idee, ce îi cauzase lui amuzamentul acela amar.

Au vrut să-l prostească? Se intenţionase asta, ca o răzbunare pentru vreo greşeală trecută? Pentru Dumnezeu, va afla cine a făcut-o şi de ce.

A iubit şi a fost trădat de cineva, al cărui nume nici nu-l cunoştea. Încă o mai iubea – asta era partea de neiertat. Şi va plăti, indiferent cine era.

Era bine să ai din nou un scop, să vînezi pe cineva cu intenţia de a-i face rău. Era ceva familiar. Era ceva ce semăna cu el.

Zîmbetul lui, subţire ca lama de cuţit, îi tăie furia rece.

Prudence îl privea nesigură.

– Christopher? se bîlbîi ea. La ce te gîndeşti?

Se îndreptă spre ea şi o prinse de umeri, gîndindu-se o secundă ce uşor ar fi fost să-şi alunece mîinile în sus, pe gîtul ei, şi să o sugrume. Îşi modelă gura într-un zîmbet fermecător.

– Ai dreptate, rosti el. Cuvintele nu sînt importante. Asta e ceea ce e important. O sărută încet, expert, pînă cînd îi simţi trupul subţire relaxîndu-se lipit de el. Prudence scoase un mic sunet de încîntare, înnodîndu-şi braţele în jurul gîtului său. Înainte de a pleca în Hampshire, murmură Christopher lîngă obrazul ei îmbujorat, am să-i cer tatălui tău permisiunea de a te curta oficial. Asta îţi place?

– O, da, ţipă Prudence cu faţa radiind. O, Christopher... am inima ta?

– Ai inima mea, rosti Christopher inexpresiv ţinînd-o aproape, în timp ce privirea lui rece se fixă pe un punct îndepărtat, dincolo de fereastră.

Cu excepţia faptului că, nu-i mai rămăsese deloc inimă, pe care să i-o dea.

– Unde e? au fost primele cuvinte ale lui Christopher adresate lui Audrey, în momentul în care a ajuns la casa părinţilor ei din Kensington.

Furia lui nu păru să o impresioneze pe cumnată.

– Te rog nu te încrunta la mine. Despre ce vorbeşti?

– Prudence a pus scrisorile în mîna ta, sau altcineva ţi le-a dat?

– O! Audrey rămase senină. Stînd pe divanul din salon, apucă un cerc cu lucru de mînă şi examină o porţiune de broderie. Deci, pînă la urmă ai realizat că nu Prudence le-a scris. Ce a dat-o de gol?

– Faptul că ştia conţinutul scrisorilor mele, dar nimic despre cele pe care le-a trimis *ea.* Christopher se aplecă spre ea privind-o feroce. A fost una din prietenele ei, nu-i aşa? Spune-mi care.

– Nu pot face nici o afirmaţie.

– Beatrix Hathaway a făcut parte din complot?

Audrey îşi dădu ochii peste cap.

– De ce ar fi vrut Beatrix să ia parte la ceva de genul acesta?

– Răzbunare. Pentru că odată am spus că aparţine grajdurilor.

– Ai negat că ai fi spus asta.

– *Tu* ai zis că aşa am spus! Pune jos cercul ăla cu broderie, ori jur că îţi fac guler din el. Înţelege ceva, Audrey. Sînt plin de cicatrice din cap pînă în picioare. Am fost împuşcat, înjunghiat, împuns cu baioneta, străpuns de şrapnele şi tratat de doctori

atît de beţi, încît abia puteau să se ţină pe picioare. O pauză sălbatică. Şi nimic din toate astea nu m-a rănit aşa!

– Regret, rosti Audrey cu un ton supus. N-aş fi fost niciodată de acord, cu nici un fel de schemă, dacă aş fi crezut că-ţi va cauza vreo neplăcere. A început ca un act de amabilitate. Cel puţin asta e ceea ce am crezut eu.

Amabilitate! Christopher era revoltat de ideea că a fost privit ca un obiect de care să-ţi fie milă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai ajutat să fiu amăgit?

– Nici nu prea am fost conştientă de asta, se înflăcără ea. Eram pe jumătoate moartă de grijă pentru John – nu mîncam, nu dormeam – şi eram epuizată. Nu m-am gîndit prea mult la toate astea, decît pentru a hotărî că nu va dăuna nimănui dacă-ţi scrie.

– Ba mi-a dăunat, afurisită să fii!

– Ai vrut să crezi că e Prudence, îl acuză ea. Altfel ţi-ai fi dat seama, în mod clar, că nu ea era autoarea scrisorilor.

– Eram în mijlocul unui război sîngeros. Nu aveam timp să examinez gerunziul şi prepoziţiile, în timp ce-mi tîram fundul din tranşee în tranşee...

Fu întrerupt de o voce din prag.

– Audrey! Era Gavin, unul din fraţii ei, înalt şi voinic. Se rezemă neglijent de tocul uşii, aruncîndu-i lui Christopher o privire de avertizare. E imposibil să nu se audă în toată casa zarva stîrnită de cearta voastră. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc, afirmă fermă Audrey. Pot să mă descurc şi singură, Gavin.

Fratele ei zîmbi uşor.

– De fapt, pe Phelan l-am întrebat.

– Nici el n-are nevoie de ajutor, rosti Audrey cu demnitate. Te rog lasă-ne singuri cîteva minute, Gavin. Avem ceva important de discutat.

– Foarte bine, dar n-am să merg prea departe.

Oftînd, Audrey se uită după super-protectorul ei frate, apoi îşi întoarse atenţia spre Christopher.

El o fixa îndîrjit.

– Vreau un nume.

– Numai dacă juri că n-ai să-i faci nici un rău acestei femei.

– Jur.

– Jură pe mormîntul lui John, insistă ea. Interveni o tăcere îndelungată. E clar, rosti cruntă Audrey. Dacă nu poţi să fii sigur că n-ai să-i faci niciun rău, eu categoric nu pot să-ţi spun cine e.

– E măritată? În glasul lui intervenise un sunet răguşit.

– Nu.

– E din Hampshire? Audrey ezită, înainte de a face un semn prudent din cap. Spune-i că am s-o găsesc, anunţă el. Şi, cînd am să reuşesc, o să regrete. În liniştea tensionată ce urmă, se îndreptă spre uşă aruncînd o privire peste umăr. Între timp, poţi să fii prima care mă felicită, adăugă el. Prudence şi cu mine sîntem aproape logodiţi.

Audrey deveni cenuşie.

– Christopher... ce fel de joc e ăsta?

– Ai să afli, veni răspunsul lui rece. Tu şi misterioasa ta prietenă o să vă distraţi – se pare că amîndurora vă plac jocurile.

CAPITOLUL 14

– Ce dracu' mîncaţi acolo? Leo, lord Ramsay, se afla în salonul familiei din Casa Ramsay, uitîndu-se la gemenii lui cu părul negru, Edward şi Emmaline, care se jucau pe covor.

Soţia lui, Catherine, care îi ajuta pe bebeluşi să construiască turnuri, ridică ochii cu un zîmbet.

– Mănîncă biscuiţi.

– De ăştia? Leo se uită la un bol de pe masă, cu nişte biscuiţi mici şi cafenii. Arată revoltător de asemănători cu cei cu care Beatrix hrăneşte cîinele.

– Asta pentru că chiar de aceia sînt.

– Sînt... Dumnezeule mare, Cat! Ce ţi-a trecut prin cap! Lăsîndu-se pe vine, Leo încercă să ia un biscuit umed de la Edward.

Eforturile lui se izbiră de un ţipăt indignat.

– E al meu! strigă Edward strîngînd şi mai tare în mînă biscuitul.

– Dă-mi-l mie, protestă Catherine. Gemenilor le cresc dinţii şi biscuiţii aceştia sînt tari. Nu există nimic dăunător în ei.

– De unde ştii tu asta?

– I-a făcut Beatrix.

– Beatrix nu găteşte. După cunoştinţele mele, abia dacă poate să întindă untul pe pîine.

– Nu gătesc pentru oameni, rosti veselă Beatrix sosind în salon cu Albert tropăind după ea. Dar pentru cîini, da.

– Normal. Leo luă un biscuit din grămada cafenie din bol, examinîndu-l cu atenţie. Te-ar deranja să-mi spui din ce ingrediente sînt făcute obiectele astea dezgustătoare?

Ca pentru a sublinia situaţia, sconcsul de companie al lui Beatrix, Dodger, sări ca fulgerul la Leo, îi apucă biscuitul din mînă şi se strecură sub un scaun alăturat.

Catherine rîse încet, cînd văzu expresia lui Leo.

– Sînt făcuţi din aceleaşi ingrediente ca biscuiţii pentru dinţi, my lord.

– Foarte bine, rosti întunecat Leo. Dar dacă gemenii încep să latre şi să-şi îngroape jucăriile, voi şti pe cine să dau vina. Se ghemui pe podea, alături de fiica lui.

Emmaline îi adresă un zîmbet ud şi împinse biscuitul ei umed spre gura lui.

– Ia, Papa.

– Nu, mulţumesc, iubito. Dîndu-şi seama că Albert îi amuşina umărul, Leo se întoarse pentru a-l mîngîia. Ăsta e cîine, sau măturică de stradă?

– E Albert, replică Beatrix.

Cîinele se aşează imediat alături de el, cu coada bătînd ritmic în duşumea.

Beatrix zîmbi. Cu trei luni în urmă, o astfel de scenă ar fi fost de neimaginat. Albert ar fi fost aşa de ostil şi îngrozit, că ea n-ar fi îndrăznit să-l lase în apropierea copiilor.

Dar cu răbdare, dragoste şi disciplină – să nu mai menţionăm un mare ajutor din partea lui Rye –

Albert devenise cu totul alt cîine. Treptat se obişnuise cu activitatea obişnuită a gospodăriei, inclusiv cu prezenţa celorlalte animale. Acum întîmpina tot ce era nou cu curiozitate, mai curînd decît cu frică şi agresivitate.

Cîştigase şi ceva în greutate, care-i era atît de necesară, arătînd sănătos şi cu părul lucios. Beatrix îl îngrijea sîrguincios, periind şi tunzînd blana în mod regulat, dar lăsîndu-i adorabilele mustăţi, care dădeau feţei lui o expresie excentrică. Cînd Beatrix îl plimba pe Albert prin sat, copiii se adunau în jurul lui şi el se supunea fericit mîngîierilor lor. Îi plăcea să se joace şi să facă aport. Fura papuci şi încerca să-i îngroape, cînd nimeni nu se uita la el. Pe scurt, era un cîine absolut normal.

Deşi Beatrix încă se mai usca de dorul lui Christopher, încă era disperată după el, descoperise că cel mai bun remediu pentru suferinţele inimii era să încerce să fie de folos celorlalţi. Existau întotdeauna oameni care aveau nevoie de ajutor, inclusiv arendaşii şi sătenii de pe pămînturile Ramsay. Şi, cu sora ei Win în Irlanda, şi Amelia ocupată cu gospodăria, Beatrix era singura surioară care avea timp şi mijloace pentru activităţi caritabile. Le ducea alimente celor bolnavi şi săraci din sat, îi citea unei femei bătrîne cu vederea slăbită şi deveni implicată în acţiunile bisericii locale. Beatrix descoperi că această activitate avea satisfacţiile ei. Cînd era ocupată, era departe de a cădea în melancolie.

Acum, privindu-l pe Albert împreună cu Leo, Beatrix se întreba cum ar reacţiona Christopher văzînd schimbările petrecute în cîine.

– Este un nou membru al familiei? întrebă Leo.

– Nu, mai curînd un oaspete, replică Beatrix. Aparţine căpitanului Phelan.

– L-am văzut pe Phelan cu cîteva ocazii în timpul Sezonului, remarcă Leo. Un zîmbet îi înflori pe buze. I-am spus că, dacă insistă să cîştige la cărţi de fiecare dată cînd jucăm, în viitor va trebui să-l evit.

– Cum era căpitanul Phelan cînd l-ai văzut? întrebă Beatrix sperînd să pară rezervată. Arăta bine? Era în toane bune?

Catherine răspunse gînditoare.

– Părea să fie sănătos şi în mod cert încîntător. Era adesea văzut în compania Prudencei Mercer.

Beatrix simţi un îngrozitor junghi de gelozie. Îşi întoarse privirile.

– Ce drăguţ, rosti ea cu voce înăbuşită. Sînt sigură că făceau o pereche frumoasă.

– Există şi un zvon de logodnă, adăugă Catherine. Îi aruncă un zîmbet aţîţător soţului ei. Poate căpitanul Phelan va sucomba pînă la urmă, în faţa iubirii unei femei bune.

– În mod cert, a sucombat în faţa a destul de multe alte genuri de femei, replică Leo cu un aer de mironisiţă, care o făcu pe ea să izbucnească în rîs.

– Hopa! Aşa ai umblat şi tu după toate femeile? îl acuză Catherine cu ochii sclipind.

– A fost de mult, în trecut, o informă Leo.

– Femeile rele sînt mai distractive? întrebă Beatrix.

– Nu, draga mea. Dar unii au nevoie de ele, pentru contrast.

Beatrix fu abătută tot restul după-amiezei, simţindu-se mizerabil în sinea ei, la gîndul apropierii lui Christopher de Prudence. Logodiţi. Căsătoriţi. Împărţind acelaşi nume.

Împărţind acelaşi pat.

Pînă acum nu fusese niciodată geloasă şi era agonizant. Era ca o moarte lentă, prin otrăvire. Prudence petrecuse vara curtată de un soldat

frumos şi un erou, în timp ce Beatrix îşi petrecuse vara cu cîinele lui.

Şi în curînd va veni să-l recupereze pe Albert, iar ea nu va rămîne nici măcar cu cîinele.

Imediat după întoarcerea sa la Stony Cross, Christopher află că Beatrix Hathaway l-a furat pe Albert. Servitorii nici măcar nu au avut decenţa de a se arăta plini de regret, spunînd nişte poveşti rizibile despre cîine, care a fugit, iar Beatrix a insistat să-l ia.

Deşi era sătul de călătoria de douăsprezece ore de la Londra, murea de foame, era plin de praful călătoriei şi în toane incredibil de rele, Christopher se trezi călărind spre Casa Ramsay. Era timpul să pună capăt, o dată pentru totdeauna, amestecului lui Beatrix.

Se lăsase seara cînd ajunse la Casa Ramsay, umbrele tîrîndu-se prin pădure, pînă cînd copacii deveniră ca nişte cortine date deoparte, pentru a dezvălui imaginea casei. Ultimele urme de lumină dădeau o strălucire roşcată cărămizilor şi sclipeau pe geamurile cu multe ochiuri. Cu încîntătoarea linie neregulată a acoperişului şi cu coşurile căminelor, casa părea că crescuse din pămîntul fertil al comitatului Hampshire, ca şi cum făcea parte din pădure, un obiect viu ce în jos îşi trimitea rădăcinile, iar în sus se ridica spre cer.

Pe afară, se vedea agitaţia obişnuită a personalului, valeţi, grădinari şi oamenii de la grajd, care acum se retrăgeau spre interior, după munca zilei. Animelele erau duse în şură, caii în grajd. Un scurt interval, Christopher făcu pauză pentru a aprecia situaţia. Se simţea pe dinafară, un intrus.

Hotărît să-şi facă vizita scurtă şi eficientă, Christopher călări spre intrare, dădu frîul unui valet şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa din faţă.

Menajera veni să-l salute şi el ceru să o vadă pe Beatrix.

– Familia ia cina, sir... începu menajera.

– Nu-mi pasă. Ori o aduci pe domnişoara Hathaway la mine, ori am să o găsesc eu însumi. Deja hotărîse că gospodăria Hathaway nu va putea face nimic, pentru a-i abate sau a-i distrage atenţia. Fără îndoială că, după o vară petrecută cu cîinele lui cel rău, o să i-l restituie pe Albert fără remuşcări. În ceea ce o privea pe Beatrix – spera că va încerca să-l oprească, astfel încît el să poată să-i clarifice cîteva lucruri.

– Eşti amabil să aştepţi în salonul din faţă, sir?

Christopher clătină din cap fără o vorbă.

Părînd tulburată, menajera îl lăsă în holul de la intrare.

Nu după mult timp, apăru Beatrix. Era îmbrăcată cu o rochie albă făcută din volane subţiri ce fluturau şi cu corsajul înfăşurat complicat peste curbele sînilor. Satinul diafan al pielii pieptului şi a braţelor dădea impresia că acestea ar fi fost făcute din mătase albă.

Pentru o femeie care-i furase cîinele, era remarcabil de calmă.

– Căpitane Phelan. Se opri în faţa lui cu o reverenţă graţioasă.

Christopher o privea fascinat, încercînd să-şi menţină în continuare furia atît de îndreptăţită, dar aceasta îi fugise, ca nisipul printre degete.

– Unde sînt pantalonii? se trezi întrebînd cu voce răguşită.

Beatrix zîmbi.

– M-am gîndit că în curînd ai să vii să-l iei pe Albert şi nu voiam să te ofensez îmbrăcînd haine bărbăteşti.

– Dacă erai aşa de îngrijorată să nu mă ofensezi, te-ai fi gîndit de două ori înainte de a-mi răpi cîinele.

– Nu l-am răpit. A venit cu mine de bunăvoie.

– Trebuie să-ţi amintesc că te-am avertizat să stai departe de el.

– Da, ştiu. Tonul ei era pocăit. Dar Albert a preferat să stea aici pe timpul verii. Apropo, s-a simţit foarte bine cu noi. Făcu o pauză uitîndu-se la el. Ce mai faci?

– Sînt epuizat, răspunse scurt Christopher. Tocmai am sosit de la Londra.

– Bietul om! Trebuie că eşti flămînd. Vino să cinezi cu noi.

– Mulţumesc, dar nu. Tot ce vreau este să-mi iau cîinele şi să mă duc acasă. *Şi să beau pînă o să amorţesc.* Unde e Albert?

– Va fi aici înr-o clipă. Am rugat-o pe menajeră să-l aducă.

Christopher clipi.

– Nu-i e frică de el.?

– De Albert? O ceruri, nu, toată lumea îl adoră.

Ideea că cineva, *oricine,* îl adoră pe agresivul lui cîine era greu de digerat. Aşteptîndu-se să primească un inventar al tuturor stricăciunilor făcute de Albert, Christopher îi aruncă o privire inexpresivă.

Tocmai atunci sosi şi menajera, cu un cîine ascultător şi îngrijit, care tropăia pe lîngă ea.

– Albert? chemă Christopher.

Cîinele îl privi cu urechile ciulite. Faţa lui mustăcioasă se schimbă, ochii îi străluciră de emoţie. Fără să ezite, Albert se lansă înainte, cu un lătrat fericit. Christopher îngenunchie pe duşumea, luînd

în braţe un cîine vesel ce da din coadă. Albert se întinse să-l lingă, scînci şi sări de mai multe ori pe el.

Christopher fu copleşit de o senzaţie de înrudire şi de uşurare. Strîngînd mai aproape trupuşorul cald şi tare, îi şopti numele şi îl mîngîie energic, iar Albert răspunse scheunînd şi tremurînd.

– Mi-ai lipsit, Albert. Bun băiat! Ăsta-i băiatul meu! Incapabil să se stăpînească, Christopher îşi îngropă faţa în blana aspră. Era distrus din cauza vinovăţiei, umilit de faptul că, cu toate că îl abandonase pe Albert toată vara, cîinele nu-i reproşa nimic, urîndu-i doar un bun sosit nerăbdător. Am fost plecat prea mult, continuă să murmure Christopher privind în ochii aceia căprui însufleţiţi. N-am să te mai părăsesc. Îşi mută pivirea spre Beatrix. A fost o greşeală să-l las, rosti el supărat.

Ea îi zîmbi.

– Albert nu s-a supărat. A greşi e omeneşte, a ierta e cîineşte.

Neîncrezător, Christopher simţi cum un zîmbet de răspuns îi ridică rapid colţurile buzelor. Continuă să mîngîie cîinele, curat şi lucios.

– Ai avut mare grijă de el.

– Se comportă mult mai bine decît înainte, rosti ea. Acum poţi să-l iei peste tot.

Ridicîndu-se în picioare, Christopher se uită la ea.

– De ce ai făcut asta? întrebă blînd.

– Merita să fie salvat. Fiecare poate vedea asta.

Înţelegerea dintre ei deveni de nesuportat. Inima lui Christopher lucra din greu, cu bătăi neregulate. Ce frumoasă era, în rochie albă! Radia o feminitate sănătoasă, foarte diferită de fragilitatea la modă a femeilor din Londra. Se întreba cum ar fi să o ducă în patul lui, dacă ar fi tot atît de directă în pasiune, cum era în orice altceva.

– Rămîi la masă, îl îndemnă ea.

El clătină din cap.

– Trebuie să plec.

– Ai mînca deja?

– Nu, dar voi găsi ceva acasă, în cămară.

Albert se aşezase şi îi privea cu atenţie.

– Ai nevoie de o masă corespunzătoare, după un voiaj atît de lung.

– Domnişoară Hathaway... Dar respiraţia i se opri cînd Beatrix îl apucă de braţ cu ambele mîini, una de încheitură şi alta de cot. Şi trase blînd. Simţi asta pînă jos, în vintre, trupul lui răspunzînd activ la atingerea ei. Plictisit şi stîrnit, se uită în ochii ei albaştri profunzi.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni, spuse el.

– Sigur că nu. E perfect în ordine. Îl trase din nou uşor. Vino!

Şi asfel, Christopher se trezi mergînd alături de Beatrix, trecînd prin holul de la intrare şi de-a lungul unui culoar împodobit cu tablouri. Albert tropăia după ei, fără zgomot.

Cînd intrară în sufrageria inundată de lumini, Beatrix îi dădu drumul la braţ. Masa era încărcată cu argintărie şi cristale, precum şi cu o mare cantitate de mîncare. Îi recunoscu pe Leo, lord Ramsay şi soţia lui, ca şi pe Rohan şi Amelia. Băiatul cu părul negru, Rye, stătea de asemenea la masă. Oprindu-se în prag, Christopher făcu o plecăciune şi spuse stingherit:

– Iertaţi-mă, am venit doar să...

– L-am invitat pe căpitanul Phelan să ni se alăture, anunţă Beatrix. Nu vrea să vorbească. Nu-i puneţi întrebări directe, dacă nu e absolut necesar.

Restul familiei primi această declaraţie neortodoxă fără să clipească. Un valet fu trimis să mai aducă un tacîm.

– Haide, Phelan, rosti cu lejeritate Leo. Ne plac oaspeţii tăcuţi – asta ne permite să vorbim noi mai mult. Oricum, stai jos şi nu spune nimic.

– Şi dacă reuşeşti, adăugă Catherine cu un zîmbet, încearcă să te arăţi impresionat de mintea şi inteligenţa noastră.

– Voi încerca să particip la conversaţie, se aventură Christopher, dacă pot să mă gîndesc la ceva interesant.

– Asta nu ne va opri pe noi, restul, remarcă Cam.

Christopher se aşeză pe un scaun gol de lîngă Rye. O farfurie generos încărcată şi un pahar cu vin îi fură puse în faţă. Doar după ce începu să mănînce, realiză cît de înfometat era. În timp ce devora mîncarea excelentă – calcan prăjit, cartofi, stridii afumate învelite în şuncă crocantă – familia discuta politică şi afaceri ale moşiei, garnisite cu o serie de întîmplări din Stony Cross.

Rye se comporta ca un adult în miniatură. Asculta cu respect conversaţia, ocazional punea întrebări, la care ceilalţi răspundeau imediat. După cîte ştia Christopher, era ceva neobişnuit să li se permită copiilor să stea la masă cu adulţii. Cea mai mare parte din familiile din înalta societate respectau obiceiul de a-i aşeza pe copii la masă, singuri în camera lor.

– Iei întotdeauna cina cu restul familiei? îl întrebă cu glas scăzut Christopher.

– De cele mai multe ori, şopti ca răspuns Rye. Nu le pasă, atîta timp cît nu vorbeşti cu gura plină şi nu te joci cu cartofii.

– Am să încerc să nu fac aşa ceva, îl asigură grav Christopher.

– Şi nu trebuie să-i dai de mîncare lui Albert, la masă, chiar dacă cere. Mătuşa Beatrix spune că numai o anumită mîncare e bună pentru el.

Christopher se uită la cîinele lui, care stătea retras liniştit într-un colţ.

– Căpitane Phelan, întrebă Amelia observînd direcţia privirii lui, ce crezi despre schimbarea petrecut în Albert?

– Aproape de neconceput, răspunse Christopher. M-am întrebat dacă era posibil să-l aduc de pe cîmpul de bătaie, la viaţa paşnică de aici. Se uită la Beatrix, adăugînd grav: îţi sînt îndatorat.

Beatrix roşi şi zîmbi cu ochii în farfurie.

– Deloc.

– Sora mea a avut întotdeauna o remarcabilă măiestrie în privinţa animalelor, rosti Amelia. M-am întrebat de nenumărate ori ce s-ar întîmpla, dacă Beatrix şi-ar pune în cap să reformeze tot aşa şi un bărbat.

Leo rînji.

– Propun să găsim un pierde vară, realmente respingător şi imoral, şi să-l dăm pe mîna lui Beatrix. L-ar aduce pe calea cea bună, în două săptămîni.

– Nu am nici o dorinţă să reformez bipezi, interveni Beatrix. Patru picioare este minimul absolut. În afară de asta, Cam mi-a interzis să mai bag alte creaturi în şură.

– Cu mărimea ei? se minună Leo. Să nu spui că ai ocupat tot spaţiul?

– Cineva trebuie să tragă o linie, într-un fel, rosti Cam. Şi a trebuit să fac eu asta, după catîr.

Christopher se uită la Beatrix în alertă.

– Ai un catîr?

– Nu, rosti ea imediat. Poate că a fost în principal jocul luminii, dar părea că orice culoare îi

dispăruse de pe figură. Nu e nimic. Aşa e, da, am un catîr. Dar nu-mi place să vorbesc despre el.

– Mie îmi place să vorbesc despre el, se oferi voluntar şi inocent Rye. Hector e un catîr foarte drăguţ, dar are un spate slab, şi piciorul din spate strîmb. Nimeni nu l-a vrut după ce s-a născut, aşa că mătuşa Beatrix s-a dus la domnul Caird şi i-a spus...

– Numele lui e Hector? întrebă Chrisopher cu privirea fixată pe Beatrix.

Ea nu răspunse.

O senzaţia ciudată şi puternică i se răspîndi lui Christopher în trup. Simţi cum fiecare fir de păr i se zbîrleşte, simţi fiecare bătaie a pulsului din vene. Armăsarul de prăsilă îi aparţine domnului Mawdsley? întrebă el.

– De unde ştii? se auzi vocea lui Rye.

Răspunsul lui Christopher era blînd.

– Cineva mi-a scris despre asta.

Ridicînd paharul cu vin la buze, Christopher îşi luă privirea de pe faţa lui Beatrix, care şi-o păstrase cu grijă inexpresivă.

Nu s-a mai uitat la ea tot restul mesei.

Nu a putut, altfel şi-ar fi pierdut autocontrolul.

În timpul restului cinei, Beatrix fu aproape sufocată de greutatea propriei sale nelinişti. Nu regretase niciodată nimic în viaţă aşa de mult, ca faptul că îl îndemnase pe Christopher să rămînă. Ce a putut el să creadă despre informaţia că ea achiziţionase catîrul domnului Caird şi îi dăduse acelaşi nume, ca animalului de companie din copilăria lui? Probabil că voia o explicaţie. Trebuia să treacă de asta, afirmînd că era un fel de informaţie primită de la Prudence. *Presupun că numele mi-a rămas în cap, cînd l-a menţionat Pru,* va

spune, cînd va fi cazul. *Şi e un nume frumos pentru un catîr. Sper că nu te deranjează.*

Da. Asta desigur va funcţiona, atîta timp cît ea va părea indiferentă faţă de întreaga problemă.

Dar cum putea cineva să pară indiferent, cînd era încolţit de panică.

Slavă Domnului, Christopher părea că şi-a pierdut interesul faţă de subiect. De fapt, nu o mai privise deloc, în loc de asta lansîndu-se într-o discuţie cu Leo şi Cam despre cunoştinţele comune de la Londra. Era relaxat şi zîmbea, chiar rîse sincer la una din remarcile lui Leo.

Anxietatea lui Beatrix scăzu, cînd deveni evident că subiectul Hector fusese uitat.

Îi arunca lui Christopher priviri furişe, aşa cum făcuse toată seara, hipnotizată de aspectul lui. Era bronzat, aurit de soare, iar lumina lumînărilor descoperea şuviţe de aur în părul lui. Strălucirea galbenă făcea să scînteiezee ţepii abia crescuţi de pe obrazul lui. Era fascinată de virilitatea naturală şi neliniştitoare, ascunsă sub calmul lui. Voia să se delecteze cu făptura lui, aşa cum cineva ar fugi pe afară, în plină furtună, lăsînd elementele naturii să se dezlănţuie. Şi cel mai mult, tînjea să stea de vorbă cu el... să se studieze unul pe altul în mod deschis, cu ajutorul cuvintelor, să-şi împărtăşească fiecare gînd, fiecare secret.

– Sincerele mele mulţumiri pentru ospitalitate, rosti în final Christopher, la terminarea mesei. Am avut mare nevoie.

– Trebuie să te întorci curînd, rosti Cam, mai ales să vezi fabrica de cherestea în funcţie. Am adus nişte inovaţii, pe care s-ar putea să vrei să le foloseşti cîndva la Riverton.

– Mulţumesc, mi-ar plăcea să le văd. Chrisopher se uită direct la Beatrix. Înainte de plecare, domnişoară Hathaway, mă întreb dacă nu vrei să-mi faci cunoştinţă cu cătîrul tău cel faimos. Manierele lui erau relaxate... dar ochii erau ai unui prădător.

Lui Beatrix i se uscă gura. Nu avea scăpare. Asta era foarte clar. Voia răspunsuri. Şi le va avea, ori acum, ori mai tîrziu.

– Acum? întrebă ea slab. În seara asta?

– Dacă nu te superi, rosti el cu un ton mult prea plăcut. Şura se află la mică distanţă de casă, nu-i aşa?

– Da, răspunse Beatrix ridicîndu-se de pe scaun. Bărbaţii de la masă se sculară la rîndul lor. Rog scuzaţi-ne, nu va dura mult.

– Pot să vin cu voi? întrebă înflăcărat Rye.

– Nu, dragul meu, interveni Amelia. E timpul pentru baia de seară.

– Dar de ce trebuie să fac baie, dacă nu văd pe mine nici o murdărie?

– Aceia dintre noi care nu prea au avut timp pentru evlavie, răspunse Amelia cu un surîs, trebuie să accepte măcar să se cureţe.

Familia continuă să converseze uşor, pînă cînd Rye urcă la el şi Beatrix împreună cu căpitanul Phelan păsăriră casa, cu Albert pe urme.

După o tăcere generală, Leo a fost primul care a vorbit:

– A observat cineva...

– Da, îl întrerupse Catherine. Ce intenţionezi să faci?

– Încă nu m-am hotărît. Leo se încruntă şi luă o gură de porto. Nu e cineva pe care l-aş dori ca partener al lui Bea.

– Dar cu cine ai vrea să devină parteneră?

– Să mă spînzuri dacă ştiu, rosti Leo. Cineva cu interese similare. Poate veterinarul local.

– Are optzeci şi trei de ani şi e surd, rosti Catherine.

– Nu s-ar certa niciodată, sublinie Leo.

Amelia zîmbi şi mestecă încet în ceai.

– Deşi urăsc să admit, sînt de acord cu Leo. Nu despre veterinar, dar... Beatrix cu un soldat? Nu pare o combinaţie potrivită.

– Phelan şi-a dat demisia, rosti Cam. Nu mai e soldat.

– Şi dacă moşteneşte Riverton, cugetă Amelia, Beatrix ar avea toată pădurea la dispoziţie pentru hoinărit...

– Eu văd o asemănare între ei, zise Catherine gînditoare.

Leo ridică o sprînceană.

– Cum să semene, spune-mi te rog? Ei îi plac animalele, lui îi place să tragă cu puşca.

– Beatrix pune distanţă între ea şi restul lumii. E foarte atrăgătoare, dar totodată are individualitate, în felul ei. Văd aceleaşi calităţi şi la căpitanul Phelan.

– Da, afirmă Amelia. Ai perfectă dreptate, Catherine. În această privinţă, combinaţia pare foarte potrivită.

– Eu tot mai am rezerve, rosti Leo.

– Tu întotdeauna ai, replică Amelia. Dacă-ţi aminteşti, la început ai obiectat împotriva lui Cam, iar acum l-ai acceptat.

– Asta pentru că, cu cît mai mulţi cumnaţi achiziţionez, rosti Leo, cu atît mai bine arată Cam, în comparaţie.

CAPITOLUL 15

În timp ce Beatrix şi Christopher se îndreptau spre grajd, nu schimbară nici un cuvînt. Luna acoperită de nori se afla jos pe cer, imaterială ca un cerc de fum în întuneric.

Beatrix era absurd de conştientă de sunetul respiraţiei ei, de zgomotul paşilor pe pietriş, de prezenţa masculină vitală de lîngă ea.

Un băiat de la grajd le făcu un semn de salut, cînd intrară în interiorul cald şi întunecos. Obişnuiţi cu venirile şi plecările ei frecvente, grăjdarii învăţaseră să o lase să facă ce-i place.

Mirosul pătrunzător de grajd – fîn, cai, nutreţ, bălegar – era combinat într-o mireasmă familiară şi reconfortantă. În tăcere, îl conduse pe Christopher mai departe în interior, trecînd pe lîngă caii pursînge, un cal de birjă, o pereche de cai de trăsură. Animalele nechezară şi îşi întoarseră capetele după ei.

Beatrix se opri la boxa catîrului.

– Acesta e Hector, zise ea.

Micul catîr veni spre ei să-i salute. În ciuda defectelor lui, sau poate din cauza lor, era o creatură

adorabilă. Aspectul lui era formidabil, avea o ureche îndoită şi o mină calmă şi permanent veselă.

Christopher se întinse să-l mîngîie şi el îşi apăsă botul în mîna lui. Gingăşia lui în contact cu animalul era liniştitoare. Poate că, gîndi Beatrix plină de speranţă, nu e chiar aşa de furios, cît îi fusese ei de frică.

Inspirînd adînc, mai spuse:

– Motivul pentru care l-am botezat Hector...

– Nu. Christopher se mişcă cu o iuţeală surprinzătoare, ţintuind-o de stîlpul boxei. Vocea lui fu joasă şi aspră: să începem cu asta: ai ajutat-o pe Prudence să scrie scrisorile alea?

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari, cînd se uită la faţa lui din umbră. Sîngele îi năvăli în valuri şi o roşeaţă puternică i se răspîndi pe sub piele.

– Nu, reuşi ea să spună. Nu am ajutat-o.

– Atunci cine?

– Nimeni n-a ajutat-o.

Era adevărat. Dar nu era adevărul întreg.

– Tu ştii ceva, insistă el. Şi ai să-mi spui ce.

Putea să-i simtă furia. Aerul era încărcat de ea. Inima ei se zbătea ca a unei păsărele. Şi se lupta să-şi stăpînească un val de emoţie, aproape de nesuportat.

– Lasă-mă, rosti ea cu un calm excepţional. Nu îi faci bine nici unuia dintre noi cu acest comportament.

Ochii lui se îngustară periculos.

– Nu-ţi folosi pe mine, afurisita aia de voce cu care dresezi cîinele.

– Nu e vocea cu care dresez cîinele. Şi dacă eşti aşa hotărît să afli adevărul, de ce nu o întrebi pe Prudence?

– Am întrebat-o. M-a minţit. Aşa cum minţi şi tu acuma.

– Întotdeauna ai vrut-o pe Prudence, izbucni Beatrix. Acum o poţi avea. Ce importanţă mai au cîteva scrisori?

– Am fost amăgit. Şi vreau să ştiu cum şi de ce.

– Mîndrie, rosti Beatrix cu amărăciune. Asta e tot ce ai... mîndria care ţi-a fost rănită.

Una din mîinile lui o apucă de păr, trăgînd blînd dar ferm. Un suspin scăpă din pieptul ei, cînd el îi dădu capul pe spate.

– Nu încerca să schimbi subiectul. Ştii ceva ce nu-mi spui. Mîna liberă ajunse la partea expusă a gîtului ei. Pentru o clipă, cît o bătaie de inimă, ea crezu că s-ar putea să o sugrume. În loc de asta, el o mîngîie duios, degetul mare ajungînd printr-o mişcare subtilă în adîncitura de la bază. Intensitatea propriei ei reacţii o ului.

Cu ochii pe jumătate închişi, Beatrix rosti slab:

– Încetează.

Luînd frisonul ei de răspuns ca un semn de aversiune sau de frică, Christopher îşi înclină capul, pînă cînd respiraţia lui îi mîngîie obrazul.

– Nu încetez, pînă nu aflu adevărul.

Niciodată. Dacă i l-ar spune, o va urî pentru felul în care l-a înşelat şi l-a abandonat. Unele greşeli nu pot fi iertate.

– Iadul să te ia, rosti Beatrix şovăitoare. Nu folosise în viaţa ei astfel de cuvinte.

– Sînt deja în iad. Trupul lui îl imobilizase pe al ei, picioarele lui presîndu-se printre faldurile fustelor.

Copleşită de vinovăţie, frică şi dorinţă, încercă să-i dea la o parte de pe gît mîna mîngîietoare. Degetele lui se îngropară în părul ei, strîngînd scurt şi dureros. Gura lui era aproape de a ei. O imobiliză, cu toată puterea, forţa şi masculinitatea

lui şi ea închise ochii, cînd simţurile i se calmară întunecate, într-o aşteptare neajutorată.

– Am să te fac să-mi spui, îl auzi ea mormăind.

Apoi o sărută.

Într-un anumit fel, gîndi Beatrix ca prin ceaţă, Christopher pare să aibă impresia că ea îi va găsi sărutările atît de supărătoare, încît îi va mărturisi totul, numai să-l facă să înceteze. Nu putea să-şi închipuie cum a juns el la o asemenea concluzie. Dar de fapt, ea nu putea nici măcar să gîndească.

Gura lui se tîrî peste a ei cu mişcări suple, intime, pînă găsi o direcţie care să facă să devină cu desăvîrşire neputincioasă. Îşi petrecu braţele după gîtul lui, ca să nu cadă pe duşumea de parcă n-ar fi avut oase. Aducînd-o şi mai aproape şi sprijinind-o de trupul lui tare, el o exploră încet, cu vîrful limbii atingînd, gustînd.

Trupul ei se sprijini şi mai mult de al lui, cînd membrele îi deveniră grele de plăcere. Realiză momentul cînd furia lui fu eclipsată de pasiune, dorinţa schimbîndu-i-se într-o nevoie ardentă. Degetele i se îngropară în părul lui frumos, cu şuviţele grele şi vibrante în palmele ei. Cu fiecare respiraţie, inhala şi mai tare mirosul lui, urme de santal pe piele fierbinte de mascul.

Gura lui alunecă de pe a ei şi se îndreptă dură de-a lungul gîtului, trecînd peste locurile sensibile care o făcură să se crispeze. Întorcîndu-şi faţa orbeşte, îi atinse urechea cu buzele. El trase adînc aer în piept şi îşi dădu capul pe spate. Mîna lui ajunse la maxilarul ei şi îl apucă ferm.

– Spune-mi ce ştii, ceru el cu respiraţia dogorîndu-i buzele. Ori am să fac ceva mai rău decît atît. Am să te am aici şi acum. Asta vrei?

De fapt...

Totuşi, amintindu-şi că aceasta se presupune că e o pedeapsă, o constrîngere, Beatrix reuşi să rostească lipsită de vlagă:

– Nu. Opreşte-te. Gura lui o prădă din nou. Ea oftă şi se lipi de el.

O sărută mai dur, apăsîndu-i spatele de peretele din şipci al boxei, cu mîinile rătăcind indecent. Trupul ei era înlănţuit, comprimat şi ascuns în straturile de haine feminine, zădărnicindu-i încercările de a o mîngîia.

Îmbrăcămintea lui însă, prezenta mult mai puţine obstacole. Ea îşi strecură braţele în haina lui, încercînd să-l atingă, trăgînd înflăcărată de vestă şi de cămaşă. Ajungînd pe sub bretele, reuşi să-i scoată cămaşa din pantaloni, materialul păstrînd căldura trupului său.

Amîndoi îşi pierdură răsuflarea, cînd degetele ei reci atinseră pielea fierbinte a spatelui lui. Fascinată, Beatrix exploră curbura muşchilor, reţeaua compactă de tendoane şi oase, puterea uimitoare existentă aproape de suprafaţă. Descoperi cicatricele, vestigii ale durerii şi supraviaţuirii. Cînd dădu de o urmă vindecată, o acoperi tandru cu palma.

Un fior străbătu fiinţa lui. Christopher gemu şi îşi strivi gura de a ei, lipindu-i trupul de al lui, pînă cînd împreună descoperiră erotismul, cadenţa. Din instinct, Beatrix încercă să-l atragă în ea, sugîndu-i buzele şi limba.

Dar Christopher întrerupse brusc sărutul, gîfîind. Legănîndu-i capul în mîini, îşi apăsă fruntea de a ei.

– Tu ai fost? întrebă el răguşit. Nu-i aşa?

Beatrix simţi lacrimile alunecîndu-i pe sub gene, indiferent cît de mult încerca să clipească pentru a le reţine. Inima ei era cuprinsă de flăcări. Părea că

toată viaţa ei a condus-o spre acest bărbat, spre această clipă inexprimabilă de iubire.

Era însă prea îngrozită de dispreţul lui şi prea ruşinată de propriile ei acţiuni, pentru a răspunde.

Degetele lui Christopher găsiră urma lacrimilor pe pielea umedă. Gura îi atinse uşor buzele tremurătoare, întîrziind într-un colţ fin, apoi alunecînd în sus spre curba sărată a obrazului.

După care îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi o privi cu o furie nedisimulată. Totuşi, dorinţa exersa o asemenea forţă asupra lor, încît Beatrix se întreba zăpăcită cum putea el să stea la distanţă.

Lui îi scăpă un oftat zguduitor, apoi îşi îndreptă îmbrăcămintea, mişcîndu-se cu o grijă exagerată, de parcă ea era otrăvită.

– Afurisită să fii! Vocea lui era joasă şi încordată. Apoi ieşi din grajd cu paşi mari.

Albert, care stătuse lîngă boxă, se luă după el. Dar, dîndu-şi seama că Beatrix nu li se alătura, terierul se întoarse spre ea scîncind.

Beatrix se aplecă să-l mîngîie.

– Du-te, băiete, şopti ea.

Ezitînd o clipă, Albert alergă după stăpînul lui.

Şi Beatrix îi privi disperată pe amîndoi.

Două zile mai tîrziu avu loc un bal la conacul Stony Cross, conacul de la ţară al lordului şi lady-ei Westcliff. Ar fi fost dificil să găseşti un loc mai frumos decît vechea reşedinţă, construită din piatră de culoarea mierii şi înconjurată de grădini extinse. Complexul era situat pe un mal înalt şi abrupt, ce se ridica deasupra rîului Itchen. Ca vecini şi prieteni ai lordului şi lady-ei Westcliff, fu invitată toată familia Hathaway. Cam îndeosebi era un companion

valoros şi frecvent al lordului, cei doi fiind cunoştinţe apropiate de mulţi ani.

Deşi Beatrix fusese oaspete la conacul Stony Cross cu multe ocazii precedente, tot mai era mişcată de frumuseţea casei şi în special de interiorul bogat. Sala de bal era incomparabilă, cu duşumeaua din parchet cu un desen complicat şi un şir dublu de candelabre, dintre care două de-a lungul pereţilor, în faţa nişelor semi-circulare ce cuprindeau bănci tapisate cu catifea.

După ce se împărtăşi din aperitivele de pe mesele lungi ale bufetului, Beatrix intră în sala de bal, împreună cu Amelia şi cu Catherine. Scena era o risipă de culoare, doamne îmbrăcate în toalete de seară remarcabile, bărbaţii înveşmîntaţi în ansambluri oficiale negru cu alb. Strălucirea candelabrelor de cristal era aproape umbrită de frumoasa etalare a bijuteriilor de la încheieturile, gîturile şi urechile femeilor.

Gazda serii, lordul Westcliff, se apropie pentru a schimba amabilităţi cu Beatrix, Amelia şi Catherine. Lui Beatrix îi plăcuse întotdeauna lordul, un bărbat curtenitor şi onorabil, de a cărui prietenie beneficiase familia Hathaway în nenumărate ocazii. Cu trăsăturile luii colţuroase, cu părul şi ochii negri ca tăciunele, era mai curînd frapant decît frumos. Şi era înconjurat de o aură de putere confortabilă, dar fără stridenţe. Westcliff o invită pe Catherine la dans, gest de favoare ce nu fu trecut cu vederea de ceilalţi oaspeţi, iar ea acceptă cu un zîmbet.

– Ce amabil e! i se adresă Amelia lui Beatrix privindu-l pe lord conducînd-o pe Catherine în mijlocul perechilor ce se roteau. Am observat că întotdeauna îşi face un punct de onoare din a fi îndatoritor şi amabil cu familia Hathaway. În felul

acesta, nimeni nu îndrăzneşte să ne jignească, sau să ne umilească.

– Cred că-i plac oamenii nonconformişti. Nu e aşa de cumpătat, cum ar putea cineva să creadă.

– Lady Westcliff spune exact acelaşi lucru, confirmă Amelia zîmbind.

Replica nu se mai formulă pe buzele lui Beatrix, cînd zări un cuplu foarte potrivit în cealaltă parte a încăperii. Christopher Phelan vorbea cu Prudence Mercer. În fracul oficial negru cu alb erau îmbrăcaţi toţi bărbaţii. Dar pe cineva ca Christopher îţi tăia respiraţia. Îşi purta fracul cu o degajare naturală, cu silueta relaxată dar dreaptă, şi cu umerii largi. Albul cravatei scrobite oferea un contrast izbitor cu pielea lui bronzată, în timp ce lumina candelabrelor strălucea pe părul lui auriu ca bronzul.

Urmărindu-i privirea, Amelia ridică din sprîncene.

– Ce bărbat atractiv, rosti ea. Atenţia i se întoarse spre Beatrix: îţi place, nu-i aşa?

Înainte de a se putea stăpîni, îi aruncă surorii ei o privire îndurerată. Apoi lăsîndu-şi ochii în jos, zise:

– Au existat o duzină de situaţii în trecut, cînd ar fi trebuit să-mi placă un anume domn. Cînd era convenabil, potrivit şi la îndemînă. Dar nu, eu a trebuit să aştept pe cineva special. Cineva care să-mi facă inima să se simtă de parcă ar fi fost călcată în picioare de elefanţi, aruncată în Amazon şi mîncată de peştii pirania.

Amelia îi zîmbi compătimitoare şi îşi puse mîna înmănuşată peste a ei.

– Dragă Bea. Te-ar consola dacă ţi-aş spune că astfel de sentimente pline de pasiune sînt perfect normale?

Beatrix îşi întoarse mîna cu palma în sus, înapoind strîngerea surorii ei. De cînd mama lor

murise, cînd Bea avea doisprezece ani, Amelia a fost pentru ea o sursă nesfîrşită de dragoste şi răbdare.

– Asta e pasiunea? se auzi întrebînd încet. Pentru că se simte din cale afară de rău. E ca o boală mortală.

– Nu ştiu, draga mea. E dificil să spui care e diferenţa între dragoste şi pasiune.

Timpul îţi va dezvălui adevărul, pînă la urmă. Amelia făcu o pauză. El e atras de tine, afirmă ea. Toţi am observat asta noaptea trecută. De ce nu-l încurajezi, draga mea?

Beatrix îşi simţi gîtul strîngîndu-i-se.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Nu pot să-ţi explic mai mult, rosti nenorocită Beatrix, doar că l-am amăgit.

Amelia o privi surprinsă.

– Asta nu ţi se potriveşte. Tu eşti cea mai puţin amăgitoare persoană, pe care o cunosc.

– N-am vrut să fac asta. Şi el nu ştie că eu am fost. Dar cred că mă suspectează.

– Oho! Amelia se încruntă, în timp ce digera perplexă declaraţia. Ei bine, aceasta nu pare să fie chiar o încurcătură. Poate că trebuie să ai încredere în el. Reacţia lui s-ar putea să te surprindă. Ce obişnuia mama să spună, de fiecare dată cînd o împingeam pînă la limitele răbdării: „Dragostea iartă totul". Îţi aminteşti?

– Sigur că da, afirmă Beatrix. Îi scrisese exact această propoziţie lui Christopher, în una din scrisorile ei. Gîtul i se strînse şi mai mult. Amelia, nu pot să discut despre asta acum. Sau voi începe să plîng şi să mă arunc pe jos.

– Ceruri, nu face asta! Cineva s-ar putea să te calce.

Altă discuţie fu împiedicată, cînd un domn veni să o invite pe Beatrix la dans. Deşi ea nu se simţea în stare să dansese în acel moment, era cel mai urît comportament să refuzi o astfel de invitaţie, la un bal particular. Dacă cineva nu avea o scuză plauzibilă şi evidentă, cum ar fi fost un picior rupt, trebuia să danseze.

Şi într-adevăr, nu era greu să fii partenera acestui domn, Theo Chickering. Era un tînăr atractiv şi amabil, pe care Beatrix îl întîlnise în timpul ultimului Sezon petrecut de ea la Londra.

– Îmi faceţi onoarea, domnişoară Hathaway?

Beatrix îi zîmbi.

– Va fi plăcerea mea, domnule Chickering. Dînd drumul mîinii surorii ei, se îndreptă spre el.

– Arăţi adorabilă în seara asta, domnişoară Hathaway.

– Mulţumesc, amabile domn. Beatrix îmbrăcase cea mai bună rochie de seară a ei, făcută din mătase de culoare violet strălucitor. Decolteul era adînc, lăsînd să se vadă cu generozitate pielea palidă. Părul îi fusese ridicat într-un coc de bucle, prinse cu o mulţime de agrafe împodobite cu perle – în afară de asta nu purta nici o altă podoabă.

Perfect conştientă şi simţind cum i se ridică părul pe ceafă, Beatrix îşi aruncă rapid ochii în jur. Privirea îi fu imediat atrasă de o pereche de ochi cenuşii şi reci. Christpher se uita la ea, fără să zîmbească.

Chickering o conduse graţios în mijlocul ringului. După ce terminară un tur, Beatrix se uită peste umăr, dar Christopher nu o mai privea.

De fapt, după aceea, nu se mai uită la ea nici măcar o dată.

Beatrix făcu efortul să rîdă şi să danseze cu Chickering, în timp ce în sinea ei reflecta că nu are nimic de făcut, decît să încerce să se prefacă că e fericită, cînd de fapt nu era. Discret se uită iar la Christopher, înconjurat de femei, care voiau să flirteze cu el şi de bărbaţi, care voiau să îi audă poveştile.. Se pare că toată lumea dorea să fie alături de omul, pe care mulţi îl numeau cel mai sărbătorit erou de război al Angliei. Christopher trata totul cu sînge rece, părînd stăpîn pe el şi curtenitor şi schiţînd din cînd în cînd cîte un zîmbet.

– E greu pentru cineva să concureze cu *aşa ceva,* i se adresă sec Chickering lui Beatrix, făcînd un semn în direcţia lui Christopher. Faimă, mare bogăţie şi cu capul acoperit de păr. Şi nimeni n-ar putea să-l dispreţuiască, pentru că a cîştigat războiul de unul singur.

Beatrix rîse şi îi aruncă o privire batjocoritor-miloasă.

– Nu eşti mai puţin impresionant decît căpitanul Phelan, domnule Chickering.

– În ce sens? Nu am fost în armată şi nici nu am faimă, sau mare bogăţie.

– În schimb ai capul acoperit de păr, sublinie Beatrix.

Chickering zîmbi.

– Mai dansează cu mine şi ai să-mi poţi vedea incomparabilele mele plete, după cum ţi-e voia.

– Mulţumesc, dar deja am dansat împreună două dansuri şi mai multe ar fi scandalos.

– Mi-ai frînt inima, o informă el şi ea rîse.

– Sînt o mulţime de doamne încîntătoare aici, care ar fi fericite să o repare, zise ea. Te rog du-te

şi fă-le o favoare – un domn care dansează aşa bine ca tine nu trebuie să fie monopolizat.

Cînd Chickering o părăsi cu regret, Beatrix auzi o voce cunoscută în spatele ei.

– Beatrix.

Cu toate că ar fi vrut să se facă mică de tot, îşi îndreptă umerii şi se întoarse să facă faţă vechii ei prietene.

– Bună, Prudence, rosti ea. Ce mai faci?

Prudence era somptuos îmbrăcată într-o rochie de seară crem, cu fustele o spumă masivă de dantelă deschisă la culoare, ridicate şi prinse din loc în loc cu boboci de trandafir roz, din mătase.

– Foarte bine, mulţumesc. Ce rochie modernă... arăţi foarte matură în seara asta, Bea.

Beatrix zîmbi fals la această dovadă de condescendenţă, provenind de la o fată care era doar cu un an mai tînără decît ea.

– Am douăzeci şi trei de ani, Pru. Îndrăznesc să spun că arăt deja matură, de cîtăva vreme.

– Sigur că da.

Urmă o pauză lungă şi incomodă.

– Doreşti ceva? întrebă Beatrix direct.

Prudence zîmbi şi se apropie şi mai mult.

– Da. Vreau să-ţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Ai fost o prietenă loială. Puteai cu uşurinţă să strici lucrurile dintre mine şi Christopher, dînd la iveală secretul nostru, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai ţinut promisiunea, deşi eu n-am crezut că o vei face.

– De ce nu?

– Presupun că mi-am închipuit că s-ar putea să încerci să atragi atenţia lui Christopher asupra ta. Indiferent cît de absurd ar fi fost.

Beatrix dădu uşor din cap.

– Absurd?

– Poate că nu e cuvîntul potrivit. Vreau să spun nepotrivit. Pentru că un bărbat în situaţia lui are nevoie de o femeie sofisticată. Cineva care să-i sprijine poziţia în societate. Cu faima şi influenţa lui, ar putea cîndva să intre în politică. Şi cam greu ar putea face asta, cu o soţie care îşi petrece cea mai mare parte a timpului în pădure... sau la grajduri.

Aluzia această delicată fu ca o săgeată ce-i împunse inima lui Beatrix.

„E mai potrivită la grajduri decît într-un salon" spusese cîndva Christopher.

Beatrix îşi strînse buzele într-un zîmbet nepăsător, sperînd că nu seamănă cu o grimasă.

– Da, îmi amintesc.

– Încă o dată, mulţumirile mele, rosti cu căldură Prudence. N-am fost niciodată mai fericită. Am ajuns să-mi pese de el foarte mult. În curînd ne vom logodi. Se uită la Christopher, care stătea în picioare lîngă intrarea în sala de bal, cu un grup de domni. Vezi ce frumos e, rosti ea cu o mîndrie plină de afecţiune. Îl prefer în uniformă, cu toate medaliile acelea drăguţe, dar arată splendid şi în negru, nu-i aşa?

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Prudence, întrebîndu-se cum să scape de ea.

– O, priveşte!... Iat-o pe Marietta Newbury. I-ai spus de logodnă? Sînt sigură că ar fi încîntată să afle.

– O, într-adevăr, aşa ar fi! Vii cu mine?

– Mulţumesc, dar mi-e o sete teribilă. Mă duc la bufet.

– Vom mai sta de vorbă, curînd, promise Prudence.

– Ar fi simpatic.

Prudence o părăsi într-un foşnet de dantele albe.

Beatrice scoase un pufăit exasperat, care îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Şi mai aruncă o privire spre Christopher, care era implicat în conversaţie. Deşi comportamentul lui era calm – chiar stoic – faţa îi lucea de transpiraţie. Luîndu-şi ochii pentru o clipă de la interlocutorii lui, îşi trecu discret o mînă tremurătoare peste frunte.

Se simţea bolnav?

Beatrix îl privi îndelung.

Orcheastra intona o bucată vioaie, obligînd mulţimea din sala de bal să vorbească mai tare, pentru a acoperi muzica. Atît de mult zgomot şi culoare... atît de multe trupuri adunate la un loc. Dinspre camera bufetului se auzi zgomot: clinchet de pahare, tacîmuri ciocnite de porţelan. Pocnetul unui dop de şampanie şi, imediat, Beatrix îl văzu pe Christopher contractîndu-se.

În acel moment înţelese.

Toate acestea erau prea mult pentru el. Nervii lui erau întinşi la maximum. Efortul de a se autocontrola îi cerea tot ce avea.

Fără să gîndească o secundă, Beatrix îşi croi drum, cît putu de repede, pînă la Christopher.

– Iată-te, căpitane Phelan, exclamă ea. Conversaţia domnilor încetă la această întrerupere neprotocolară. Nu e de nici un folos să te ascunzi de mine, continuă strălucitoare Beatrix. Aminteşte-ţi, mi-ai promis că mergi cu mine pînă în galeria de tablouri a lordului Westcliff.

Faţa lui Christopher era calmă. Dar ochii îi erau dilataţi, irişii cenuşii aproape acoperiţi de negrul pupilei.

– Adevărat, rosti el rigid.

Ceilalţi domni fură imediat de acord. Era singurul lucru, pe care îl puteau face, în faţa cutezanţei lui Beatrix.

– În mod cert, nu o să te facem să nu-ţi ţii promisiunea, Phelan, zise unul din ei.

Altul continuă:

– Mai ales o promisiune făcută unei creaturi adorabile ca domnişoara Hathaway.

Christopher dădu scurt din cap.

– Cu permisiuena voastră, se adresă el celor din jur şi îi oferi braţul lui Beatrix. Imediat ce fură în afara circuitului principal al camerelor, el începu să respire greu. Asuda teribil, iar muşchii braţului erau incredibil de tari, sub degetele ei.

– Asta nu va aduce nimic bun reputaţiei tale, murmură el, referindu-se la modul cum îl abordase.

– La naiba cu reputaţia mea.

Fiind obişnuită cu arhitectura conacului, Beatrix îl conduse într-o mică seră exterioară. Acoperişul circular ataşat era sprijinit de colonade subţiri şi era slab luminată de lumina torţelor ce se revărsa din grădinile înconjurătoare.

Sprijinindu-se de un perete, Christopher închise ochii şi inspiră aerul răcoros şi dulce. Arăta ca un om, care tocmai ieşise dintr-un îndelungat înot pe sub apă.

Beatrix rămase alături privindu-l cu îngrijorare.

– E prea mult zgomot înăuntru?

– Prea mult din orice, bombăni el. După o clipă îşi crăpă puţin ochii. Mulţumesc.

– Pentru puţin.

– Cine era tipul acela?

– Care?

– Cel cu care ai dansat.

– Domnul Chickering? Inima ei se simţi considerabil mai uşoară, cînd realiză că el observase. O, e un domn drăguţ. L-am întîlnit mai de mult la Londra. Făcu o pauză. Se întîmplă să fi văzut că am vorbit şi cu Pru?

– Nu.

– Ei bine, aşa a fost. Pare convinsă că tu şi cu ea vă veţi căsători.

Nici o schimbare în fizionomia lui.

– Poate că o vom face. Ea merită asta.

Lui Beatrix îi fu greu să răspundă.

– Îţi pasă de ea?

Christopher îi aruncă o privire de ironie arzătoare.

– Cum aş putea să nu-mi pese?

Încruntarea ei se accentuă.

– Dacă intenţionezi să fii sarcastic, pot să mă duc înapoi, înăuntru.

– Atunci, du-te. El închise din nou ochii, continuînd să stea sprijinit de perete.

Beatrix fu tentată să facă exact cum spusese. Totuşi, cînd se uită la trăsturile lui liniştite care luceau, un val de trandreţe de nedescris o cuprinse.

Arăta aşa de mare şi invulnerabil, cu nici un semn de emoţie pe spaţiul dintre sprîncene, dar ea ştia că era extenuat. Nici unui bărbat nu-i place să-şi piardă controlul, mai ales un bărbat a cărui viaţă depinsese aşa de des de abilitatea sa de a se stăpîni.

O, cît de mult ar fi dorit să poată să-i spună că în apropiere se afla casa lor secretă. *Vino cu mine,* ar fi vrut să-i spună, *şi am să te duc într-un loc adorabil şi liniştit...*

Dar, în loc de asta, scoase dintr-un buzunar ascuns al rochiei o batistă şi se apropie de el.

– Stai liniştit, rosti ea. Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, îi tamponă cu grijă faţa cu batista.

Şi el o lăsă.

Apoi se uită la ea, după ce termină, cu o gură dîrză.

– Am aceste momente de... nebunie curată, rosti el ţîfnos. În mijlocul unei conversaţii, sau făcînd ceva absolut obişnuit, în capul meu apare o viziune. Şi apoi se iveşte un moment de gol şi nu-mi dau seama ce spun, sau ce fac.

– Ce fel de viziune? întrebă Bearix. Lucruri pe care le-ai văzut la război?

Gestul lui de aprobare fu aproape imperceptibil.

– Asta nu e nebunie, rosti ea.

– Atunci ce e?

– Nu sînt sigură.

Lui îi scăpă un hohot lipsit de veselie.

– Nu ai nici cea mai afurisită idee despre ce vorbeşti.

– O, nu? Beatrix îl privi cu intensitate, întrebîndu-se cîtă încredere putea să aibă în el. Instinctul de auto-conservare lupta cu dorinţa de a-l ajuta, de a-i împărtăşi totul. *Cutezanţă, fii prietena mea!* cugetă ea cu tristeţe, citînd în gînd fraza ei favorită din Shekespeare. Practic, era motoul familiei Hathaway.

Foarte bine! Are să-i spună secretul ruşinos, pe care nu-l spusese nimănui din afara familiei. Dacă l-ar ajuta, merită riscul.

– Eu fur lucruri, rosti ea fără menajamente.

Asta îi atrase lui atenţia.

– Pardon?

– Lucruri mici. Cutii de prizat tutun, ceară de sigilat, mărunţişuri. Niciodată cu intenţie.

– Cum să furi lucruri fără intenţie?

– O, e groaznic, confirmă Beatrix serioasă. Mă aflu într-o prăvălie, sau în casa cuiva şi văd un obiect mic... poate fi ceva valoros, ca o bijuterie, sau insignifiant, ca o bucată de sfoară... şi în mine apare o senzaţie teribilă. Un fel de sentiment de nelinişte, de nervozitate... Ai avut vreodată o mîncărime atît de îngrozitoare, încît a trebuit să te scarpini, chiar dacă ai fi murit? Căreia să nu poţi să-i rezişi?

Buzele lui se contractară.

– Da. De obicei apărea în una din cizmele militare, cînd stăteam într-un tranşeu, în apă pînă la genunchi. În timp ce se trăgea. Asta făcea ca mîncărimea să fie absolut de neatins.

– Dumnezeule! Ei bine, eu încerc să rezist, dar senzaţia devine din ce în ce mai acută, pînă cînd în final iau obiectul şi-l strecor în buzunar. Şi mai tîrziu, cînd mă întorc acasă, sînt copleşită de ruşine şi stînjeneală şi trebuie să găsesc modul de a returna lucrul luat. Familia mă ajută. E mult mai dificil să pui ceva înapoi, decît să-l furi. Ea se strîmbă. Uneori nici măcar nu sînt conştientă că fac asta. De aceea am fost împiedicată să termin şcoala. Aveam o colecţie de funde din păr, capete de creion, cărţi... şi încercam să pun totul înapoi, dar nu-mi puteam aminti de unde le-am luat. Beatrix se uită la el prudentă, întrebîndu-se dacă va descoperi pe faţa lui condamnarea ei.

Dar gura lui era amabilă şi ochii îi erau calzi.

– Cînd a început?

– După ce au murit părinţii mei. Într-o seară, tatăl meu s-a dus la culcare cu dureri în piept şi nu s-a mai trezit niciodată. Dar a fost şi mai rău cu mama... a încetat să mai vorbească, de-abia mai mînca şi a renunţat la toţi şi la toate. A murit de inimă rea, cîteva luni mai tîrziu. Eram foarte mică şi

egoistă, presupun – pentru că m-am simţit abandonată. Mă întrebam de ce nu m-au iubit suficient de mult, pentru a rămîne cu mine.

– Asta nu înseamnă că erai egoistă. Vocea lui era liniştită şi amabilă. Orice copil ar fi reacţionat la fel.

– Fratele şi surorile mele au avut mare grijă de mine, rosti Beatrix. Dar nu mult după ce mama a plecat, a apărut această problemă. Acum e mult mai bine, decît a fost de obicei... Cînd mă simt împăcată şi sigură, nu mai fur nimic. Doar în momentele dificile, cînd mă simt inconfortabil şi anxioasă, mă trezesc făcînd-o. Ridică ochii la Christopher prietenoasă. Cred că problema ta va dispărea cu timpul, aşa cum s-a întîmplat şi cu a mea. După aceea, uneori s-ar putea să revină, dar numai o scurtă durată. Niciodată nu va fi la fel de rău.

Lumina torţelor sclipea în ochii lui Christopher cînd o privi. Întinse mîna şi o trase mai aproape, cu o tandreţe blîndă şi buimăcitoare. Una din mîinile lui o prinse de bărbie, cu degetele lui lungi cu pielea bătucită. Spre consternarea Beatrixei, îi puse capul pe umărul lui. Braţele lui o înconjurară şi niciodată nu simţise ceva atît de minunat. Se sprijini de el înr-o uluire plăcută, simţind chiar şi cum i se ridica şi i lăsa pieptul. El se jucă cu smocurile mici de păr de pe ceafa ei, mîngîierea degetului lui mare pe pielea ei trezindu-i un frison încîntător pe spinare.

– Am un buton de manşetă din argint de la tine, zise Beatrix neliniştită, cu obrazul presat pe materialul fin al hainei lui. Şi o pensulă de bărbierit. M-am dus să duc înapoi pensula şi în loc de asta am furat butonul. Mi-a fost teamă să încerc să le returnez, pentru că sînt absolut sigură că voi sfîrşi prin a fura altceva.

În pieptul lui se auzi un sunet de amuzament.

– În primul rînd, de ce ai luat pensula de bărbierit?

– Ţi-am spus, nu mă pot stăpîni...

– Nu. Vreau să spun, ce sentiment neliniştitor ai avut faţă de obiectul în sine?

– O, nu are importanţă.

– E important pentru mine.

Beatrix se trase înapoi, destul pentru a-l privi în faţă. *Era vorba de tine. Am fost neliniştită pentru tine.* Dar ceea ce îi spuse a fost: nu-mi amintesc. Trebuie să mă întorc înăuntru.

Braţele lui slăbiră strînsoarea.

– Am crezut că nu eşti îngrijorată pentru reputaţia ta.

– Ei bine, ar putea supravieţui unui mic rău, rosti raţional Beatrix. Dar nu vreau să transform totul în ţăndări.

– Atunci, du-te. Îşi luă mîinile de pe ea şi ea începu să se depărteze. Dar Beatrix...

Se opri şi se uită nesigură la el.

– Da?

El îi susţinu privirea.

– Îmi vreau înapoi pensula de bărbierit.

Un zîmbet uşor curbă buzele ei.

– Am să ţi-o restitui în curînd, promise ea şi îl lăsă singur sub razele lunii.

CAPITOLUL 16

– Beatrix, uite cine e aici! Rye sosi în padoc, cu Albert tropăind alături.

Ea lucra cu un cal de curînd achiziţionat, care fusese prost dresat de un novice şi vîndut de proprietarul nemulţumit. Calul avea un obicei, potenţial fatal, de a se cabra şi odată aproape a strivit un călăreţ, care încercase să-l disciplineze. Calul deveni neliniştit la apariţia băiatului şi a cîinelui, dar Beatrix îl potoli şi începu să-l mîne încet în cerc, în jurul padocului.

Apoi îşi aruncă ochii spre Rye, care se căţărase pe gard şi se aşezase pe stinghia de sus. Albert se lăsase jos şi rămase cu bărbia sprijinită pe ultima şipcă, privind-o cu nişte ochi alerţi.

– Albert a venit singur? întrebă Beatrix uluită.

– Da. Şi nici nu poartă zgarda. Cred că a fugit de acasă.

Înainte ca Beatrix să poată răspunde, calul se opri şi se ridică în două picioare iritat. Imediat ea slăbi frîiele şi se aplecă spre el înconjurîndu-i gîtul cu braţul drept. Imediat ce calul se lăsă jos, Beatrix îl îndemnă să continue să meargă. Şi îl conduse la

trap în semi-cercuri strînse, întîi la dreapta, apoi la stînga, după care îl îndemnă să meargă înainte.

– De ce îl fugăreşti aşa? întrebă Rye.

– De fapt, aşa m-a învăţat tatăl tău. Asta pentru a-l face să înţeleagă că el şi cu mine trebuie să colaborăm. Bătu cu palma gîtul calului şi-l menţinu într-o plimbare uşoară. Cînd un cal se cabrează, nu trebuie să tragi de hăţuri – trebuie să-l determini să revină pe pămînt. Cînd simt că se lasă uşor în faţă, îl îndemn să meargă înainte puţin mai repede. Nu poate să se ridice în două picioare, atîta timp cît e în mişcare.

– De unde ştii cînd se va îndreapta?

– Nu există o clipă anume, pe care să o ştie cineva, rosti Beatrix. Eu voi continua doar să lucrez cu el şi îşi va îmbunătăţi comportamentul, puţin cîte puţin. Descălecă şi legă calul de gard, iar Rye îi mîngîie gîtul satinat. Albert, rosti Beatrix cu ton de conversaţie aplecîndu-se să mîngîie cîinele. Ce faci aici? Ai fugit de la stăpînul tău?

El dădu entuziasmat din coadă.

– I-am dat apă, afirmă Rye. Putem să-l reţinem pînă după-amiază?

– Mi-e teamă că nu. Căpitanul Phelan s-ar putea să fie îngrijorat din cauza lui. Mă duc să-l duc înapoi, chiar acum.

Băiatul oftă:

– Te-aş fi rugat să merg cu tine, dar trebuie să-mi termin lecţiile. În felul acesta voi putea aştepta ziua în care voi şti totul. După aceea, nu va mai trebui să citesc nici o carte şi nici să socotesc.

Beatrix zîmbi.

– Nu vreau să te dezamăgesc, Rye, dar e imposibil să ştii *totul.*

– Mama ştie. Rye se opri reflectînd. Cel puţin, Papa spune că trebuie să ne prefacem că ştie, deoarece asta o face fericită.

– Tatăl tău, îl informă Beatrix rîzînd, este unul dintre cei mai înţelepţi oameni, pe care i-am cunoscut vreodată.

De abia cînd Beatrix a ajuns călare la jumătatea drumului către Casa Phelan, cu Albert pe urmele ei, şi-a amintit că e îmbrăcată cu cizme şi pantaloni. Fără îndoială că îmbrăcămintea neobişnuită îl va supăra pe Christopher.

N-a primit nici o veste de la el în săptămîna ce a urmat balului de la concacul Stony Cross. Şi, cu toate că nu se aşteptase în mod cert ca el să-i facă o vizită, ar fi fost totuşi un gest cordial din partea lui. La urma urmei, erau vecini. Ieşise la plimbare în fiecare zi, sperînd să-l întîlnească în timpul hoinărelii, dar n-a existat nici urmă de el.

Nici nu putea să fie mai clar că Christopher nu era interesat de ea, în nici un fel. Ceea ce o făcu pe Beatrix să tragă concluzia că fusese o gravă greşeală să se încredă în el. Fusese îngîmfare din partea ei să-şi închipuie că problema ei se compara cu a lui.

– Recent am realizat că nu mai sînt îndrăgostită de el, i se adresă ea lui Albert, cînd se apropiară de Casa Phelan. E aşa o uşurare! Acum nu mai sînt deloc nervoasă, din cauza perspectivei de a-l vedea. Presupun că e o dovadă că, ceea ce am simţit pentru el, a fost o pasiune trecătoare. Deoarece acum a dispărut cu totul. Nici nu se poate să-mi pese mai puţin, de ceea ce face, sau cu cine se însoară. O, ce senzaţie de libertate totală. Îşi aruncă privirea spre cîine, care nu părea deloc convins de declaraţiile ei. Şi oftă din greu.

Ajungînd la intrarea în casă, Beatrix descălecă şi dădu frîul unui valet. Îşi reprimă un zîmbet timid, cînd văzu cum se holba la ea.

– Ţine calul pregătit, te rog. Durează doar o clipă. Hai, Albert.

La uşă fu întîmpinată de doamna Clocker, uluită de ţinuta ei.

– De ce, domnişoară Hathaway... se bîlbîi menajera, ... eşti îmbrăcată...

– Da. Iartă-mă, ştiu că nu sînt prezentabilă, dar am venit în grabă. Albert a apărut la Casa Ramsay şi am venit să ţi-l înapoiez.

– Mulţumesc, rosti menajera zăpăcită. Nici măcar n-am băgat de seamă că lipseşte. Cu stăpînul care nu e deloc el însuşi...

– Nu e el însuşi? fu Beatrix imediat interesată. În ce fel, doamnă Clocker?

– N-aş putea să spun.

– Ba da, ai putea. În mine poţi avea încredere. Sînt foarte discretă – nu bîrfesc decît cu animalele. Căpitanul Phelan e bolnav? S-a întîmplat ceva?

Vocea menajerei scăzu pînă la o şoaptă.

– Acum trei nopţi, toţi am simţit miros de fum emanînd din dormitorul stăpînului. Era beat ca purceaua lui David şi şi-a aruncat uniforma în focul din cămin, împreună cu toate medaliile! Am reuşit să salvăm medaliile, dar îmbrăcămintea a fost distrusă. După asta, stăpînul s-a încuiat în camera lui şi a început să bea într-una. Nu s-a mai oprit. Am pus apă în băutură, cît am putut să îndrăznim, dar... Ridică din umeri neajutorată. Nu vorbeşte cu nimeni. N-a atins tava, cu cina pe care i-am trimis-o. Am trimis şi după medic, dar n-a vrut să-l vadă şi, cînd ieri l-am adus pe pastor, a ameninţat că-l ucide. Studiem ideea de a trimite după doamna Phelan.

– Mama lui?

– Doamne, nu. Doamna Phelan cea tînără. Nu cred că mama lui ar fi de vreun folos.

– Da, Audrey e o alegere bună. E echilibrată şi îl cunoaşte bine.

– Problema este, continuă menajera, că ar fi nevoie de cel puţin două zile pentru a sosi aici... şi mi-e frică...

– Ce?

– În dimineaţa aceasta a cerut o lamă şi o baie fierbinte. Ne-a fost frică să i le dăm, dar nici nu îndrăznim să-l refuzăm. Mă întreb dacă nu-şi va face vreun rău.

Imediat, două lucruri i-au fost clare lui Beatrix: în primul rînd, menajera nu s-ar fi încrezut niciodată în ea aşa, dacă n-ar fi fost disperată, şi în al doilea rînd, Christopher suferea îngrozitor.

De grija lui, simţi o durere împungînd-o sub coaste. Tot ce-şi spusese despre nou găsita ei libertate, despre moartea pasiunii ei, se dovediră a fi absurdităţi. Era nebună după el. Ar fi făcut orice pentru el. Neliniştită, se întreba de ce avea nevoie, ce cuvinte ar putea să-l liniştească. Dar nu era la înălţimea sarcinii. Nu putea să se gîndească la nimic chibzuit sau inteligent. Tot ce ştia era că voia să fie cu el.

– Doamnă Clocker, rosti ea cu grijă, mă întreb dacă... ar fi posibil să nu bagi de seamă, dacă am să urc pînă sus?

Ochii menajerei se deschiseră mari.

– Eu... domnişoară Hathaway... nu cred că ar fi ceva sigur. N-ar fi raţional.

– Doamnă Clocker, familia mea a crezut întotdeauna că, atunci cînd ne confruntăm cu probleme mari şi aparent imposibil de rezolvat, cele mai bune

soluţii sînt găsite de oamenii nesăbuiţi, nu de cei raţionali.

Părînd confuză, menajera deschise gura pentru a o contrazice, dar o închise la loc.

– Dacă strigi după ajutor, se aventură ea după o clipă, vom sări cu toţii.

– Mulţumesc, dar sînt sigură că nu va fi nevoie. Beatrix intră în casă şi se îndreptă spre scări. Cum Albert intenţiona să o urmeze, îi spuse: nu, băiete. Tu rămîi aici, jos.

– Vino, Albert, interveni menajera, găsesc eu la bucătărie nişte bucăţele pentru tine.

Cîinele schimbă direcţia din mers, gîfîind fericit în timp ce pleca cu doamna Clocker.

Beatrix urcă scările, fără să se grăbească. De cîte ori, reflectă ea cu tristeţe, visase să le înţeleagă pe animalele sălbatice rănite. Totuşi, era cu totul altă problemă să pătrunzi în nefericirea unei fiinţe umane.

Ajungînd la uşa lui Christopher, bătu uşor. Cînd nu se auzi nici un răspuns, intră înăuntru.

Spre surpriza ei, camera era inundată de lumina zilei, soarele de august tîrziu făcînd să strălucească particulele mici de praf ce planau la fereastră. Aerul mirosea a coniac, a fum şi a săpun de baie. O cadă portabilă ocupa un colţ al camerei, urme de paşi pline de apă traversau covorul.

Christopher era întins pe patul nefăcut, pe jumătate sprijinit de o grămadă de perne, cu o sticlă de coniac strînsă neglijent în mînă. Privirea lui indiferentă se îndreptă spre Beatrix şi rămase acolo, ochii lui devenind alerţi.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare cafenie, doar parţial închişi, şi... nimic altceva. Trupul lui era pe pat ca un arc prelung şi

auriu, cu muşchi lungi şi complecşi. Cicatricele punctau pielea bronzată de soare... exista o urmă triunghiulară şi zimţată, acolo unde baioneta îi străpunsese umărul, urme de şrapnele împrăştiate generos, o mică adîncitură circulară într-o parte, ce trebuie că fusese făcută de un glonţ.

Încet Christopher se ridică puţin şi puse sticla pe măsuţa de lîngă pat. Pe jumătate întins pe marginea somierei, cu un picior gol sprijinit pe podea, o privea pe Beatrix inexpresiv. Şuviţe de păr încă ude, erau întunecate ca aurul antic. Ce largi îi erau umerii, panta lor robustă coborînd spre liniile puternice ale braţelor.

– De ce eşti aici? Vocea îi suna răguşită de nefolosire.

Cumva Beatrix reuşi să-şi smulgă privirea fascinată de pe stratul de păr strălucitor de pe pieptul lui.

– Am venit să-l înapoiez pe Albert, explică ea. Astăzi a apărut la Casa Ramsay. Spunea că l-ai neglijat. Şi că nu l-ai luat la plimbare, în ultima vreme.

– Aşa spunea? N-am avut idee că e aşa o gură bogată.

– Poate că ţi-ar plăcea să pui... mai multă îmbrăcăminte pe... şi să vii la plimbare cu mine? Pentru a-ţi limpezi creierul?

– Coniacul îmi limpezeşte creierul. Sau ar face-o, dacă afurisiţii mei de servitori ar înceta să-l mai boteze.

– Vino să te plimbi cu mine, încercă ea să-l convingă. Sau, s-ar putea să fiu silită să folosesc cu tine vocea cu care dresez cîinele.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Am fost deja dresat. De Armata Majestăţii Sale Regale.

Cu toată lumina soarelui din cameră, Beatrix simţea umbra coşmarurilor lui ascunsă prin colţuri. Totul în ea insista ca el să iasă afară, în aerul liber, departe de restrîngeri.

– Ce e? întrebă ea. Ce a provocat starea asta?

El ridică o mînă într-un gest plictisit, ca şi cum ar fi gonit o insectă.

Beatrix se îndreptă spre el prudentă.

– Nu, o dojeni el. Nu te apropia. Nu spune nimic. Doar pleacă.

– De ce?

El scutură nerăbdător din cap.

– Orice cuvinte te-ar face să pleci, consideră că le-am spus.

– Şi dacă nu?

Ochii lui erau diavoleşte de strălucitori pe faţa dură.

– Atunci te trag pe patul ăsta şi intru în tine.

Beatrix nu crezu nici o clipă. Totuşi afirmaţia revela imensitatea suferinţei lui, dacă a putut să o ameninţe astfel. Aruncîndu-i o privire sceptică, spuse:

– Eşti prea beat, ca să mă poţi prinde.

Fu speriată de mişcarea ce urmă.

Ajunse la ea, cu iuţeala unui leopard şi îşi propti palmele pe uşă, de fiecare parte a capului ei. Vocea lui era aspră şi joasă:

– Nu sînt aşa de beat, cum par.

Din reflex, Beatrix ridică braţele, încrucişîndu-le pe faţă. A trebuit să-şi amintească să reînceapă să respire. Dar odată ce reîncepu, apăru problema că nu-şi putea controla plămînii, care funcţionau ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi. În faţa obstacolului tare de carne masculină, aproape că putea să-i simtă căldura pielii.

– Acuma îţi e frică de mine? întrebă el. Ea clătină uşor din cap, cu ochii larg deschişi. Ar trebui! adăugă el.

Beatrix tresări, cînd îi simţi mîna alunecînd de pe mijloc spre coaste, într-o mîngîiere insolentă. Respiraţia lui deveni mai adîncă, cînd descoperi că nu purta corset. Palma i se mişcă încet peste formele ei.

Pleoapele lui Christopher se lăsară pe jumătate şi culorile lui se accentuară, cînd se uită la ea. Mîna lui ajunse pe sînul ei, cuprinzîndu-i uşor rotunjimea. Beatrix simţi că picioarele ameninţau să cedeze sub ea. Degetul lui mare şi arătătorul îi prinseră sf'îrcul întărit şi îl presară uşor.

– Ultima şansă, rosti el cu voce guturală. Ieşi, sau urcă-te în patul meu.

– A treia opţiune nu există? întrebă slab Beatrix, cu sînii palpitînd sub atingerea lui. Ca răspuns, Christopher o ridică cu o uşurinţă uimitoare şi o cără spre pat. O aruncă pe somieră. Înainte de a se putea mişca, o încălecase, cu toată acea putere a cărnii aurite şi netedă în echilibru, deasupra ei. Aşteaptă, mai rosti Beatrix. Înainte de a pătrunde în mine, mi-ar plăcea să avem cinci minute de discuţie raţională. Numai cinci. În mod cert nu e prea mult ce-ţi cer.

Ochii lui erau nendurători.

– Dacă voiai o discuţie raţională, ar fi trebuit să te adresezi altui bărbat. Domnului Chickering al tău.

– Chickering, repetă Beatrix agitîndu-se sub el. Nu e al meu şi... Îi împinse mîna deoparte, cînd el îi atinse din nou sînul. Încetează! Vreau doar să... Neabătut, el ajunse la primul nasture al bluzei. Ea se încruntă exasperată: atunci e în regulă, se repezi ea, fă ce-ţi place! Poate că după aceea, vom putea să avem o discuţie coerentă. Răsucindu-se sub el, se trînti pe burtă.

Christopher rămase liniştit. După o îndelungă ezitare, îl auzi întrebînd cu voce mult mai normală.

– Ce faci?

– Îţi uşurez munca, sosi răspunsul sfidător. Dă-i drumul, apucă-te să mă violezi.

Altă tăcere. Apoi:

– De ce te-ai întors cu faţa în jos?

– Pentru că aşa se face. Beatrix se întoarse puţin, pentru a-l privi peste umăr. Dar o urmă de nesiguranţă o făcu să întrebe: nu-i aşa?

Faţa lui era inexpresivă.

– Nu ţi-a spus nimeni niciodată?

– Nu, dar am citit despre aşa ceva.

Christopher se rostogoli de pe ea, uşurînd-o de greutatea lui. Avea o expresie ciudată cînd întrebă:

– Din ce cărţi?

– Manuale pentru veterinari. Şi, desigur, am observat veveriţele primăvara şi animalele de la fermă şi... Fu întreruptă de Christopher, cînd îşi drese zgomotos glasul, o dată şi a doua oară. Îndrăznind să-i arunce o privire confuză, realiză că încerca să-şi stăpînească hohotul. Beatrix era indignată. Prima oară în pat cu un bărbat şi el *rîdea.* Ascultă, rosti ea cu ton de afaceri. Am citit despre obiceiurile de împerechere ale peste două duzini de specii şi, cu excepţia melcilor, ale căror organe genitale sînt la ceafă, toţi... Se opri brusc şi se încruntă. De ce rîzi de mine?

Christopher se prăbuşise, zguduit de hohote. Cînd îşi înălţă capul şi îi văzu expresia sfidătoare, se luptă bărbăteşte să nu izbucnească din nou.

– Beatrix, nu... nu rîd de tine.

– Ba rîzi!

– Nu, nu rîd. E doar... El îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului şi îi scăpară alte cîteva chicoteli. Veveriţe...

– Ei bine, s-ar putea ca pentru tine să fie ceva hilar, dar pentru veveriţe e o treabă foarte serioasă. Asta îl făcu să rîdă şi mai tare. Etalînd o astfel de insensibilitate grosolană faţă de drepturile de reproducere ale mamiferelor mici, Christopher îşi îngropă faţa în pernă, cu umerii zguduindu-i-se. Ce e aşa amuzant în legătură cu veveriţele care păcătuiesc? mai întrebă Beatrix iritată.

În acel moment, el era gata să fie lovit de apoplexie.

– Nu mai vreau, gîfîi el. Te rog!

– După cîte îmi dau seama, nu e acelaş lucru şi pentru oameni, rosti Beatrix cu mare demnitate, dar mortificată în sinea ei. Ei nu fac la fel ca animalele?

Luptînd să se controleze, Christopher se întoarse cu faţa spre ea. Ochii îi străluceau de un rîs reţinut.

– Da. Nu. Asta e, o fac, dar...

– Dar tu nu preferi în felul acela?

Gîndindu-se ce să-i răspundă, Christopher întinse mîna pentru a-i mîngîia părul ciufulit, care scăpase din agrafe.

– Ba da, sînt chiar entuziasmat în legătură cu asta. Dar nu e bine pentru prima ta experienţă.

– De ce nu?

Christopher o privi, un zîmbet uşor curbîndu-i buzele. Vocea lui deveni mai profundă cînd întrebă:

– Să-ţi arăt?

Beatrix rămase încremenită.

Luînd tăcerea ei drept consimţămînt, îi apăsă spatele pe pat şi se tîrî încet peste ea O manevră cu grijă, aranjîndu-i picioarele, depărtîndu-le pentru

a-l primi. Ei i se tăie răsuflarea cînd îi simţi şoldurile aşezate peste ale ei. Era excitat, tăria groasă potrivindu-se peste părţile ei intime. Sprijinindu-şi o parte din greutate pe braţe, el se uită în jos, la faţa ei îmbujorată.

– În felul acesta, rosti el cu un ghiont cît se poate de uşor... este de obicei mult mai plăcut pentru o doamnă.

Mişcarea blîndă trimise în ea un fior de plăcere. Beatrix nu putea să vorbească, simţurile ei erau pline de el, şoldurile ei arcuindu-se neajutorate. Ridică privirea la netezimea tare a pieptului lui, acoperită de stratul ispititor al părului bronz-auriu.

Christopher se lăsă mai jos, cu gura exact deasupra gurii ei.

– Faţă în faţă... aşa pot să te sărut tot timpul. Şi formele tale vor fi o pernă dulce pentru mine... cam aşa... Buzele lui le prinseră pe ale ei şi le făcură să se deschidă, smulgînd căldură şi plăcere din carnea ei moale. Beatrix se înfioră, aruncîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Îl simţea de-a lungul întregului trup, căldura şi greutatea lui ţintuind-o.

El murmura dezmierdări sărutîndu-i gîtul, în timp ce trăgea de nasturii bluzei şi o desfăcu. Pe dedesubt purta doar o cămăşuţă scurtă, ca cele folosite în mod curent pentru a acoperi corsetul. Trăgînd în jos breteaua tivită cu dantelă, dădu la iveală un sîn rotund şi palid, cu vîrful deja tare şi roz. Îşi înclină capul şi o mîngîie cu gura şi cu limba, dinţii lui atingîndu-i uşor nervii sensibili. Şi tot timpul, acest implacabil, stimulator ritm de jos... era călare peste ea, o poseda, ducîndu-i nevoia pînă la un nivel de nesuportat.

Mîinile lui îi legănară capul, cînd o sărută din nou, cu gura deschisă şi profund, ca şi cum încerca

să-i extragă sufletul din truup. Beatrix răspunse cu înfocare, reţinîndu-l cu braţele şi picioarele. Apoi el încetă, cu o exclamaţie răguşită, şi se depărtă.

– Nu, se auzi ea gemînd. Te rog...

Degetele lui îi ajunseră la buze, făcînd-o cu blîndeţe să tacă.

Stăteau lungiţi unul lîngă altul, cu faţa unul spre altul, luptîndu-se să-şi recapate respiraţia.

– Dumnezeule, te doresc. Christopher părea că e departe de a-i plăcea asta. Degetul lui mare i se plimbă peste buzele umflate de sărutări.

– Cu toate că te supăr?

– Nu mă superi. Cu grijă îi închise nasturii bluzei. La început, credeam că asta faci. Dar acum îmi dau seama că seamănă mai mult cu senzaţia ce o ai, cînd ţi-e piciorul amorţit. Începînd să te mişti, sîngele ce revine în el nu ţi-e confortabil... totuşi te simţi bine. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da. Am făcut să-ţi amorţească picioarele.

Un zîmbet îi apăru pe buze.

– Printre altele.

Continuară să stea întinşi împreună, privindu-se unul pe altul.

Are cea mai remarcabilă faţă,se gîndi Beatrix. Puternică, perfectă... iar acum e salvată de la perfecţiunea aceea rece, de urmele de umor de la colţurile ochilor şi de urma de senzualitate ce îi marchează gura. Înfruntarea subtilă îl făcuse să arate... experimentat. Era genul de figură ce făcea ca inima unei femei să bată mai repede.

Ruşinoasă, Beatrix întinse mîna să atingă cicatricea făcută de baionetă pe umărul lui. Pielea lui era ca un satin fierbinte, de abia călcat, cu excepţia scobiturii întunecate şi inegale a rănii vindecate.

– Ce dureros trebuie să fi fost, şopti ea. Rănile încă te mai dor? Christopher clătină uşor din cap. Atunci... ce te tulbură?

Rămase tăcut, cu mîna pe şoldul ei. În timp ce se gîndea, degetele lui se furişară pe sub tivul bluzei desfăcute, încheieturile lui mîngîindu-i pielea abdomenului.

– Nu pot să revin la cel care am fost înainte de război, rosti el pînă la urmă. Şi nu pot fi nici cel care am fost în timpul războiului. Şi dacă nu sînt nici unul nici altul, nu sînt sigur cu ce am mai rămas. Cu excepţia certitudinii că am ucis mai mulţi oameni decît aş putea să socotesc. Privirea lui era distantă, ca şi cum s-ar fi uitat la un coşmar. Întotdeauna mai întîi ofiţerii – ceea ce îi dezorganiza – apoi, cînd se împrăştiau, eliminam restul. Căpeau ca jucăriile dărîmate de un copil.

– Dar acestea erau ordinele pe care le-ai primit. Erau duşmani.

– Nu dau un ban pe asta. Erau oameni. Erau iubiţi de cineva. N-am să pot să mă determin să uit asta niciodată. Nu ştii cum arată un bărbat împuşcat. Nu ai auzit niciodată răniţii pe cîmpul de bătaie, cerînd apă, sau pe cineva care să termine ceea ce a început duşmanul... Rostogolindu-se mai departe, se ridică şi îşi întoarse capul. Mă înfurii, se auzi vocea lui înăbuşită. Ieri am încercat să-l atac pe unul din proprii mei valeţi, ţi-au spus asta? Cristoase, nu sînt mai bun decît Albert. Nu voi putea să mai împart niciodată patul cu o femeie – s-ar putea să o ucid în somn şi să nu-mi dau seama ce fac, pînă după aceea.

Beatrix se ridică la rîndul ei.

– N-ai să faci asta.

– N-ai cum să ştii. Eşti aşa inocentă! Christopher se întrerupse respirînd sacadat. Dumnezeule, nu pot să scap de toate astea. Şi nici nu pot să trăiesc cu ele.

– Cu ce? întrebă ea încet, realizînd că ceva îl turmenta în mod deosebit, ceva din amintirile lui de nesuportat.

Christopher nu o recunoştea. Mintea lui se afla în altă parte, privind umbrele. Cînd ea încercă să se apropie, el ridică braţul pentru a se auto-apăra, cu palma în afară. Gestul făcut de o astfel de mînă puternică, pătrunse direct în inima ei.

Simţi o nevoie copleşitoare de a-l atrage mai aproape fizic, ca pentru a-l scoate dintr-un abis. Dar în loc de asta îşi păstră mîinile în poală şi privi locul unde părul lui se odihnea pe ceafa bronzată de soare. Muşchii spatelui îi erau crispaţi. Dacă ar putea să-şi plimbe palma pe suprafaţa aceea tare şi ondulată. Dacă ar putea să-l liniştească. Totuşi, trebuie să găsească propriul lui mod de a scăpa.

– Un prieten al meu a murit la Inkerman, începu să explice Christopher cu voce ezitantă, dar neprefăcută. Unul dintre locotenenţii mei. Numele lui era Mark Bennett. A fost cel mai bun soldat din regimentul meu. A fost întotdeauna cinstit. Glumea în momentele grele. Dacă îl rugai să facă ceva, indiferent cît de dificil sau periculos era, făcea. Şi-ar fi riscat viaţa pentru fiecare dintre noi.

Ruşii au făcut adăposturi pentru puşti în peşterile şi fostele colibe de piatră, construite pe o latură a unei înălţimi. Trăgeau direct în bateriile noastre de asediu – generalul a hotărît să le fie cucerită poziţia. Au fost alese trei companii de *Infanterişti*.

Unei companii de *Husari* i s-a ordonat să călărească împotriva inamicului, dacă încearcă să ne

flancheze. Era condusă de un om pe care-l uram. Locotenent-colonelul Fenwick. Toată lumea îl ura. Comandase acelaşi regiment de cavalerie, unde am început eu să activez, cînd mi-am cumpărat primul meu mandat militar.

Christopher rămase tăcut, pierdut în amintiri. Genele lui pe jumătate coborîte trimiteau suliţe de umbre pe obrajii lui.

– De ce era aşa de urît? îl îndemnă pînă la urmă Beatrix.

– Fenwick era adesea crud, fără motiv. Îndrăgostit de pedepse, pentru propria lui plăcere. Ordona pedepse corporale şi privaţiuni, pentru cele mai mici încălcări. Şi cînd a inventat scuza că astfel îi disciplinează pe oameni, am intervenit. M-a acuzat de insubordonare şi am fost aproape condamnat. Christopher dădu drumul unei respiraţii încete, inegale. Fenwick a fost principalul motiv, din cauza căruia am fost de acord să fiu transferat la *Brigada de Infanterie*. Apoi la Inkerman, am descoperit că va trebui să mă bazez pe sprijinul cavaleriei lui.

Înainte ca infanteriştii să intre în tranşee, ne-am oprit într-o rîpă unde eram adăpostiţi împotriva împuşcăturilor. Cădea noaptea. Ne-am despărţit în trei grupuri. Am deschis focul, ruşii ne-au răspuns şi astfel am localizat poziţiile, pe care trebuia să le cucerim. Am înaintat cu armele... am luat cît de mult am putut... apoi totul s-a transformat într-o luptă corp la corp. În luptă am fost despărţit de Bennett. Ruşii ne-au respins, cînd le-au sosit ajutoare... apoi a început să plouă cu obuze şi gloanţe. Nu s-au mai oprit. Oamenii din jurul meu cădeau... cu trupurile sfîrtecate, cu rănile deschise. Braţele şi spatele meu au fost arse de şrapnele. Nu

puteam să-l găsesc pe Bennett. Era întuneric şi trebuia să ne retragem.

Îl lăsasem pe Albert în rîpă, să aştepte. L-am chemat şi el a venit. Prin tot iadul acela de foc, împotriva oricărui instinct natural de conservare... Albert a ieşit cu mine să-i căutăm pe răniţi, în întuneric. El m-a condus la doi bărbaţi, care zăceau la poalele înălţimii. Unul din ei era Bennett.

Beatrix închise ochii îndurerată, trăgînd o concluzie evidentă.

– Şi celălal era colonelul Fenwick, zise ea.

Christopher dădu din cap înverşunat.

– Fenwick era la pămînt. Calul lui plecase. Unul dintre picioare îi era rupt... o rană de glonţ într-o parte... era mare noroc că mai trăia. Dar Bennett... pieptul îi era sfîşiat. De abia dacă era conştient. Murea de frig. Aş fi vrut să fi fost eu în locul lui, trebuia să fi fost eu. Întodeauna am avut noroc. Bennett era grijuliu. Voia să se întoarcă la familia lui şi la femeia de care îi păsa. Nu ştiu de ce n-am fost eu. Acesta e infernul bătăliilor – totul e noroc şi nu ştii niciodată, dacă nu vei fi tu următorul. Poţi încerca să te ascunzi, dar un obuz te va găsi. Poţi alerga direct spre inamic, dar un glonţ poate să se blocheze într-o puşcă şi eşti astfel cruţat. Totul e noroc. Îşi încleştă maxilarul să nu-i tremure de emoţie. Am vrut să-i pun pe amîndoi la adăpost, dar nu era nimeni care să mă ajute. Şi nu puteam să-l las pe Fenwick acolo. Dacă era capturat, inamicul putea să obţină de la el informaţii cruciale. Avea acces la toate rapoartele oficiale ale generalului, ştia totul despre strategii şi provizii... totul.

Beatrix îi privi profilul întors pe jumătate.

– A trebuit să-l salvezi întîi pe colonelul Fenwick, şopti ea, cu pieptul îndurerat de compasiune şi

milă, cînd în sfîrşit înţelese. Înainte de a-ţi putea salva prietenul.

– I-am spus lui Mark: „Mă întorc după tine. Vin înapoi. Îţi jur. Îl las pe Albert cu tine." Gura îi era plină de sînge. Ştiam că vrea să spună ceva, dar nu putea. Albert rămase lîngă el, eu l-am ridicat pe Fenwick, l-am pus pe umăr şi l-am cărat înapoi în rîpă.

Cînd m-am întors să-l iau şi pe Bennett, cerul era în flăcări şi era greu să vezi la mai mult de cîţiva metri, din cauza fumului. Muniţia exploda cu străluciri de fulger. Bennett dispăruse. Pur şi simplu nu mai era. L-au luat ei. Albert era rănit – cineva l-a înjunghiat cu baioneta. Una din urechile lui atîrna pe jumătate sfîşiată – încă mai are o bucăţică zdrenţuită, care nu s-a vindecat cum trebuie. Am rămas lîngă Albert cu puşca în mînă şi am ţinut poziţia aceea, pînă cînd companiile de Infanterişti au înaintat din nou. Şi în final am cucerit tranşeele. Asta a fost.

– Locotenentul Bennet n-a mai fost găsit niciodată? întrebă Beatrix abia auzit.

Christopher dădu din cap.

– Nu ne-a fost returnat nici în schimbul de prizonieri. N-a putut să trăiască mult, după ce a fost luat prizonier. Dar eu aş fi putut să-l salvez. N-am să ştiu niciodată, Isuse. Ştergîndu-şi ochii strălucitori cu mîneca, rămase tăcut.

Părea că aşteaptă ceva... simpatie, pe care n-ar fi acceptat-o, condamnare, pe care nu o merita. Beatrix se întreba ce ar fi spus cineva mai înţelept şi mai vorbăreţ decît ea. Nu ştia. Tot ce putea să-i ofere ea era adevărul.

– Trebuie să mă asculţi, rosti ea. A fost o alegere imposibilă. Nici locotenentul Bennett... Mark... nu te-ar acuza.

– Mă acuz eu însumi. Părea epuizat.

Cît de obosit de moarte trebuie să fie, gîndi ea plină de compasiune. *Cît de obosit de tristeţe şi de vinovăţie.* Dar ceea ce spuse fu:

– Ei bine, nu are nici o raţiune. Ştiu că te chinuie gîndul că a murit singur sau, şi mai rău, în mîinile inamicului. Dar nu cum murim contează, ci cum trăim. În timp ce Mark trăia, a ştiut că e iubit. Avea familie şi prieteni. Asta era mai mult decît poate avea orice bărbat. Christopher clătină din cap. Nu e bine. Nici un cuvînt nu-l poate ajuta. Beatrix întinse mîna spre el, incapabilă să mai rămînă rezervată. Îşi lăsă mîna să alunece blînd peste pielea umărului lui, caldă şi aurie. Nu cred că trebuie să te acuzi, continuă ea. Dar nu contează ce cred eu. Va trebui ca tu însuţi să ajungi la concluzia aceasta. N-a fost vina ta că ai fost pus în faţa unei astfel de alegeri. Trebuie să-ţi acorzi destul timp pentru a reuşi.

– Şi cît timp va dura asta? întrebă el cu amărăciune.

– Nu ştiu, admise ea. Dar ai o viaţă întreagă înainte.

Lui îi scăpă un rîs caustic.

– E prea afurisit de mult.

– Înţeleg că te simţi răspunzător pentru ce i s-a întîmplat lui Mark. Dar ai fost deja iertat, pentru tot ce crezi tu că sînt păcatele tale. *Ai fost,* insistă ea, cînd el clătină din cap. Dragostea iartă totul. Şi aşa de mulţi oameni... Se opri cînd simţi că tot trupul lui a tresărit.

– Ce ai spus? îl auzi şoptind.

Beatrix realiză ce greşeală făcuse. Braţele ei se depărtară de el.

Sîngele începu să-i şuiere în urechi, inima ei palpita aşa de nebuneşte, că se simţi gata să

leşine. Fără să gîndească, se retrase de lîngă el, coborî din pat şi se duse în mijlocul camerei. Respirînd cu frenezie, se întoarse apoi cu faţa spre el.

Christopher o privea, cu ochii lucind de o lumină ciudată, nebună.

– Am ştiut, şopti el.

Ea se întreba dacă nu va încerca să o ucidă.

Hotărî să nu mai aştepte să afle.

Frica îi impuse viteza unui iepure îngrozit. O luă la goană, înainte ca el să o poată prinde, îndreptîndu-se spre uşă, smulgînd-o pentru a o deschide şi ajungînd la scara mare. Cizmele ei scoteau bubuituri absurd de puternice pe scară, în timp ce o cobora în viteză.

Christopher o urmări pînă pe prag, îngînîndu-i numele.

Beatrix nu se opri nici o secundă, ştiind că o va urmări, imediat ce se va îmbrăca.

Doamna Clocker stătea lîngă intrarea din hol, privind îngrijorată şi uimită.

– Domnişoară Hathaway? Ce...

– Cred că va ieşi acum din cameră, rosti repede Beatrix sărind de pe ultimele trepte. E timpul ca eu să plec.

– A făcut... eşti...

– Dacă cere să i se pună şaua pe cal, mai zise Beatrix aproape fără suflare, te rog fă-o cît mai *încet.*

– Da, dar...

– La revedere.

Şi Beatrix fugi din casă, ca urmărită de demoni.

CAPITOLUL 17

Beatrix zbură ca vîntul spre singurul loc unde ştia că el nu o va găsi.

Nu-i scăpă ce ironie constituia faptul că se ascundea de Christopher, în locul pe care a dorit cel mai mult să-l împartă cu el. Şi era pefect conştientă că nu se va putea ascunde de el pentru totdeauna. Pînă la urmă tot va da socoteală.

Dar după ce i-a văzut figura, în momentul în care el a realizat că ea era cea care îl decepţionase, Beatrix şi-a dorit să amîne cît mai mult posibil această socoteală.

Călări val-vîrtej spre casa secretă de pe moşia lordului Westcliff, priponi calul şi urcă scările spre camera din turn. Era sumar mobilată, cu o pereche de scaune şubrede, un divan vechi cu speteaza joasă, o masă improvizată şi scheletul unui pat sprijinit de unul dintre pereţi. Beatrix păstrase camera curată, măturată şi ştearsă de praf şi împodobise pereţii cu schiţe de peisaje şi de animale, neînrămate.

Un vas cu mucuri de lumînări era pus pe fereastră.

După ce lăsă să pătrundă aer proaspăt în cameră, Beatrix păşi înainte şi înapoi, bolborosindu-şi frenetic:

– Probabil că mă va ucide. Grozav, dar e mai bine decît să mă urască. O gîtuire rapidă şi totul se va termina. Aş vrea să mă pot sugruma eu însămi, pentru a-l scuti de necaz. Poate că aş putea să mă arunc pe fereastră. Dacă n-aş fi scris scrisorile alea! Dacă aş fi fost mai cinstită! O, ce ar fi să meargă la Casa Ramsay şi mă aştepte acolo? Ce ar fi dacă...

Se opri brusc cînd auzi un zgomot afară. *Un lătrat*. Furişîndu-se spre fereastră se uită în jos şi văzu silueta elegant îmblănită a lui Albert alergînd în jurul clădirii. Şi Christopher priponindu-şi calul lîngă al ei.

O găsise.

– O Doamne! şopti Beatrix pălind. Se întoarse şi se sprijini cu spatele de perete, simţindu-se ca un condamnat înainte de execuţie. Acesta era unul din cele mai rele momente din viaţa ei... şi în lumina unora din trecutele greutăţi ale familiei Hathaway, asta spunea ceva.

După doar cîteva clipe, Albert năvăli în cameră şi veni la ea.

– Tu l-ai condus încoace, nu-i aşa? îl acuză Beatrix şoptind furioasă. *Trădătorule!*

Arătînd spăşit, Albert se duse la un scaun, sări pe el şi îşi puse botul pe labe. Ciuli urechile la un zgomot măsurat de paşi, pe scări.

Christopher intră în cameră, avînd nevoie să-şi aplece capul, pentru a trece prin uşa medievală scundă. Îndreptîndu-se, trecu rapid în revistă ambianţa, înainte ca privirea lui pătrunzătoare să o găsească pe Beatrix. Se uită la ea cu furia abia

stăpînită a unui om, căruia i s-au întîmplat mult prea multe.

Beatrix ar fi vrut să fie genul de femeie care leşină. Părea singura atitudine adecvată situaţiei.

Din păcate, indiferent cît încercă să leşine, mintea ei rămase iremediabil conştientă.

– Îmi pare rău, bombăni răguşită.

Nici un răspuns.

Christopher se apropie încet de ea, parcă îşi închipuia că ea va încerca să o ia din nou la goană. Ajungînd-o, o apucă cu putere de braţe, ceea ce nu-i dădea nici o şansă să scape.

– Spune-mi de ce ai făcut-o, întrebă el cu o voce joasă şi vibrantă... plină de ură? De furie? Nu, să te ia naiba! Nu plînge. A fost un joc? Ai făcut-o doar ca să o ajuţi pe Prudence?

Beatrix privi în lături suspinînd obidită.

– Nu, n-a fost un joc... Pru mi-a arătat scrisoarea ta şi a spus că nu are intenţia să-ţi răspundă. Şi eu *a trebuit* s-o fac.. Simţeam că, parcă mi-ar fi fost adresată mie. Am crezut că doar o dată. Apoi tu mi-ai răspuns şi m-am hotărît să-ţi mai scriu o dată... apoi încă o dată... şi încă o dată... ...

– Cît din tot ce mi-ai scris a fost adevărat?

– Totul, izbucni Beatrix. Cu excepţia doar a semnăturii lui Pru. Restul a fost realitate. Dacă nu crezi nimic altceva, te rog crede măcar asta.

Christopher rămase tăcut un lung moment. Începuse să respire cu greutate.

– De ce te-ai oprit?

Ea simţi ce dificil era pentru el să o întrebe. Dar, Dumnezeu să o ajute, era infinit mai greu să trebuiască să-i răspundă.

– Pentru că mă durea prea tare. Cuvintele însemnau prea mult. Făcu efortul să continue, chiar

şi printre lacrimi. M-am îndrăgostit de tine şi ştiam că niciodată nu voi putea să te am. Nu puteam să mă mai prefac că sînt Pru. Te-am iubit aşa de mult şi nu puteam...

Cuvintele ei fură brusc înăbuşite.

O săruta, realiză ea uluită. Ce însemna asta? Ce voia de la ea? Ce... dar gîndurile dispărură şi încetă să mai încerce să dea un sens realităţii.

Braţele lui o înconjurată, cu o mînă apucîndu-o de ceafă. Zguduită pînă în străfunduri, se lipi de el. Furîndu-i suspinele cu gura, o linse profund, cu un sărut puternic şi sălbatic. Trebuie că visa, cu toate că simţurile ei insistau că e realitate; mirosul, căldura şi duritatea lui o înghiţeau. O trase şi mai aproape de el, făcînd-o să respire cu greutate. Dar ei nu-i păsa. Plăcerea sărutului o inundă, o ameţi, şi cînd cînd el şi-a retras capul, ea a protestat cu un mormăit uimit.

Christopher o forţă să se uite la el.

– M-ai iubit? întrebă el răguşit. La timpul trecut?

– La timpul prezent, reuşi ea să spună.

– Mi-ai scris să vin să te găsesc.

– N-am intenţionat să-ţi trimit biletul acela.

– Dar l-ai trimis. M-ai dorit.

– Da. Şi mai multe lacrimi izvorîră din ochii care o usturau. El se aplecă şi îşi apăsă gura pe ele, gustînd sărătura tristeţii ei.

Ochii aceia cenuşii erau pironiţi în ai ei, fără să mai strălucească aşa, ca o ghiaţă diavolească, ci blînzi ca un fum.

– Te iubesc, Beatrix.

Poate că la urma urmei era în stare să leşine.

Categoric se simţea ca într-un leşin, genunchii cedîndu-i şi capul rezemîndu-se de umărul lui, cînd se lăsară amîndoi jos, pe covorul uzat. Potrivindu-şi

braţul sub capul ei, Christopher îi acoperi din nou gura cu a lui. Beatrix răspunse neajutorată, incapabilă să se abţină. Picioarele i se împleticiră şi el îşi lăsă coapsa să se vîre între ele.

– Am c-crezut că ai să mă urăşti... Vocea ei năucită părea că vine de departe.

– Niciodată. Poţi să te refugiezi în colţurile cele mai depărtate ale pămîntului. Nu există loc unde ai putea să te refugiezi şi eu să nu te iubesc. Nu poţi să faci nimic să mă opreşti.

Ea se înfioră de ceea ce făcea, cînd mîinile lui îi descheiară hainele, strecurîndu-se printre ele. Sînii ei se simţeau fierbinţi, cu sfîrcurile întărite, cînd le atinse.

– Am crezut că ai să mă omori, rosti ea cu greutate.

O umbră de zîmbet apăru pe buzele lui.

– Nu. Nu asta voiam să fac. Îşi lipi buzele de ale ei, sărutînd-o cu o ardoare aspră şi flămîndă. Descheindu-i pantalonii, descoperi suprafaţa netedă a abdomenului ei. Mîna lui se insinuă şi mai mult între hainele desfăcute, curbîndu-se în jurul şoldului gol. Degetele lui o explorau cu o curiozitate blîndă, dar insistentă, care o făcu să se agite, cu pielea de găină.

– Christopher, chemă ea neliniştită bîjbîind în partea din faţă a pantalonilor lui, dar el o prinse de încheietura mîinii şi o dădu deoparte.

– A fost prea de mult, nu am încredere în mine.

Apăsîndu-şi faţa arzătoare pe gîtul lui, unde cămaşa era descheiată, Beatrix simţi cum înghite din greu, lipit de buzele ei desfăcute.

– Vreau să fiu a ta.

– Eşti. Dumnezeu să te ajute!

– Atunci iubeşte-mă. Febrilă îi sărută gîtul. Iubeşte-mă...

– Şşşt, şopti Christopher. Mi-a mai rămas prea puţin auto-control. Nu pot să fac dragoste cu tine aici. Nu ar fi corect pentru tine. El îi sărută părul desfăcut, în timp ce mîna lui îi mîngîia şoldul într-o dezmierdare şovăielnică. Spune-mi. M-ai fi lăsat cu adevărat să mă însor cu Prudence?

– Dacă ai fi fost fericit cu ea. Dacă ea era cea pe care o doreai.

– Pe tine te-am dorit. O sărută cu gura puternică şi acuzatoare. Aproape m-a înnebunit căutînd la ea lucrurile pe care le-am iubit şi negăsindu-le. Apoi începînd să le descopăr la tine.

– Îmi pare rău.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Da. Dar ştiam că vei fi furios. Şi am crezut că ea era cea pe care o doreai.

Frumoasă şi plină de viaţă...

– Şi cu înţelepciunea unei linguri.

– De ce i-ai scris, pentru prima oară?

– Eram singur. Nu o cunoşteam prea bine. Aveam nevoie... de cineva. Cînd am primit răspunsul acela, despre măgarul lui Mawdsley şi parfumul lunii octombrie, ca şi toate celelalte... am început să iubesc, chiar atunci. Am crezut că asta era o altă latură al lui Pru, pe care n-o văzusem înainte. Nu mi-a trecut prin minte că scrisorile erau scrise de cu totul altcineva. Îi aruncă o privire întunecată.

Beatrix îşi întoarse ochii, plină de remuşcări.

– Ştiam că n-ai fi vrut scrisori de la mine. Ştiam că nu eram genul de femeie pe care-l doreai.

Răsturnînd-o pe o parte, Christopher o apropie de membrul lui în erecţie.

– Asta se simte ca şi cum nu te-aş dori?

Apăsarea, căldura violentă a trupului lui, îi ameţea simţurile... era ca şi cum ai fi beat... ca şi cum ai bea lumina stelelor. Închizînd ochii, îşi lipi faţa de umărul lui.

– Ai considerat că sînt ciudată, rosti ea cu voce înăbuşită.

Gura lui îi atinse marginea urechii şi se opri pe gîtul ei. Ea simţi că zîmbea.

– Dragostea mea... chiar aşa şi eşti.

Un zîmbet de răspuns îi curbă buzele. Se înfioră cînd Christopher se tîrî peste ea, apăsînd-o pe spate, folosindu-şi coapsele pentru a le despărţi pe ale ei. Îi apucă gura cu sărutări nesfîrşite, profunde şi nerăbdătoare, transformîndu-i sîngele în lavă fierbinte. Apoi începu să o mîngîie, cu mîinile lui puternice cu pielea întărită, mîini de soldat. Pantalonii îi fură coborîţi de pe şoldurile palide.

Amîndoi gîfîiau, cu respiraţia întreruptă, cînd palma lui o apucă mai intim. Mîngîie căldura umedă, desfăcînd-o şi despărţind-o, cu un deget ajungînd la intrarea în trupul ei.

Stătea liniştită fără să-i reziste, bătaia înebunită a inimii ei răsunînd peste tot. El o atinse în interior, degetul lui împingînd blînd contractarea ei inocentă. Aplecîndu-şi capul, îşi presă gura pe curbele delicate ale sînilor. Ei îi scăpă un geamăt, cînd simţi că îi ia bobocul tare între buze. Apoi începu să sugă, limba lui lipăind fiecare zvîcnitură ritmică. Degetul lui pătrunse mai adînc, podul palmei netezind locul acela de o sensibilitate de necrezut.

Beatrix se crispă, fără să vrea. Tensiunea disperată se zvîrcoli în ea, iar şi iar, centrîndu-se adînc şi dens. Îi mai scăpă un scîncet, cînd un val de plăcere inimaginabilă o cuprinse şi el se ghidă şi

mai mult în ea. Reuşi să vorbească printre buzele uscate, cu voce ameţită şi zguduită.

– Christopher... nu pot...

– Lasă să se întîmple, şopti el lipit de pielea ei îmbujorată. Dă-ţi drumul.

O mîngîie într-un ritm diavolesc, senzual, împingînd-o mai tare. Muşchii ei lucrau împotriva năvalei alarmante a senzaţiilor, apoi trupul ei încercă să-l tragă înăuntru, venele i se dilatară emanînd fierbinţeală. Bîjbîind după capul lui, Beatrix îşi îngropă mîinile în părul lui şi îi ghidă gura spre a ei. El se supuse imediat, sorbindu-i gemetele şi icnetele, cu mîinile ademenitoare domolindu-i spasmele.

Plăcerea se retrase în reflux leneş, lăsînd-o slabă şi tremurînd. Beatrix se agită şi deschise ochii, descoperind că se afla pe duşumea, pe jumătate dezbrăcată, legănată în braţele bărbatului pe care-l iubea. Era un moment ciudat, delicios, vulnerabil. Capul ei se cuibări în îndoitura braţului său. Îl văzu pe Albert, care adormise pe scaun, complet dezinteresat de poznele lor.

Christopher o mîngîie încet, încheietura degetelor lui trecînd prin valea dintre sîni.

Beatrix îşi dădu capul pe spate, pentru a-l privi. Transpiraţia dăduse pielii lui un luciu de metal lustruit, trăsăturile masculine puternice erau sculptate în bronz. Avea o expresie interiorizată, ca şi cum trupul ei îl fascina, ca şi cum era făcută dintr-o substanţă atît de preţioasă, cum nu întîlnise niciodată înainte. Simţi şocul blînd şi fierbinte al respiraţiei lui, cînd se aplecă să-i sărute încheietura mîinii. Lăsă vîrful limbii să se odihnească pe pulsul ei mic. Era aşa de nouă această intimitate alături de el şi totuşi atît de necesară, ca bătaia propriei ei inimi.

N-ar fi vrut să plece niciodată din braţele lui. Voia să fie cu el pentru totdeauna.

– Cînd intenţionăm să ne căsătorim? întrebă cu voce languroasă.

Christopher îşi plimbă buzele pe obrazul ei. O ţinu puţin şi mai strîns.

Şi rămase tăcut.

Beatrix clipi surprinsă. Ezitarea lui o afectă, ca un duş rece.

– O să ne căsătorim, nu-i aşa?

Christopher se uită la faţa ei îmbujorată.

– E o întrebare dificilă.

– Nu, nu e. E o întrebare simplă da-sau-nu.

– Nu pot să mă însor cu tine, rosti el liniştit, pînă cînd nu voi fi sigur că voi fi bun pentru tine.

– De ce există vreo întoială în această privinţă?

– Ştii de ce.

– Nu ştiu!

Gura lui se strîmbă.

– Atacuri de furie, coşmaruri, viziuni ciudate, băut excesiv... nu îţi sună ca despre un bărbat, care nu este făcut pentru însurătoare?

– Cu Prudence ai intenţionat să te însori, rosti Beatrix indignată.

– Nu, n-am intenţionat. N-aş face asta nici unei femei. Cu atît mai puţin femeii pe care o iubesc mai mult decît propria mea viaţă.

Beatrix se depărtă de el şi se ridică, trăgîndu-şi pe ea hainele lepădate în jur.

– Cît de mult intenţionezi să aşteptăm? Sigur că eşti imperfect, dar...

– „Imperfect" înseamnă o ciupitură incoloră de vărsat. Problemele mele sînt mult mai mult decît atît.

Beatrix răspunse cu o avalanşă neliniştită de vorbe.

– Provin dintr-o familie de oameni pătimaşi, care s-au căsătorit cu alţi oameni pătimaşi. Fiecare dintre noi şi-a acordat o şansă la iubire.

– Te iubesc prea mult pentru a-ţi risca siguranţa.

– Atunci iubeşte-mă şi mai mult, imploră ea. Destul cît să te însori cu mine, indiferent ce obstacole există.

Christopher se încruntă.

– Nu crezi că ar fi uşor pentru mine, să iau ceea ce-mi doresc, fără să-mi pese de consecinţe? Te vreau cu mine în fiecare minut al zilei. Vreau să te ţin în braţe în fiecare noapte. Vreau să fac dragoste cu tine, aşa de tare, încît să nu pot nici să respir. Dar nu vreau să dau ocazie să te rănesc, mai ales cu propriile mele mîini.

– N-ai să mă răneşti. Instinctele tale nu-ţi vor permite.

– Instinctele mele sînt ale unui nebun.

Beatrix îşi îndoi genunchii şi îi înconjură cu braţele.

– Doreşti să accepţi problemele mele, rosti ea tristă, dar nu-mi dai voie să le accept şi eu pe ale tale. Îşi lăsă capul pe braţe. Nu ai încredere în mine.

– Ştii că nu asta e problema. N-am încredere în mine însumi. În starea ei emoţională, îi era greu să nu izbucnească în plîns. Situaţia era prea nedreaptă. Înnebunitoare. Beatrix! Christopher îngenunchie lîngă ea, trăgînd-o aproape. Ea înţepeni. Lasă-mă să te ţin în braţe, rosti el la urechea ei.

– Dacă nu ne căsătorim, cînd am să te mai văd? întrebă ea nefericită. Cînd merg în vizită însoţită? La plimbări cu trăsura? În momente furate?

Christopher îi mîngîie părul şi privi în ochii ce înotau în lacrimi.

– Este mai mult decît am avut pînă acum.

– Nu e destul. Beatrix îl înconjură cu braţele. Nu mi-e frică de tine. Apucîndu-l de spatele cămăşii, îl scutură pentru a întări cele spuse: te vreau şi tu zici că mă vrei şi totuşi singurul lucru care ne stă în cale eşti *tu*. Nu-mi spune că ai supravieţuit tuturor bătăliilor şi ai suferit atîta, ca să te întorci acasă doar pentru *asta*...

El îi puse degetele pe gură.

– Taci. Lasă-mă să mă gîndesc.

– Ce mai e de...

– Beatrix! o avertiză el.

Rămase tăcută, cu privirea aţintită pe trăsăturile lui severe.

Christopher se încruntă, cîntărind posibilităţile, dezbătînd în sinea lui problema, fără să pară că a ajuns la vreo concluzie satisfăcătoare.

În tăcere, Beatrix îşi puse capul pe umărul lui. Trupul îi era cald şi reconfortant, muşchii flexibili permiţăîndu-i să-i suporte cu uşurinţă greutatea. Ea se răsuci pentru a se lipi mai strîns de el, pînă cînd simţi tăria plăcută a pieptului lui pe sînii ei. Şi îşi ajustă poziţia, cînd simţi ferma lui apăsare mult mai jos. Trupul o durea de nevoia de a-l primi în ea. Pe furiş, îşi lipi buzele de pielea cu miros sărat a gîtului lui.

El o strînse de şold. Din vocea lui răzbătu amuzamentul.

– Încetează să te agiţi. E imposibil ca un bărbat să poată gîndi, cînd faci asta.

– Încă n-ai terminat de gîndit?

– Nu. Dar îl simţi zîmbind, cînd o sărută pe frunte. Dacă tu şi cu mine ne căsătorim, zise el pînă la urmă, aş fi pus în situaţia de a încerca să-mi protejez soţia împotriva mea. Iar binele şi fericirea ta sînt totul pentru mine. *Dacă*... Inima lui Beatrix îi ajunse în gît. Încercă să vorbească, dar

Christhoper o înghionti uşor sub bărbie cu încheieturile degetelor, închizîndu-i blînd gura. Şi indiferent ce idei fascinante poate avea familia ta despre relaţia căsătoriei, continuă el, eu am un punct de vedere tradiţional. Soţul e stăpînul gospodăriei.

– O, desigur, rosti Beatrix puţin cam repede. Asta e şi ceea ce crede familia mea. Ochii lui se îngustară sceptici. Poate că tratase problema cu prea mare uşurinţă. Sperînd să-l distragă, Beatrix îşi vîrî obrazul în mîna lui. Aş putea să-mi păstrez animalele?

– Sigur că da. Vocea lui se îmblînzi. N-aş interzice niciodată ceva aşa de important pentru tine. Totuşi, nu mă pot opri să nu te întreb... ariciul e negociabil?

– Medusa? O, nu, nu poate supravieţui singură. A fost abandonată de mama ei cînd era pui şi de atunci am grijă de ea. Presupun că aş putea să încerc să găsesc o nouă casă pentru ea, dar din nu ştiu ce motive, oamenii nu sînt gata să admită ideea unui arici drept animal de companie.

– Ce ciudat din partea lor, rosti Christopher. Foarte bine, Medusa rămîne.

– Mă ceri în căsătorie? întrebă Beatrix plină de speranţă.

– Nu. Închizînd ochii, Christopher scoase un suspin scurt. Dar iau problema în considerare, în ciuda oricărei raţiuni.

CAPITOLUL 18

Au călărit direct spre Casa Ramsay, cu Albert lipăind fericit pe lîngă ei. Era aproape vremea cinei, ceea ce însemna că atît Leo cît şi Cam terminaseră treaba pe ziua aceea. Beatrix ar fi vrut să aibă timp să-şi pregătească familia pentru situaţia ivită. Era încîntată că Merripen se afla încă în Irlanda, deoarece el avea tendinţa de a-i privi pe toţi noii veniţi cu suspiciune şi nu i-ar fi făcut lui Christopher situaţia mai uşoară. Şi Leo s-ar putea să aibă obiecţii. Cea mai bună opţiune era să-l contacteze pe Cam, care de departe era cel mai rezonabil bărbat din familie.

Totuşi, cînd Beatrix încercă să-i sugereze lui Christopher cum să-i contacteze şi ce să spună, el o întrerupse cu un sărut şi îi spuse că se va descurca singur.

– Foarte bine, rosti Beatrix cu părere de rău. Dar te avertizez, ar putea să fie împotriva partidei.

– Şi *eu* sînt împotriva partidei, o informă Christopher. Cel puţin vom avea ceva în comun.

Intrară în casă şi se duseră în salonul familial, unde Cam şi Leo erau implicaţi într-o discuţie, iar Catherine se afla la un mic birou.

– Phelan, rosti Cam privindu-l cu un zîmbet uşor, ai venit să vezi depozitul de cherestea?

– Mulţumesc, dar sînt aici din alt motiv.

Leo, care stătea în picioare lîngă fereastră, se uita de la îmbrăcămintea şifonată a lui Christopher, la aspectul în neorînduială al lui Beatrix.

– Beatrix, iubito, ai hotărît să umbli pe moşie îmbrăcată aşa?

– Doar de data asta, rosti ea scuzîndu-se. Eram grăbită.

– O grabă ce-l implica şi pe căpitanul Phelan? Privirea ascuţită a lui Leo se îndreptă spre Christopher. Ce doreşti să discuţi?

– E ceva personal, rosi Christopher calm. Şi o priveşte pe sora ta. Se uită de la Cam la Leo. În mod obişnuit, n-ar fi fost nici o problemă pe care dintre ei să-l contacteze. Ca stăpîn al conacului, Leo ar fi fost prima alegere. Totuşi, familia Hathaway părea să fi stabilit o împărţire neconvenţională a rolurilor. Cu care dintre voi trebuie să vorbesc? întrebă el.

Se uitară unul la altul şi răspunseră amîndoi deodată.

– Cu el.

Cam i se adresă lui Leo.

– Tu eşti vicontele.

– Tu eşti cel care se ocupă de obicei cu genul acesta de treburi, protestă Leo.

– Da. Dar nu o să-ţi placă părerea mea în această privinţă.

– Doar nu ai intenţia cu adevărat să le dai aprobarea, nu-i aşa?

– Dintre toate surorile Hathaway, rosti Cam cumpătat, Beatrix este cea mai potrivită să-şi aleagă singură soţul. Am încredere în judecata ei.

Beatrix îi adresă un zîmbet strălucitor.

– Mulţumesc, Cam.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Leo pe cumnatul său. Nu poţi avea încredere în judecata lui Beatrix.

– De ce nu?

– E prea tînără, rosti Leo.

– Am douăzeci şi trei de ani, protestă Beatrix. În ani cîineşti, aş fi deja moartă.

– Şi e femeie, insistă Leo.

– Pardon, îl întrerupse Catherine. Insinuezi că femeile au judecata slabă?

– În aceste probleme, da. Leo făcu un gest spre Christopher. Uită-te la tipul ăsta, stînd aici ca un afurisit de zeu grec. Crezi că îl alege din cauza intelectului său?

– Am absolvit Cambridge, rosti acid Christopher. Trebuia să-mi iau cu mine diploma?

– În această familie, îl întrerupse Cam, nu se cere diplomă universitară, pentru ca cineva să-şi dovedească inteligenţa. Lordul Ramsay este un exemplu perfect, de felul cum una nu are nimic de a face cu cealaltă.

– Phelan, rosti Leo, nu intenţionez să te jignesc, totuşi...

– E ceva care i se întîmplă în mod natural, îl întrerupse Catherine cu dulceaţă.

Leo se încruntă la soţia lui, apoi îşi întoarse atenţia spre Christopher.

– Tu şi Beatrix nu v-aţi cunoscut de suficient de multă vreme, pentru a lua în considerare mariajul. Problemă de numai cîteva săptămîni, după cîte ştiu eu. Şi ce spui de Prudence Mercer? Eşti practic logodit cu ea, nu-i aşa?

– Acestea sînt nişte argumente valabile, afirmă Christopher. Şi le voi răspunde pe rînd. Dar mai întîi, trebuie să ştii că sînt împotriva acestei partide.

Leo clipi năuc.

– Vrei să spui că eşti împotriva unei partide cu domnişoara Mercer?

– Ei bine... da. Dar şi împotriva unei partide cu Beatrix.

Peste cameră coborî liniştea.

– Ăsta e un fel de truc? întrebă Leo.

– Din păcate, nu, răspunse Christopher.

Din nou linişte.

– Căpitane Phelan, interveni Cam alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Ai venit să ne ceri consimţămîntul să te însori cu Beatrix?

Christopher clătină din cap.

– Dacă hotărăsc să mă însor cu ea, am s-o fac cu sau fără consimţămîntul vostru.

Leo se uită la Cam.

– Dumnezeule mare! rosti dezgustat. Ăsta e mai rău decît Harry.

Pe figura lui Cam se aşternu o expresie de răbdare încolţită.

– Poate că ar trebui să vorbim cu căpitanul Phelan noi amîndoi, în bibliotecă. Cu un coniac.

– Vreau propria mea sticlă, rosti Leo cu pasiune arătînd drumul.

Lăsînd la o parte cîteva amănunte intime, Christopher le spuse tot. Fu mărinimos cînd ajunse la propriile lui defecte, dar era hotărît să o protejeze pe Beatrix de orice critică, chiar şi din partea propriei ei familii.

– Nu i se potriveşte să se joace cu astfel de lucruri, rosti Leo clătinînd din cap, după ce Christopher le-a relatat despre scrisori. Dumnezeu ştie ce a determinat-o să facă aşa ceva.

– N-a fost un joc, rosti liniştit Christopher. S-a transformat în ceva mai mult decît ne-am fi aşteptat vreunul din noi.

Cam se uită la el cu o privire speculativă.

– Avînd în vedere emoţia stîrnită de aceste revelaţii, Phelan, oricine ar putea să greşească cu uşurinţă. Eşti *foarte sigur* de sentimentele tale faţă de Beatrix? Pentru că e...

– Unică, completă Leo.

– Ştiu asta. Christopher îşi simţi gura strîmbîndu-se, cu o urmă de umor. Ştiu că fură neintenţionat obiecte. Că se îmbracă în pantaloni, că citează din filozofii greci şi că a citit mult prea multe manuale de medicină veterinară. Ştiu că are tot felul de animale de companie, pentru care alţi oameni plătesc să fie exterminate. Gîndindu-se la Beatrix, îl cuprinse un dor mistuitor. Ştiu că nu ar putea să locuiască la Londra, că-i poate merge bine doar aproape de natură. Ştiu că e miloasă, inteligentă şi curajoasă şi că singurul lucru de care îi e frică este să nu fie abandonată. Şi eu n-am să fac asta niciodată, deoarece se întîmplă să o iubesc la nebunie. Dar există totuşi o problemă.

– Care? întrebă Leo.

Christopher răspunse sec, cu o singură silabă:

– Eu.

Trecură minute întregi, în timp ce Christopher explică şi restul... comportamentul lui inexplicabil, de cînd a fost în război, simptomele unei stări ce părea înrudită cu nebunia. Probabil că n-ar fi trebuit să fie surprins, că au primit informaţiile fără să fie aparent alarmaţi. Dar îl făcu să se întrebe: ce fel de familie e asta?

Cînd Christopher termină, se lăsă o clipă de tăcere.

Leo îl privi pe Cam aşteptînd.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– E momentul cînd de obicei emiţi una din afurisitele tale de zicale ţigăneşti. Ceva despre cocoşii care fac ouă, sau porcii care dansează în livadă. E ceea ce faci întotdeauna. Hai, să auzim!

Cam îi aruncă o privire sardonică.

– Nu pot să mă gîndesc la ceva, pe loc.

– Pe Dumnezeul meu, a trebuit să aud sute din astea. Şi Phelan nu trebuie să audă nici măcar *una?*

Ignorîndu-l pe Leo, Cam îşi întoarse atenţia spre Christopher.

– Cred că problemele pe care le-ai descris vor dispărea cu timpul. Făcu o pauză. Fratele nostru, Merripen, ar putea să ateste asta, dacă ar fi aici. Christopher se uită la el în alertă. N-a luptat niciodată în război, continuă liniştit Cam, dar violenţa şi răul pot fi cu greu limitate doar la cîmpurile de bătaie. A avut proprii lui demoni, cu care s-a luptat şi i-a învins. Nu văd nici un motiv, ca tu să nu poţi să faci la fel.

– Eu cred că Phelan şi Beatrix trebuie să mai aştepte, rosti Leo. Nu se va pierde nimic aşteptînd.

– Nu ştiu dacă e aşa, afirmă Cam. Cum spune ţiganul: ia-ţi prea mult timp şi timpul te va lua pe tine.

Leo jubila.

– Am ştiut că va apare şi zicala.

– Cu tot respectul, bombăni Christopher, această discuţie nu duce la nimic. Măcar unul din voi trebuie să admită că Beatrix merită un om mai bun.

– Asta am spus şi eu despre soţia mea, remarcă Leo. De aceea m-am însurat cu ea, înainte de a putea găsi altul. Zîmbi uşor, în timp ce contempla faţa îmbujorată a lui Christopher. Aşa că, n-am fost deloc impresionat de defectele tale. Bei mai mult decît trebuie, ţi-e greu să-ţi controlezi impulsurile şi ai temperament. Toate astea sînt practic cerinţe, în

familia Hathaway. Presupun că-ţi închipui că Beatrix trebuie să se mărite cu un domn tînăr şi linştit, a cărui ideie despre emoţie este să colecteze cutii de prizat tutun, sau să scrie sonete. Ei bine, am încercat asta şi n-a funcţionat. Ea nu vrea un astfel de bărbat. Aparent ceea ce vrea ea eşti tu.

– E prea tînără şi plină de idealuri, pentru a şti bine ce vrea, rosti Christopher. Am acuzat-o de lipsă de judecată.

– Şi eu, replică Leo. Dar, din păcate, nici una din surorile mele nu m-au lăsat să le aleg eu soţii.

– Uşurel, amîndoi, interveni calm Cam. Am o întrebare pentru tine, Phelan... dacă hotărăşti să aşepţi la infinit, înainte de a o cere în căsătorie pe Beatrix... în tot acest timp intenţionezi să continui să o vezi?

– Da, rosti cinstit Christopher. Nu cred că ar putea ceva să mă împiedice să n-o văd. Dar vom fi circumspecţi.

– Mă îndoiesc, rosti Leo. Singurul lucru pe care îl ştie Beatrix despre a fi circumspect, este cum să-l pronunţe.

– Nu peste mult timp vor apărea bîrfele, interveni Cam, şi criticile, ceea ce îi va strica lui Beatrix reputaţia. Şi drept rezultat, va trebui să te însori cu ea, oricum. Nu e prea

înţelept să amîni inevitabilul.

– Vrei să spui că tu *vrei* să mă însor cu ea? întrebă Christopher neîncrezător.

– Nu, răspunse Cam părînd mîhnit. Dar nu pot să spun că sînt încîntat de cealaltă alternativă. Beatrix ar fi nefericită. În afară de asta, care dintre noi se oferă voluntar să-i spună că mai trebuie să aştepte?

Toţi trei rămaseră tăcuţi.

Beatrix ştia că se va odihni prea puţin în noaptea aceea, mintea ei era prea plină de griji şi de întrebări, pentru a putea dormi. Christopher nu a rămas la cină, a plecat imediat după discuţia cu Cam şi Leo.

Amelia, care coborîse după ce l-a băgat pe Alex în pat, n-a făcut nici o încercare să-şi ascundă plăcerea provocată de noutăţi.

– Îmi place de el, rosti ea îmbrăţişînd-o pe Beatrix şi dîndu-se înapoi cu un zîmbet pentru a o privi mai bine. Pare un bărbat bun şi onorabil.

– Şi curajos, adăugă Cam.

– Da, răspunse Amelia cumpătată, nimeni nu poate uita ce a făcut în război.

– O, nu asta am vrut să spun, i se adresă Cam. Mă refeream la faptul că doreşte să se însoare cu o soră Hathaway.

Amelia scoase limba la el şi el zîmbi.

Relaţia dintre ei era aşa de reconfortantă, dar totodată condimentată cu jocuri şi flirt. Beatrix se întreba dacă ea şi Christopher vor putea ajunge vreodată la ceva asemănător, dacă el va renunţa la destul de multă autoapărare, pentru a-i permite ei să se apropie de el.

Încruntată, Beatrix se aşeză lîngă Amelia.

– Continui să întreb despre discuţia avută de Christopher cu Cam şi Leo, dar se pare că nimic n-a fost hotărît sau rezolvat. Tot ce au făcut a fost să bea coniac.

– L-am asigurat pe Phelan că nu vom fi decît încîntaţi să-i permitem să te aibă pe tine şi menajeria ta, replică Leo. La care, el a spus că mai are nevoie să se gîndească.

– La ce? întrebă Beatrix. Ce ar mai fi de reflectat? De ce îi trebuie aşa de mult timp să ia o hotărîre?

– E bărbat, dragă, explică amabilă Amelia. O gîndire susţinută e ceva foarte dificil pentru ei.

– Spre deosebire de femei, replică Leo, care au remarcabila abilitate de a lua hotărîri, fără să gîndească defel.

Dimineaţă, Christopher sosi la Casa Ramsay arătînd foarte... ei bine, *milităros,* în ciuda faptului că era îmbrăcat într-un costum neceremonios, de călătorie. Era tăcut şi de o politeţe impecabilă, cînd ceru permisiunea să o însoţească pe Beatrix la o plimbare. Deşi ea era emoţionată să-l vadă, era şi neliniştită. El părea în gardă şi sever, un om cu o sarcină posibil neplăcută de rezolvat.

Asta nu era deloc promiţător.

Totuşi, Beatrix îşi menţinu un aspect vesel, conducîndu-l pe Christopher în una din plimbările ei favorite prin pădure, un drum cu terenul fermei în dreapta şi pădurea în stînga. Făcea apoi o curbă, ce tăia direct prin pădure, peste cărări mai vechi şi se termina de-a lungul unui pîrîu. În timp ce mergeau, Albert alerga înainte şi înapoi, adulmecînd cu hărnicie.

– ... nicicînd nu vei găsi un luminiş ca acesta, rosti Beatrix conducîndu-l pe Christopher pe o mică pajişte, punctată de razele soarelui. Este un teren antic amenajat pe vremea Epocii Bronzului. Nu ştiau nimic de fertilizare, aşa că atunci cînd o bucată de teren devenea neproductivă, pur şi simplu defrişau un teren nou. Şi vechile locuri se acopereau de grozamă, de ferigi şi de buruieni. Şi aici – îi arătă ea o scorbură dintr-un stejar din marginea luminişului – e locul unde, la începutul verii, am văzut un şoim clocind. Şoimii nu-şi construiesc cuibul, folosesc cuiburile făcute de alte

păsări. Cînd zboară sînt aşa de rapizi, încît arată ca nişte seceri ce spintecă aerul.

Christopher asculta atent. Cu briza jucîndu-se uşor în părul lui de aur întunecat şi cu un zîmbet uşor pe buze, era aşa de frumos, încît era dificil să nu caşti gura la el.

– Cunoşti toate secretele acestei păduri, nu-i aşa? întrebă el amabil.

– Sînt aşa multe de aflat. Eu am rîcîit doar suprafaţa. Am umplut caiete întregi cu schiţe de animale şi plante şi continui să găsesc altele noi, pentru a le studia. Îi scăpă un oftat nostalgic. Se vorbeşte despre o societate de istorie naturală, care se va înfiinţa la Londra. Aş vrea să pot face şi eu parte din ea.

– Şi de ce n-ai putea?

– Sînt sigură că nu vor admite doamne, răspunse Beatrix. Nici una din aceste grupări nu o fac. Va exista o sală întreagă de bătrîni cu favoriţi fumînd pipe şi împărtăşind ştiri entomologice. Ceea ce e păcat, deoarece îndrăznesc să spun aş putea să vorbesc despre insecte, tot aşa de bine ca fiecare dintre ei.

Un zîmbet uşor se aşternu peste faţa lui.

– În ce mă priveşte, sînt încîntat că nu ai nici pipă nici favoriţi, zise el. Totuşi, e într-adevăr păcat că, cuiva care iubeşte animalele şi insectele ca tine, nu i se permite să vorbească despre ele. Poate că am putea să-i convingem să facă o excepţie cu tine.

Beatrix îl privi surprinsă.

– Ai vrea să faci asta? Nu ţi-ar păsa că o femeie are nişte interese aşa de neortodoxe?

– Sigur că nu. N-ar avea nici un sens să te căsătoreşti cu o femeie cu interese neortodoxe şi apoi să încerci să faci din ea o fiinţă obişnuită, nu-i aşa?

Ochii ei se măriră.

– Intenţionezi să mă ceri de soţie, acum?

Christopher o întoarse cu faţa la el, mîngîindu-i bărbia cu degetele şi convingînd-o să-şi ridice faţa.

– Mai întîi, există nişte lucruri pe care vreau să le discut cu tine.

Beatrix se uită la el în aşteptare.

Expresia lui deveni sobră. Luînd-o de mînă începură să meargă pe cărarea năpădită de iarbă.

– Mai întîi... nu vom putea să împărţim patul.

Ea clipi şi întrebă ezitantă:

– Intenţionezi să rămînem platonici?

El se poticni uşor.

– Nu. Doamne! Nu. Ceea ce vreau să spun e că vom avea contacte, dar nu vom dormi împreună.

– Dar... cred că mi-ar plăcea să dorm cu tine.

Mîna lui o strînse pe a ei.

– Coşmarurile mele te vor ţine trează.

– Nu mi-ar păsa.

– S-ar putea să te sugrum accidental, în somn.

– O! Ei bine, nu-mi pasă nici de asta. Beatrix se încruntă de concentrare, pe măsură ce înaintau încet. În schimb aş putea să-ţi cer ceva?

– Da, ce anume?

– Ai putea să renunţi să mai bei tărie de acum încolo, să te limitezi la vin? Ştiu că foloseşti spirtoasele ca un medicament, pentru a-ţi trata celelalte probleme, dar asta ar putea de fapt să facă posibil să devină mai rele şi...

– Nu e nevoie să discutăm despre asta, iubito. Deja am rezolvat-o.

– O, da? Ea îi zîmbi încîntată.

– Mai e doar un singur lucru pe care ţi l-aş cere, rosti Christopher. Fără alte activităţi periculoase, cum ar fi căţăratul în copaci, dresarea cailor semisălbatici, sau eliberarea din capcane a animalelor pe moarte şi aşa mai departe. Beatrix se uită la el

protestînd mut şi rezistînd perspectivei oricărei îngrădiri a libertăţii ei. Christopher înţelese. Nu voi fi lipsit de raţiune, rosti el blînd. Dar aş dori mai curînd să nu fiu îngrijorat, că s-ar putea să fii rănită.

– Oamenii sînt răniţi tot timpul. Fustele femeilor iau foc, oamenii sînt doborîţi de vehicole ce aleargă nebuneşte pe drum, unii se poticnesc şi cad...

– Exact ce mă îngrijorează. Viaţa e destul de periculoasă, fără să mai ispiteşti soarta. Beatrix îşi dădu seama că familia ei îi impusese mult mai puţine restricţii, decît un soţ. Trebuia să-şi amintească faptul că mariajul va avea unele compensaţii totuşi. ... va trebui să merg în curînd la Riverton, continuă Christopher. Am multe de învăţat în legătură cu administrarea unei moşii, să nu mai menţionez piaţa cherestelei. Conform managerului moşiei, producţia de cherestea de la Riverton nu e consistentă. Şi o nouă gară se construieşte în regiune, care va fi în beneficiul nostru doar dacă se fac şi nişte drumuri bune. Trebuie să iau parte la planificare, sau nu voi avea nici un drept să mă plîng mai tîrziu. Se opri şi o întoarse pe Beatrix cu faţa la el. Ştiu cît de apropiată eşti de familia ta. Ai putea să suporţi să trăieşti departe de ei? Vom reţine Casa Phelan, dar principala noastră reşedinţă va fi la Riverton.

Era un gînd surprinzător, să trăiască departe de familia ei. Ei fuseseră lumea ei. Mai ales Amelia, marea ei confidentă. Ideea dădu naştere unui nod de nelinişte în Beatrix, dar şi de emoţie. O casă nouă... oameni noi... noi locuri de explorat... şi Christopher. Mai ales, Christopher.

– Cred că aş putea, rosti Beatrix. Îmi vor lipsi. Dar şi aici, cea mai mare parte a timpului am fost lăsată de capul meu. Rudele mele sînt ocupate cu familiile şi vieţile lor, aşa cum trebuie. Atîta timp cît

voi putea să călătoresc, pentru a veni să-i văd cînd doresc, cred că aş putea fi fericită.

Christopher îi dezmierdă obrazul, cu articulaţiile degetelor coborînd delicat pe o parte a gîtului. Exista înţelegere în ochii lui, simpatie, şi încă ceva ce făcu ca pielea ei să se îmbujoreze.

– De orice ai nevoie ca să fii fericită, vei avea. Apropiindu-şi-o, îi sărută fruntea, coborînd pînă pe vîrful nasului. Beatrix, *acum* am ceva să te rog. Buzele lui găsiră curba gurii ei zîmbitoare. Iubito... am ales micul număr de ore, pe care le-am petrecut cu tine, în locul unei vieţi întregi petrecută cu alte femei. N-ar fi fost nevoie să scrii niciodată biletul acela, cerîndu-mi să te găsesc. Toată viaţa mea am încercat să te găsesc. Nu cred că există vreun bărbat în viaţă, care să poată fi soţul pe care-l meriţi... dar, te rog, lasă-mă să încerc. Vrei să te măriţi cu mine?

Beatrix îi trase capul în jos, spre ea, şi-şi apropie buzele de urechea lui.

– Da, da, da, şopti ea şi, fără nici un alt motiv decît că asta voia, îi prinse marginea urechii uşor cu dinţii.

Surprins de încolţirea iubitoare, Christopher o privi. Respiraţia ei se acceleră, cînd văzu promisiunea de răsplată şi plăcere din ochii lui. Apoi îi pecetlui buzele cu un sărut puternic.

– Ce fel de nuntă ţi-ar plăcea? întrebă el şi îi fură alt sărut, înainte ca ea să poată răspunde.

– Felul care te transformă pe tine în soţul meu. Apoi îi atinse cu degetele linia fermă a gurii. Ţie ce fel de nuntă ţi-ar plăcea?

El zîmbi cu blîndeţe.

– Una urgentă.

CAPITOLUL 19

Christopher presupunea că ar trebui să considere semn rău faptul că, doar după două săptămîni, se simţea atît de confortabil alături de viitoarele lui rude. Cu toate că îi evitase cîndva din cauza ciudăţeniilor lor, acum le căuta compania, petrecîndu-şi aproape fiecare seară la Casa Ramsay.

Familia Hathaway se ciondănea, rîdea şi păreau că se plac unii pe alţii cu adevărat, ceea ce îi făceau foarte diferiţi de alte familii cunoscute de Christopher. Erau interesaţi de orice, idei noi, invenţii, descoperiri. Fără îndoială inclinaţia lor spre cultură era rezultatul influenţei fostului lor tată, Edward.

Christopher simţi că gospodăria asta fericită, adesea haotică, îi făcea bine, în timp ce larma Londrei, nu. Cumva, familia Hathaway, cu toate laturile ei dure, îi vindeca rănile sufletului. Îi plăcea pe toţi, mai ales pe Cam, care îşi preluase rolul de şef al familiei, sau al tribului, cum le spunea el. Cam era o prezenţă liniştitoare, calmă şi tolerantă, uneori nescăpîndu-i din ochi, atunci cînd era necesar.

Leo nu era la fel de abordabil. Deşi era încîntător şi ireverenţios, ascuţimea umorului său şfichiuitor îi aminteau lui Christopher neplăcut de

propriul lui trecut, cînd adesea făcea comentarii usturătoare pe seama altor oameni. De exemplu, remarca pe care o făcuse odată despre Beatrix, că aparţine grajdurilor. Pe care tot nu-şi amintea să o fi făcut, cu excepţia faptului că, din păcate, suna exact ca ceea ce spunea el de obicei. Pe atunci nu înţelegea în totalitate forţa cuvintelor.

Ultimii doi ani îl învăţaseră altceva.

În cazul lui Leo, totuşi, Beatrix îl asigură pe Christopher că, în ciuda limbii lui ascuţite, era un frate grijuliu şi loial.

– Ai să ajungi să-ţi placă de el foarte mult, îi spusese ea. Dar nu e o surpriză că te simţi mult mai bine alături de Cam – amîndoi sînteţi vulpi.

– Vulpi? repetă Christopher amuzat.

– Da. Pot să spun întotdeauna, ce fel de animal ar fi cineva. Vulpile sînt vînători, dar nu se bazează pe puterea brută. Sînt subtile şi deştepte. Le place să-i păcălească pe ceilalţi. Şi, deşi uneori călătoresc departe, întotdeauna le place să se întoarcă la casa lor, comodă şi sigură.

– Presupun că Leo e leu, rosti sec Christopher.

– O, da. Dramatic, extrovertit şi urăşte să fie ignorat. Şi uneori te poate răni. Dar dincolo de ghearele ascuţite şi de mîrîituri, rămîne totuşi o pisică.

– Tu ce animal eşti?

– Sconcs. Nu pot să mă opresc să nu adun lucruri. Cînd sîntem treji, sîntem foarte ocupaţi, dar totodată ne place să stăm liniştiţi, perioade îndelungate. Îi zîmbi. Sconcşii sînt foarte afectuoşi.

Christopher îşi imaginase întotdeauna că gospodăria lui va fi guvernată de ordine şi precizie, de o soţie corespunzătoare, care va supraveghea fiecare amănunt. În loc de asta, se pare că era pe cale să aibă o soţie, care umbla îmbrăcată în

pantaloni, în timp ce animalele cutreierau peste tot, se bălăbăneau, se tîrau, sau ţopăiau prin toate ungherele.

Era fascinat de competenţa lui Beatrix, la lucruri în care femeile nu erau în mod obişnuit competente. Ştia cum să foloească un ciocan, sau o rindea. Călărea mai bine decît orice femeie, pe care o văzuse vreodată şi posibil chiar mai bine decît un bărbat. Avea o minte originală, o inteligenţă împletită cu memorie şi intuiţie. Dar cu cît afla mai multe despre Beatrix, cu atît îşi dădea seama de filonul de nesiguranţă ce zăcea adînc în ea. Sentimentul de fiinţă deosebită, ce adesea o făcea să încline spre solitudine. Reflectă că probabil asta avea de a face cu morţile premature ale părinţilor ei, mai ales a mamei, realitate pe care Beatrix o simţise ca pe un abandon. Şi probabil parţial era şi rezultatul faptului că familia Hathaway fusese împinsă spre o poziţie socială, pentru care nu fusese niciodată pregătită. A face parte din înalta societate, nu însemna doar să urmezi un set de reguli, era un mod de a gîndi, de a te purta şi de a interacţiona cu lumea, însuşiri ce ar fi trebuit să fie inoculate de la naştere. Beatrix nu va ajunge niciodată la sofisticarea tinerelor, care fuseseră crescute în familiile de aristocraţi.

Şi acesta era unul din lucrurile, pe care le plăcea cel mai mult la ea.

În ziua următoare cererii în căsătorie, Christopher a trebuit, cu regret, să se ducă să vorbească cu Prudence. Era pregătit să-şi ceară scuze, ştiind că nu a fost cinstit în acţiunile lui faţă de ea. Totuşi, orice urmă de regret resimţit pentru că a decepţionat-o, a dispărut imediat ce a văzut că Prudence

nu simţea nici un regret pentru că şi ea l-a decepţionat pe el.

Pînă la urmă, n-a fost o scenă plăcută. O îmbujorare de prună, plină de furie, i se răspîndi pe faţă şi izbucni în ţipete, ca scoasă din minţi.

– Nu *poţi* să mă arunci deoparte, din cauza balaurului ăluia cu părul negru şi a familiei ei trăsnite! Vei ajunge de rîs. Jumătate din ei sînt ţigani şi cealaltă jumătate sînt nişe ţicniţi – au puţine relaţii şi n-au maniere, sînt nişte ţărani jegoşi şi vei regreta *pînă la sfîrşitul zilelor tale*. Beatrix e o fiinţă primitivă, necivilizată, care probabil că va da naştere unor gunoaie.

În timp ce făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul, Christopher interveni calm:

– Din păcate, nimeni nu poate fi aşa rafinat, ca membrii familiei Mercer.

Lovitura trecu în totalitate neobservată de Prudence, desigur, care continuă să ţipe ca o ţaţă.

Şi atunci, în mintea lui Christopher apăru o imagine... nu una oarecare din război, ci una plină de pace... Faţa lui Beatrix, calmă şi concentrată, aşa cum era cu o zi înainte, cînd îngrijea o pasăre rănită. Pansase aripa ruptă a unei vrăbiuţe strîns lipită de trupuşorul ei, apoi îi arătă lui Rye cum să o hrănească. În timp ce Christopher privea această acţiune, fu izbit de combinaţia de delicateţe şi putere, existentă în mîinile lui Beatrix.

Înapoindu-şi atenţia spre femeia gălăgioasă din faţa lui, lui Christopher îi fu milă de bărbatul, care pînă la urmă va deveni soţul Prudencei.

Apoi, în salon a intrat mama ei alarmată de zarvă, care încercă să o liniştească. Curînd după aceea Christopher le părăsi, regretînd fiecare minut pe care l-a risipit vreodată în compania Prudencei Mercer.

O săptămînă şi jumătate mai tîrziu, tot Stony Cross fu uluit de noutatea că Prudence a fugit cu unul din vechii ei pretendenţi, un membru al micii nobilimi locale.

În dimineaţa fugii, la Casa Ramsay fu primită o scrisoare adresată lui Beatrix. Era de la Prudence. Scrisoarea era pătată şi mîzgălită cu furie, plină de acuzaţii şi de diverse afirmaţii, cu multe greşeli de ortografie. Tulburată şi chinuită de vinovăţie, Beatrix i-o arătă lui Christopher.

Gura lui se strîmbă, cînd o rupse în două şi i-o restitui.

– Ei bine, rosti el cu ton de conversaţie, în sfîrşit a scris şi ea o scrisoare.

Beatrix încercă să fie mustrătoare, dar îi scăpă un hohot nedorit.

– Nu-ţi bate joc de situaţia asta. Mă simt teribil de vinovată.

– De ce? Prudence nu se simte.

– Mă acuză că i te-am luat.

– În primul rînd, n-am fost niciodată al ei. Şi asta nu e un fel de joacă cu gajuri.

Ceea ce o făcu pe ea să zîmbească.

– Dacă tu eşti gajul, rosti ea aruncîndu-i o privire sugestivă, m-ar plăcea să te descopăr.

Christopher clătină din cap, cînd ea se aplecă înainte pentru a-l săruta.

– Nu începe, sau n-o să mai terminăm niciodată treaba. Potrivind o scîndură pe locul ei, o privi pe Beatrix în aşteptare. Bate cuiul.

Se aflau în podul pentru uscat fîn, unde îl luase pentru a o ajuta să repare o ladă de cuibar, pe care o construise ea însăşi. Christopher se uita la ea şi se distra, în timp ce Beatrix bătu un şir perfect de cuie la unul din capetele scîndurii. Pentru nimic în

lume, nu se aşteptase ca îndemînarea unei femei faţă de unelte să fie atît de încîntătoare. Şi nu putea să o ajute, doar să se bucure de felul cum pantalonii se mulau pe posteriorul ei, de fiecare dată cînd se apleca.

Cu efort, încercă să-şi disciplineze trupul, respinse urgenta trezire a dorinţei, aşa cum a trebuit să facă atît de des în ultima vreme. Beatrix era o tentaţie mai mare decît putea el să suporte. De cîte ori o săruta, ea răspundea cu o senzualitate inocentă, care îl ducea la limita auto-controlului.

Înainte de a fi fost mobilizat în război, Christopher nu avusese niciodată nici o problemă să-şi găsească partenere. Sexul fusese o plăcere întîmplătoare, ceva de care se bucura, fără sentimente de vinovăţie sau inhibiţii. Dar, după abstinenţa aceasta prelungită, era îngrijorat de prima oară, cînd se va culca cu Beatrix. Nu voia să o rănească, sau să o înfricoşeze.

Auto-controlul de orice fel constituia încă o luptă aprigă pentru el.

Apăruse cu unele ocazii, cum a fost seara aceea în care unul dintre gemeni s-a împiedicat accidental de Lucky, pisica lui Beatrix, care a scos un mieunat de felină iritată, de să-ţi spargă urechile. După care, ambii gemeni au început să strige, în timp ce Catherine se grăbi să-i liniştească.

Lui Christopher aproape îi sărise inima. Zgomotul îi produsese un şoc, lăsîndu-l încordat şi tremurînd şi, plecîndu-şi capul strînse din ochii închişi, cînd se simţi transportat într-o clipă pe cîmpul de bătaie, sub cerul care exploda. Inspiră de cîteva ori adînc, apoi îşi dădu seama de Beatrix, care se afla alături. Nu a întrebat nimic, stătea doar liniştită, lîngă el.

Apoi a venit Albert, şi-a pus botul pe genunchiul lui şi l-a privit cu ochii lui căprui întunecaţi.

– Înţelege tot, rosti blînd Beatrix.

Christopher întinse mîna şi mîngîie capul aspru, iar Albert îşi vîrî botul în mîna lui, cu limba pe încheietură. Da, Albert înţelegea. Suferise sub aceeaşi ploaie de schije şi bubuituri de tun, cunoştea senzaţia unui glonţ ce sfîşie carnea.

– Sîntem o pereche, nu-i aşa, bătrîne prieten? murmurase Christopher.

Gîndurile îi reveniră la prezent, cînd Beatrix tocmai termina treaba, punea ciocanul jos şi îşi scutura palmele de praf.

– Uite, rosti ea satisfăcută. Totul e gata pentru următorul locatar.

Se tîrî spre locul unde Christopher stătea întins şi se ghemui alături de el, ca o pisică. Ochii lui, pe sub genele pe jumătate lăsate o supravegheau. Simţurile lui ar fi vrut să o atragă lîngă el, să se răsfeţe cu senzaţia pielii ei fine, cu tăria suplă a trupului ei, sub el. Dar rezistă, cînd ea încercă să-l tragă mai aproape.

– Familia ta va suspecta că facem altceva, nu repararea lăzii, rosti el. Te vei umple de fîn.

– Sînt întotdeauna plină de fîn.

Zîmbetul ei cam strîmb şi ochii albaşri plini de viaţă îl corupseră. Înduplecîndu-se, se aplecă spre ea, gura lui acoperind-o pe a ei într-un sărut cald, uşor cercetător. Braţele ei îi înconjurată gîtul. El o exploră încet, fără să se grăbească, jucîndu-se cu ea, pînă cînd simţi mîngîierea timidă a limbii ei pe a lui. Senzaţia îi coborî pînă în vintre, aprinzînd un val proaspăt de fierbinţeală erotică.

Ea îl legăna, şoldurile ei potrivindu-se sub el din instinct. El nu se putu opri să nu se împingă în

moliciunea ei feminină, o mişcare ce îi ispiti pe amîndoi. Murmurîndu-i numele, Beatrix îşi lăsă capul pe spate, pe braţul lui, cu gîtul expus mîngîierii umede a buzelor lui. Îi găsi locurile sensibile cu limba, folosindu-şi vîrful ei, cînd o simţi freamătînd. Mîna lui se îndreptă spre unul din sîni, apucînd forma naturală prin bluză şi cămaşă, frecînd sfîrcul drept cu încercuirea caldă a palmei lui. Gemete mici se ridicară din gîtul ei, ca un tors abreviat al plăcerii.

Era aşa splendidă, contorsionîndu-se şi arcuindu-se sub el, încît Christopher se simţi gata să se înece în senzualitate, cu trupul transportat şi mintea intrată în ceaţă. Ar fi aşa uşor să-i descheie îmbrăcăminea, să-şi elibereze carnea torturată... să se împingă în ea şi să-şi găsească deplina uşurare...

Gemu şi se rostogoli pe spate, dar ea rămase lîngă el, apucîndu-l strîns.

– Fă dragoste cu mine, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Aici. Acum. Te rog, Christopher...

– Nu. Reuşind să o dea deoparte, se ridică. Nu în podul pentru uscat fîn, cu cineva care ar putea în orice moment să intre în şură.

– Nu-mi pasă. Beatrix îşi lipi faţa de pieptul lui. Nu-mi pasă, repetă înflăcărată.

– Mie îmi pasă. Tu meriţi ceva mult mai bun, decît o răsturnare în fîn. Şi eu de asemenea, după mai mult de doi ani de abstinenţă.

Beatrix ridică ochii mari.

– Adevărat? Te-ai păstrat cast aşa de mult timp?

Christopher îi aruncă o privire sardonică.

– „Cast" implică şi o puritate a gîndului, pe care te asigur că nu o aveam. Am fost celibatar.

Tîrîndu-se în spatele lui, Beatrix începu să-i adune paiele de pe spinare.

– N-a existat nici o ocazie să fii cu o femeie?

– Au existat.

– Atunci de ce n-ai făcut-o?

Christopher se răsuci, pentru a o privi peste umăr.

– Ceri realmente nişte amănunte?

– Da.

– Beatrix, ştii ce se întîmplă cu fetele, care pun asemenea întrebări necuviincioase?

– Sînt siluite în podul pentru uscat fîn, îl spionă ea plină de speranţă.

Christopher clătină din cap.

Braţele Beatrixei se încolăciră în jurul lui pe la spate. El simţi, presiunea uşoară şi stimulatoare a sînilor ei pe spinare.

– Spune-mi, rosti ea la urechea lui, căldura umedă a respiraţiei ei făcînd să i se ridice părul pe ceafă de plăcere.

– Exista o tabără de prostituate, rosti el, care erau ţinute la dispoziţia soldaţilor. Dar nici una nu era atractivă şi nu făceau decît să răspîndească boli în regiment.

– Bietele fiinţe, rosti sinceră Beatrix.

– Prostituatele sau soldaţii?

– Voi toţi.

Ce specific ei, gîndi el, să reacţioneze cu compasiune, mai curînd decît cu dezgust. Luîndu-i una din mîini, îşi apăsă buzele în palma ei.

– De asemenea, am avut oferte din partea uneia sau două soţii de ofiţeri, care însoţeau brigada. Dar n-am considerat că ar fi o idee prea bună să mă culc cu soţia altui bărbat. Mai ales cînd puteam să mă trezesc după aceea luptînd umăr la umăr cu el.

După aceea, cînd eram în spital, au fost cîteva surori care puteau fi probabil convinse... din cele obişnuite, nu dintre cele care veneau cu Surorile Milei... dar după asediile îndelungate şi rundele de săpări de morminte... apoi după ce am fost rănit... nu eram deloc într-o dispoziţie amoroasă. Aşa că am aşteptat. Se strîmbă. Şi încă aştept.

Beatrix îl sărută şi-şi vîrî nasul în ceafa lui, trimiţînd prin el un nou fior de dorinţă.

– Am să am grijă de tine, biet prieten, murmură ea. Nu avea grijă, am să dau buzna peste tine cu blîndeţe.

Era ceva nou, această combinaţie de dorinţă şi amuzament. Christopher se întoarse şi o înconjură cu braţele, punîndu-şi-o în poală.

– O, ai să ai grijă de mine, o asigură el şi îşi lipi gura de a ei.

Mai tîrziu în aceeaşi zi, Christopher s-a dus împreună cu Leo să vadă fabrica de cherestea de pe moşia Ramsay. Deşi afacerea Ramsay cu cherestea nu se compara în amploare cu producţia Riverton, era infinit mai bine dotată. Conform lui Leo, cumnatul absent, Merripen, era cel mai bun cunoscător al situaţiei forestiere a moşiei, inclusiv procedeele corecte de identificare profitabilă a cherestelei, rărirea mixtă a copacilor şi plantările pentru regenerare. La fabrica de cherestea, s-au făcut nenumărate inovaţii tehnologice, la sugestia lui Harry Rutledge, soţul lui Poppy. După ce i-a arătat lui Christopher un sistem avansat de rulouri şi planşe de transportat, care permiteau mutarea cherestelei tăiate, eficient şi în siguranţă, Leo l-a însoţit înapoi spre casă.

Discuţia lor se îndreptă spre piaţa de cherestea şi aranjamentele cu comercianţii.

– Orice are de a face cu piaţa, rosti Leo, şi vînzarea la licitaţie şi tranzacţiile particulare, totul e aranjat de Cam. Stăpîneşte mai bine treburile financiare, decît oricare om pe care îl vei întîlni vreodată.

– Găsesc interesant modul în care tu şi cumnaţii tăi v-aţi împărţit sarcinile de activitate, fiecare după capacitatea lui.

– În ce ne priveşte, funcţionează foarte bine. Merripen este un om al pămîntului, lui Cam îi plac cifrele... iar în ce mă priveşte, am de făcut cît mai puţin posibil.

Christopher nu fu decepţionat.

– Ştii mult mai multe despre întreaga întreprindere, decît mi-am închipuit. Ai muncit mult şi din greu pentru acest loc.

– Da. Dar continui să sper că, dacă simulez ignoranţa, vor înceta să-mi mai ceară să fac ceva.

Christopher zîmbi şi mergînd se concentră asupra terenului din faţa lor, picioarele în cizme traversînd umbrele lungi create de soarele din spatele lor.

– Eu nu va trebui să simulez ignoranţa, rosti el oftînd. Eu nu ştiu aproape nimic despre cherestea. Fratele meu a fost pregătit pentru asta toată viaţa. Nu mi-am închipuit, nici eu şi nimeni altcineva, că va trebui să-i iau locul. Făcu o pauză şi ar fi vrut să fi reţinut acest ultim comentariu pentru el însuşi. Sunase ca şi cum pretindea simpatie.

Totuşi, Leo răspunse într-o manieră prietenească şi practică:

– Cunosc sentimentul acesta. Dar Merripen te va ajuta. E un izvor de informaţii şi nu e niciodată

mai fericit, ca atunci cînd le spune oamenilor ce să facă. Două săptămîni în compania lui şi vei deveni un afurisit de expert în cherestea. Ţi-a spus Beatrix că Merripen şi Win se întorc din Irlanda, la timp pentru nuntă?

Christopher clătină din cap. Nunta avea loc peste o lună, la biserica din perimetrul satului.

– Sînt încîntat, de dragul lui Beatrix. Ea vrea ca toată familia să ia parte. Îi scăpă un rîs scurt. Sper doar că nu vom avea o paradă a animalelor, mărşăluind prin biserică împreună cu ea.

– Consideră-te norocos, dacă vom reuşi să ne descotorosim de elefant, rosti Leo.

Ar putea să-l transforme în domnişoară de onoare.

– Elefant? Christopher se uită brusc la el. Are un elefant?

– Doar pentru scurt timp. I-a găsit un domiciliu nou.

– Nu! clătină Christopher din cap. Cunoscînd-o pe Beatrix, aproape că aş putea să cred. Dar nu!

– A avut un elefant, insistă Leo. Pe cuvîntul meu.

Christopher nu era convins.

– Să presupun că a apărut într-o zi la uşă şi cineva a făcut greşeala de a-i da de mîncare?

– Întreabă-o pe Beatrix, are să-ţi spună ea...

Leo se întrerupse cînd se apropiară de padoc, unde avea loc un fel de agitaţie. Nechezatul strident al unui cal furios străbătu aerul. Un pur-sînge castaniu se ridicase în două picioare, cabrîndu-se cu cineva în spinare.

– La naiba, rosti Leo grăbind pasul. Le-am spus să nu cumpere gloaba aia cu temperament rău – a fost distrus, din cauza unui dresaj greşit şi nici chiar Beatrix nu poate să-l corecteze.

– Aia nu e Beatrix? întrebă Christopher cuprins de panică.

– Ori Beatrix, ori Rohan – nimeni altcineva nu e suficient de nebun să-l încalece.

Christopher o luă la goană. Nu era Beatrix! Nu putea să fie! Îi promisese că nu o să mai riște, dar cînd ajunse la padoc, îi văzu pălăria zburînd prin aer și părul negru desfăcut, în timp ce calul furios se cabra cu o forță din ce în ce mai mare. Bearix se ținea strîns de animal cu o siguranță uluitoare, murmurînd și încercînd să-l potolească. Calul păru că se domolește, răspunzînd eforturilor lui Beatrix. Dar deodată, cu viteza mercurului se ridică în două picioare imposibil de sus, cu dosul masiv în echilibru pe cele două picioare subțiri din spate.

Apoi se răsuci și începu căderea.

Chiar și timpul parcă se scurgea mai încet, în timp ce uriașa masă zdrobitoare se răsturnă, cu silueta fragilă a lui Beatrix aterizînd dedesubt.

Așa cum se întîmplase atît de des în lupte, instinctele lui Christopher preluară în totalitate conducerea, îndemnînd la acțiune, cu o viteză mai mare decît a gîndului. Nu auzi nimic, dar simți cum gîtul îi vibră de un strigăt răguşit, în timp ce trupul sări peste gardul padocului.

Şi Beatrix reacționă tot din instinct. Cînd calul începuse căderea, ea își smulse cizmele din scările șeii și se împinse mai departe de el, prin aer. Lovi pămînul și se rostogoli de două, de trei ori, în timp ce trupul calului se prăbuși lîngă ea... ratînd-o cu doar cîțiva centimetri.

Pe cînd Beatrix continua să stea întinsă în liniște și amețită, calul înnebunit făcea eforturi să se ridice în picioare, copitele lui izbind pămîntul lîngă ea, cu o forță teribilă. Christopher o înhăță și o cără într-o

parte a padocului, în timp ce Leo se apropie de calul furios şi reuşi cumva să-l apuce de frîu.

Lăsînd-o pe Beatrix pe pămînt, Christopher o căută de răni, trecîndu-şi mîinile peste membrele ei, pipăindu-i craniul. Ea gîfăia şi hîrîia, cu respiraţia aproape smulsă din plămîni.

Clipi spre el confuză:

– Ce s-a întîmplat?

– Calul s-a cabrat şi a căzut, se auzi vocea supărată a lui Christopher. Spune-mi cum te cheamă.

– De ce mă întrebi?

– Numele tău, insistă el.

– Beatrix Heloise Hathaway. Se uită la el cu ochii ei rotunzi şi albaştri. Acum că ştim cine sînt eu... tu cine eşti?

CAPITOLUL 20

Văzînd expresia lui Christopher, Beatrix chicoti şi îşi încreţi nasul drăceşte.

– Glumesc. Realmente. Ştiu cine eşti. Mă simt bine.

Peste umărul lui Christopher, Beatrix îl zări pe Leo clătinînd din cap, avertizînd-o şi trecîndu-şi un deget peste gît.

Ea realiză, prea tîrziu, că probabil nu era momentul indicat pentru a glumi. Ceea ce pentru un Hathaway ar fi fost ceva vesel, pe Christopher putea să-l supere.

Se uita ţintă la ea, cu o furie incredibilă. Doar atunci îşi dădu ea seama că tremura, ca o consecinţă a terorii ce-l cuprinsese din cauza ei.

Categoric că nu era timp de umor.

– Iartă-mă... începu ea pocăită.

– Te-am rugat să nu antrenezi calul ăsta, o repezi Christopher, şi tu ai fost de acord.

Beatrix se simţi brusc în defensivă. Era obişnuită să facă ce îi plăcea. În mod cert aceasta nu era prima oară cînd cădea de pe cal şi nici ultima.

– Nu m-ai rugat asta în mod specific, rosti ea rezonabil. M-ai rugat să nu fac nimic periculos. Şi după părerea mea, nici n-a fost.

În loc să-l calmeze, asta păru că-l înfurie şi mai tare.

– Avînd în vedere faptul că erai gata să fii strivită ca un pui de ştiucă, aş spune că greşeşti.

Beatrix intenţiona să cîştige controversa.

– Ei bine, în orice caz nu contează, pentru că promisiunea făcută intra în funcţie *după ce* ne căsătoream. Şi încă nu sîntem căsătoriţi.

Leo îşi acoperi ochii cu mîna, clătină din cap şi se retrase din cîmpul ei vizual.

Christopher îi aruncă o privire arzătoare, deschise gura să vorbească şi o închise la loc. Fără altă vorbă, se ridică de lîngă ea şi se îndreptă spre grajd, cu nişte paşi lungi, ce înghiţeau pămîntul.

Stînd în capul oaselor, Beatrix se uită după el perplexă.

– Pleacă!

– Aşa se pare, se îndreptă Leo spre ea şi îi întinse mîna pentru a o ridica.

– De ce pleacă, chiar în mijlocul unei dispute? întrebă Beatrix scuturîndu-şi pantalonii de praf şi bătîndu-i cu palma, scurt şi cu forţă. Nu se poate doar *să pleci,* trebuie să termini ce ai început.

– Dacă ar fi rămas, iubito, rosti Leo, exista şansa să fi trebuit să-i desprind mîinile de pe gîtul tău.

Discuţia lor se opri, cînd îl văzură pe Christopher ieşind călare din grajd, cu silueta lui dreaptă ca o lamă de cuţit, în timp ce-i dădea pinteni calului, într-un mic galop rapid şi graţios.

Beatrix oftă.

– Am încercat să obţin nişte puncte, în loc să mă gîndesc cum se simte el, admise ea. Probabil că a fost îngrozit pentru mine, văzînd calul rostogolindu-se aşa.

– *Probabil?* repetă Leo. Arăta ca şi cum tocmai văzuse Moartea. Cred că l-a ajuns unul din blestemele lui, sau indiferent cum le spui tu.

– Trebuie să mă duc la el.

– Nu îmbrăcată aşa.

– Pentru Dumnezeu, Leo, doar de data aceasta...

– Fără excepţii, draga mea. Eu îmi cunosc surorile. Dă oricăreia dintre voi un deget, şi-ţi va lua toată mîna. Întinse mîna şi îi dădu pe spate părul despletit. De asemenea... nu pleca fără însoţitoare.

– Nu vreau însoţitoare. N-a fost niciodată prea distractiv.

– Dar, Beatrix, tocmai acesta e scopul unei însoţitoare.

– Ei bine, în familia noastră, oricine m-a însoţit, probabil că ar fi avut nevoie de o însoţitoare, mai mult decît mine.

Leo deschise gura să argumenteze, apoi o închise la loc.

Rare erau ocaziile, cînd fratele ei era incapabil să dea o replică.

Reprimîndu-şi un zîmbet, Beatrix plecă cu paşi mari spre casă.

Christopher o iertase pe Beatrix chiar înainte să fi ajuns la Casa Phelan. Era perfect conştient că ea era obişnuită cu o libertate aproape incalificabilă şi nu voia să fie strunită, mai mult decît voise afurisitul acela de cal. Îi va lua destul timp să se obişnuiască cu restricţiile. El deja ştia asta.

Dar fusese prea buimăcit pentru a gîndi clar. Însemna prea mult pentru el – era viaţa lui. Gîndul de a fi rănită era mai mult decît putea suporta inima lui. Şocul de a o vedea pe Beatrix aproape ucisă, combinaţia copleşitoare de teroare şi furie, explodase în el şi îl aruncase în haos. Nu, nu haos, ceva mult mai rău. Beznă. O ceaţă cenuşie şi deasă îl înconjurase, estompînd orice sunet sau senzaţie. Se simţise ca şi cum sufletul lui era doar ancorat de trup.

Aceeaşi detaşare amorţită îl cuprindea din cînd în cînd şi în timpul războiului şi în spital. Nu era nici un tratament pentru aşa ceva, decît să aştepţi să dispară.

După ce-i spuse menajerei că nu voia să fie deranjat, Christopher se îndreptă spre întunecatul şi liniştitul sanctuar al bibliotecii. Căutînd prin dulapuri, găsi o sticlă de Armagnac şi-şi turnă un pahar.

Lichiorul era aspru şi pipărat, arzîndu-i gîtul. Exact ceea ce voia. Sperînd să îl ardă pînă în fundul sufletului, îl dădu pe gît pe tot şi-şi turnă al doilea pahar.

Auzind nişte zgîrieturi la uşă, se duse şi o deschise. Albert trecu pragul, dînd din coadă şi adulmecînd fericit.

– Corcitură nefolositoare, rosti Christopher aplecîndu-se să-l mîngîie. Miroşi ca duşumeaua unei taverne din East End. Cîinele i se împinse în palmă, solicitîndu-i mîngîierile. Christopher se lăsă pe vine şi îl privi cu tristeţe. Ce ai spune, dacă ai putea vorbi? întrebă el. Presupun că e mai bine că nu poţi s-o faci. Aceasta e raţiunea de a avea un cîine. Fără conversaţii. Doar priviri admirative şi gîfîieli nesfîrşite.

Cineva vorbi de pe prag, din spatele lui.

– Sper să nu fie tot ce aştepţi tu... Reacţionînd sub explozia instinctului, Christopher se întoarse

brusc şi-şi încleştă mîna pe un gît delicat. ... şi de la soţie, termină fraza şovăielnică Beatrix.

Christopher îngheţă. Încercînd să gîndească dincolo de frenezia ce-l cuprinsese, inspiră tremurînd şi clipi cu putere.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea?

O împinsese pe Beatrix lipind-o de canatul uşii, imobilizînd-o cu o mînă în gît şi cu cealaltă încleştată într-un pumn letal. Era la o depărtare de un fir de păr de a o lovi, sfărîmîndu-i astfel oasele delicate ale feţei.

Fu îngrozit ce efort uriaş i-a trebuit să-şi descleşteze pumnul şi să-şi relaxeze braţul. În mîna care mai era încă pe gîtul ei, simţi palpitaţia uşoară a pulsului ei sub deget şi valul diafan al unei înghiţituri.

Privind în ochii ei de un albastru luxuriant, îşi simţi zbuciumul violenţei transformîndu-se într-un val de disperare.

Cu o înjurătură înăbuşită, îşi smulse mîna de pe gîtul ei şi se duse să-şi ia băutura.

– Doamna Clocker spune că ai rugat să nu fii deranjat, rosti Beatrix. Şi desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să te deranjez.

– Să nu-mi mai apari de la spate, rosti dur Christopher. Niciodată.

– Dintre toţi oamenii, eu ar fi trebuit să ştiu asta. N-am să o mai fac, niciodată.

Christopher luă o înghiţitură din lichiorul arzător.

– Ce vrei să spui cu:dintre toţi oamenii?

– Pentru că eu sînt obişnuită cu creaturile sălbatice, cărora nu le place să fie contactate pe la spate.

Îi aruncă o privire încruntată.

– Ce noroc că experienţa ta cu animalele se dovedeşte a fi un antrenament aşa de bun pentru căsătoria cu mine.

– N-am vrut să spun... ei bine, intenţia era să zic că ar fi trebuit să fiu mai prudentă cu nervii tăi.

– Eu nu am nervi, se repezi el.

– Iartă-mă. Putem să le spunem şi alfel. Vocea ei era aşa de liniştoare şi amabilă, că ar fi determinat orice fel de cobre, tigri, volverine şi bursuci să se adune împreună şi să aţipească în grup

Chrisopher scrîşni din dinţi şi rămase într-o tăcere împietrită.

Scoţînd ceva din buzunarul rochiei, ce părea un biscuit, Beatrix i-l oferi lui Albert, care sări la ea şi apucă trataţia cu lăcomie. Ducînd cîinele la uşă, îi făcu un semn să treacă pragul.

– Du-te la bucătărie, rosti ea cu un ton încurajator. Doamna Clocker o să-ţi dea de mîncare. Albert o luă la goană.

Închizînd şi încuind uşa, Beatrix se apropie de Christopher. Arăta proaspătă şi feminină în rochia de culoarea lavandei, cu părul netezit, ridicat în sus şi fixat cu piepteni. Nimeni n-ar fi putut să observe o imagine mai diferită de fata ciudată în pantaloni.

– Aş fi putut să te ucid, rosti el sălbatic.

– Dar n-ai făcut-o.

– Aş fi putut să te rănesc.

– Şi n-ai făcut nici asta.

– D*umnezeule,* Beatrix! Christopher se duse şi se aşeză greoi pe un scaun de lîngă cămin, cu paharul în mînă.

Ea îl urmă într-un foşnet de mătase liliachie.

– De fapt nu sînt Beatrix. Sînt geamăna ei, mult mai drăguţă. Ea a spus că poţi să mă ai deja, încă

de pe acum. Privirea ei se îndreptă spre Armagnac. Ai promis să nu mai bei tărie.

– Încă nu sîntem căsătoriţi. Christopher ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine de ecoul batjocoritor al propriilor ei cuvinte de mai devreme, dar tentaţia a fost prea mare pentru a rezista.

Beatrix nu tresări.

– Iartă-mă. Nu e deloc distractiv să ai grijă de binele meu. Sînt o nesăbuită. Îmi supraestimez posibilităţile. Se aşează pe duşumea la picioarele lui, punîndu-şi braţele pe genunchii lui. Ochii ei albaştri serioşi, împodobiţi cu gene dese şi negre, priveau plini de căinţă în ai lui. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut mai devreme. Pentru familia mea, să se contrazică e un sport – uităm că unii oameni au tendinţa de a o lua ca pe ceva personal. Unul din degetele ei trasă un mic desen complicat pe coapsa lui. Dar am caliăţi compensatorii, continuă ea. Nu-mi pasă niciodată de părul de cîine, de exemplu. Şi pot să apuc mici obiecte cu degetele de la picioare, ceea ce e un talent surprinzător de folositor.

Amorţeala lui Christopher începu să se topească, aşa, ca gheaţa primăvara. Şi asta nu avea nimic de a face cu Armagnac-ul. Totul era din cauza lui Beatrix.

Doamne, cum o adora!

Dar cu cît se dezgheţa mai mult, cu atît mai eteric se simţea. Sub pojghiţa subţire a auto-controlului îl bîntuia nevoia. Prea multă nevoie.

Punînd lichiorul neterminat pe covor, Chrisopher o trase pe Beatrix între genunchii lui. Se aplecă să-şi apese buzele pe fruntea ei. Putea să adulmece dulceaţa tentantă a pielii ei. Lăsîndu-se pe spate în scaun, o studie. Arăta angelică şi nevinovată, ca şi cum zahăr i s-ar fi topit în gură.

Ştrengăriţă mică, reflectă el cu un amuzament tandru. Îi mîngîie una din mîinile înguste, care se odihnea pe coapsa lui. Inspirînd adînc, o dădu încet de o parte.

– Deci cel de al doilea nume al tău e Heloise, rosti el.

– Da, după călugăriţa franceză din Evul Mediu. Tatălui meu îi plăceau scrierile vechi. De fapt, mi-a trecut prin minte că... Heloise a fost renumită mai ales pentru scrisorile de dragoste pe care le-a schimbat cu Abelard. Expresia lui Beatrix strălucea. M-am ridicat la înălţimea tizei mele, nui aşa?

– De aceea Abelard a fost pînă la urmă castrat de familia Heloisei. Nu sînt deosebit de încîntat de comparaţie.

Beatrix zîmbi.

– N-ai de ce să fii îngrijorat. În timp ce-l privea, zîmbetul ei pieri. Sînt iertată? întrebă ea.

– Că ţi-ai pus viaţa în pericol?... Niciodată. Eşti prea preţioasă pentru mine. Christopher îi luă mîna şi i-o sărută. Beatrix, eşti frumoasă în rochia asta şi îmi place compania ta, mai mult decît orice pe lume. Dar trebuie să te duc acasă.

Ea nu se mişcă.

– Nu, pînă nu rezolvăm treaba asta.

– E rezolvată.

– Nu, încă mai există un zid între noi. Pot să-l simt.

Christopher scutură din cap.

– Sînt... zăpăcit. El o prinse de coate. Lasă-mă să te ajut.

Ea se opuse.

– Ceva nu e în regulă. Eşti aşa departe.

– Sînt chiar aici.

Nu existau cuvinte, care să descrie această senzaţie infernală a detaşării. Nu ştia de ce a

apărut, sau ce o făcea să dispară. Ştia doar că, dacă aştepta suficient de mult timp, va dispărea de la sine. Cel puţin, aşa s-a întîmplat înainte. Poate că într-o zi o să apară şi n-o să-l mai părăsească niciodată. *Cristoase!*

Privindu-l, Beatrix îşi încleştă uşor mîinile pe coapsele lui. În loc să se ridice, îşi mută trupul mai sus, lîngă al lui.

Gura ei ajunse la a lui, uşor întrebătoare. El simţi un mic şoc, o zvîrcolire bruscă a inimii, ca şi cum tocmai îşi amintea cum să înceapă să bată din nou. Buzele lui Beatrix erau moi şi fierbinţi, aţîţîndu-l aşa cum o învăţase el. Simţi dorinţa cuprinzîndu-l, periculos de repede. Greutatea ei se afla peste el, sînii ei, masa fustelor adunată între coapsele lui. El capitulă o clipă, contopindu-şi gura cu a ei şi sărutînd-o, ca şi cum ar fi vrut să o posede, profund şi puternic. Imediat, Beatrix deveni maleabilă, supusă, într-un fel care îl înnebunea şi ea ştia asta.

Voia totul din ea, voia să o supună fiecărei pofte şi fiecărui impuls, dar era prea inocentă pentru fiecare dintre ele. Dezlipindu-şi gura de a ei, Christopher o depărtă la o lungime de braţ.

Ochii ei erau mari şi uimiţi.

Spre uşurarea lui, se depărtă de el şi se ridică.

Apoi începu să-şi desfacă corsajul.

– Ce faci? întrebă el răguşit.

– Nu-ţi fie teamă, uşa e încuiată.

– Asa nu e ceea ce – *Beatrix...* Cînd el se ridică la rîndul lui în picioare, corsajul ei era desfăcut. Un răpăit gros şi primitiv ca de tobă se iscă în urechile lui. Beatrix, nu sînt în situaţia de a face un experment virginal.

Ea îi aruncă o privire pură, de ingenuă.

– Nici eu.

– Nu eşti în siguranţă cu mine. Întinse mîna după răscroiala de la gît a corsajului şi trase, pentru a o aduna. În timp ce bîjbîia încercînd să-i încheie corsajul, Beatrice îşi ridică poala rochiei. O smucitură, o răsucire şi fusta căzu.

– Pot să mă dezbrac, mai repede decît poţi tu să mă îmbraci, îl informă ea.

Christopher scrîşni din dinţi, cînd o văzu împingîndu-şi rochia mai jos de coapse.

– La naiba, nu pot să fac aşa ceva. Nu acum. Transpira, cu fiecare muşchi încordat. Vocea lui şoca, din cauza forţei cu care-şi stăpînea dorinţa. O să-mi pierd controlul. Nu ar fi putut să se oprească să nu o rănească. La primul contact, trebuia să se apropie de ea cu multă reţinere, să fie degajat, înainte de a ajunge la limita nevoii... dar în clipa aceasta, era gata să cadă peste ea, ca un animal vorace.

– Înţeleg. Beatrix îşi scoase pieptenii din păr şi îi lăsă să cadă peste grămada de mătase liliachie lepădată scuturîndu-şi buclele strălucitoare. Apoi îi aruncă o privire, ce făcu ca fiecare fir de păr de pe trupul lui să se înfioare. Ştiu că îţi închipui că nu înţeleg, dar nu e adevărat. Şi am nevoie de asta, tot atît de mult ca şi tine. Încet îşi scoase corsetul şi îi dădu drumul pe podea.

Dumnezeule mare! Ce mult timp trcuse, de cînd o femeie se dezbrăcase pentru el. Christopher nu putea nici să se mişte, nici să vorbească, stătea doar acolo excitat, flămînd şi golit de gînduri, devorîndu-i din priviri imaginea.

Cînd ea văzu felul în care o privea, se dezbrăcă şi mai încet, trăgîndu-şi cămaşa peste cap. Sînii ei erau înalţi, frumos curbaţi şi cu sfîrcurile roz. Şi săltară delicat, cînd se aplecă să-şi scoată pantalonaşii.

Se afla în faţa lui.

În ciuda îndrăznelii, Beatrix era nervoasă, o roşeaţă inegală acoperind-o din cap pînă în picioare. Dar îl privea îndeaproape, realizîndu-i reacţiile.

Ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată, zveltă şi mlădioasă, cu picioarele acoperite de ciorapi roz pal şi jartiere albe. Îl înnebunea. Buclele întunecate ale părului se răspîndiseră peste trupul ei, atîrnînd pînă la talie. Micul triunghi dintre coapsele ei arăta ca o blăniţă deasă, în contrast erotic cu pielea de porţelan.

Se simţi slab şi brutal în acelaşi timp, dorinţa pompîndu-i prin tot trupul. Nimic nu mai conta, decît să intre în ea... trebuia să o aibă, sau să moară. Nu înţelegea de ce în mod deliberat îl împinsese dincolo de limite, de ce nu era speriată. Din gît îi scăpă un sunet gutural. Deşi nu se hotărî în mod conştient să se mişte, traversă spaţiul dintre ei şi o luă în braţe. Îşi lăsă degetele să i se plimbe neînemînatice pe spate, apoi în jos peste curbele fundului. Ridicînd-o mai sus şi strîngînd-o lipită de el, îi găsi gura şi o sărută aproape sălbatic.

Ea i se abandonă total, oferindu-şi trupul, gura, orice voia el. Şi cînd gura lui o posedă pe a ei, el îşi plimbă mîinile mai departe, între coapsele ei, forţîndu-le să se desfacă. Apoi găsi pliurile tandre ale sexului şi desfăcîndu-i moliciunea, o masă pînă cînd îi stîrni umezeala şi introduse două degete în fierbinţeala ei suplă. Gîrîfind sub gura lui, ea se ridică pe vîrful picioarelor. Iar el o ţinu aşa, strîns înfiptă în degetele lui, în timp ce o sărută.

– Lasă-mă să te simt, rosti ea cu răsuflarea tăiată şi cu mîinile acţionînd asupra hainelor lui. Te rog... da...

Christopher se luptă cu vesta şi cămaşa, smulgînd nasturii în graba lui. Cînd torsul îi fu gol, o

cuprinse în braţe. Amîndoi gemeau, apoi rămaseră liniştiţi absorbind senzaţia pielii lipite dintre ei şi sînii frecîndu-se blînd de părul de pe pieptul lui.

Pe jumătate trăgînd-o, pe jumătate luînd-o pe sus pînă la divan, o depuse pe tapiseria cu perne fantezii. Ea aterizâ uşor desfăcută, cu capul şi umerii sprijiniţi într-un colţ şi un picior rămas pe podea. Iar el fu acolo, înainte ca ea să-şi apropie picioarele.

Plimbîndu-şi mîinile pe ciorapii ei, descoperi că erau de mătase. Nu văzuse niciodată înainte ciorapi roz, doar negri sau albi. Îi *plăceau.* Îi mîngîie picioarele, îi sărută genunchii prin mătase, îi desfăcu jartierele şi linse urmele roşii lăsate pe pielea ei. Beatrix stătea liniştită. Tremurînd. Cînd el îşi lăsă buzele să pătrundă în interiorul coapselor ei, ea se agită neajutorată. Această uşoară mişcare nestăvilită a şoldurilor ei îl înnebuni, deveni frenetic.

Îi rulă ciorapii dîndu-i josi şi îi aruncă deoparte. Beat de excitare îi privi trupul, faţa moleşită de pasiune, ochii pe jumătate închişi, părul întunecat căzînd în cascadă. Îi desfăcu coapsele cu mîinile. Inspirînd parfumul erotic al trupului ei, îşi trecu limba prin triunghiul moale.

– Christopher, o auzi el implorînd, în timp ce cu mîinile îi apăsa cu putere capul. Era şocată şi faţa i se îmbujoră puternic, cînd realiză ce intenţiona el să facă.

– Tu ai început asta, rosti el cu voce îngroşată. Acum, eu intenţionez să termin.

Fără să-i dea posibilitate de a protesta, se aplecă din nou peste ea. Îşi croi drum cu gura pînă în scobitura moale şi secretă, despărţind-o cu limba. Ea gemu şi se ridică mai mult, îndoindu-şi genunchii şi curbîndu-şi spinarea, ca şi cum ar fi

vrut să-şi strîngă în jurul lui tot trupul. El o apucă de fund, o apăsă mai tare şi luă ceea ce voia de la ea.

Întreaga omenire nu era nimic, în comparaţie cu fiorul delicat al cărnii, cu gustul de femeie, femeia *lui,* cu elixirul intim mai puternic decît vinul, opiumul şi toate mirodeniile exotice. Ea gemu de asprimea tandră a limbii lui. Răspunsul ei deveni al lui, fiecare sunet al ei făcînd să-i zvîcnească vintrele, înfiorările ei disperate înfigînd în el suliţe de foc. Se concentră pe cea mai sensibilă parte a ei, urmînd-o încet, fascinat de mătasea udă. Începu să o atingă mai cu putere, necăjind-o, încolţind-o nemilos. Rămase liniştită, încordată, cînd simţi senzaţiile rostogolindu-se în ea şi el ştiu că, nimic nu mai exista pentru ea, în afară de plăcerea pe care i-o oferea. El o făcu s-o simtă, s-o simtă, pînă cînd respiraţia ei sacadată se transformă în strigăte repetate. Orgasmul ei fu mai puternic şi mai profund, decît orice altceva îi oferise înainte... îl auzi, îl simţi, îl gustă.

Cînd ultimul spasm o părăsi, o trase mai aproape sub el, gura lui îndreptîndu-se spre sînii ei. Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui. Trupul ei sătul era gata să-l primească, picioarele desfăcîndu-se cu uşurinţă, cînd el se aşeză între ele. Bîjbîind la şliţul pantalonilor, trase eliberîndu-se.

Nu-i mai rămăsese nici urmă de control, întregul lui trup era dureros de dornic. Nu existară vorbe, nici implorări *te rog nu încerca să mă opreşti, nu pot. Trebuie să te am.* Şi nici nu mai avu putere să reziste. Uitîndu-se la ea, îi rosi numele cu voce aspră şi întrebătoare. Beatrix scoase un mic sunet melodios şi îi mîngîie spatele.

– Nu te opri, şopti ea. Te vreau. Te iubesc... Îl trase mai aproape, arcuindu-se să-l primească, atunci cînd el o atinse împingîndu-se direct şi insistent.

Nu avusese niciodată o virgină, întotdeauna îşi închipuise că trebuie să fie o sfîşiere rapidă şi uşoară. Dar ea era strîmtă, peste tot, muşchii neexperimentaţi încordîndu-se să nu-i permită pătrunderea. El se împinse în rezistenţa inocentă, forţîndu-şi drumul mai adînc, iar ea suspină agăţîndu-se de el. Acţionă în interiorul ei, tremurînd de efortul de a fi blînd, cînd toate instinctele lui ţipau să pătrundă cu forţă în fierbinţeala excitantă. Apoi, deodată, muşchii ei acceptară că e inutil să încerce să se închidă împotriva lui şi se relaxă. Capul îi rămase pe braţul lui care-l sprijinea, faţa ei lipindu-se de curba tare a bicepsului lui. El începu să se împingă în ea cu un geamăt de uşurare, neştiind nimic în afară de plăcerea orbitoare de a fi în ea, de a fi mîngîiat de ea. Extazul a fost sever, absolut ca moartea, eliberîndu-l.

Nu făcu nici un efort să-l prelungească. Orgasmul veni rapid, năvălind în el cu o putere ce-i tăie respiraţia, scufundîndu-l apoi într-o uşurare violentă, zguduitoare, străbătută de spasme. Continuară la nesfîrşit, în timp ce o legăna în braţe aplecîndu-se peste ea, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze, cînd se înfigea în ea cu izbituri nesăţioase.

Ca urmare, ea tremura, undele reacţiei alergînd prin ea din cap pînă-n picioare. El o ţinea în braţe, încercînd să o reconforteze, trăgîndu-i capul pe pieptul lui. Ochii lui erau înceţoşaţi şi fierbinţi şi îi şterse de o pernă de catifea. Avu nevoie de ceva timp pentru a realiza că frisonul nu izvora din ea, ci din el.

CAPITOLUL 21

Minutele treceau în calmul acela saturat. Beatrix rămase liniştită în îmbrăţişarea lui Christopher, fără să protesteze, chiar dacă strînsoarea lui era prea puternică. Încet-încet fu capabilă să-şi împartă senzaţiile în mai multe părţi... căldura şi greutatea trupului lui, mirosul transpiraţiei, moliciunea umezelii bogate, acolo unde încă mai erau lipiţi. Era inflamată, dar totodată era un sentiment plăcut această senzaţie de plenitudine adîncă şi caldă.

Încet, insistenţa lui Christopher începu să slăbească. O mînă se ridică pentru a se juca în părul ei. Gura i se întoarse la pielea gingaşă a cefei ei, în timp ce mîna liberă se plimba pe spatele şi coastele ei. Un fior trecu prin fiinţa lui, un val lent de uşurare. Îşi strecură un braţ sub ea, o arcui în sus şi buzele i se îndreptară spre sînul ei. Ea inspiră nesigură. la presiunea udă a gurii lui.

El se mişcă şi o răsuci, aşa încît să stea întinsă peste el. Invazia lui alunecă liberă şi ea simţi pe stomac membrul lui tare. Ridicînd capul se uită în jos, la faţa lui, la ochii argintii, uşor dilataţi. Savură senzaţia prezenţei lui, o creatură mare şi caldă sub

ea. Avea impresia că l-a îmblînzit, deşi mai persista întrebarea dacă realmente ar mai fi fost şi altă cale.

Îşi apăsă buzele pe umărul lui. Pielea era chiar mai moale decît a ei, satin bine întins peste proeminenţele tari ale muşchilor. Găsind cicatricea făcută de baionetă, atinse cu limba pielea inegal vindecată.

– Nu ţi-ai pierdut controlul, şopti ea.

– Ba da, în unele momente Vocea lui era aceea a unui bărbat care tocmai se trezise, după un somn îndelungat. Începu să adune şuvoaiele unduitoare ale părului ei într-un singur fluviu. Ai plănuit asta?

– Mă întrebi dacă am plănuit deliberat să te seduc? Nu, a fost absolut spontan. La tăcerea lui, Beatrix îşi înălţă capul şi îi zîmbi. Probabil crezi că sînt o neruşinată.

Degetul lui mare se plimba peste curba umflată a buzei ei inferioare.

– De fapt, mă gîndeam cum să te duc sus în dormitor. Dar acum, că ai spus asta... Da, eşti o neruşinată.

Zîmbetul îi întîrzie pe buze, în timp ce în joacă îl muşcă de deget.

– Regret că te-am scos din sărite mai devreme. De acum înainte Cam va lucra cu calul acela. Nu a trebuit să dau socoteală nimănui înainte – va trebui să mă obişnuiesc cu asta.

– Da, rosti el. Începînd din această clipă.

Beatrix ar fi putut să protesteze faţă de tonul lui dictatorial, doar că tot mai exista o sclipire periculoasă în ochii lui şi înţelese că şi el e supărat, ca şi ea. Nu se simţea confortabil cu nici o femeie, care avea o astfel de putere asupra lui.

Foarte bine! În mod cert nu i se va va supune lui întru-totul, dar putea să cedeze în cîteva privinţe.

– Promit să fiu mai grijulie de acum înainte, rosti ea.

Categoric, Christopher nu zîmbi, dar buzele i se strîmbară. O depuse cu grijă pe divan, se îndreptă spre hainele lepădate şi reuşi să găsească o batistă.

Beatrix stătea pe jumătate răsturnată pe o parte şi îl privea, nedumerită de dispoziţia lui. Părea că revenise la el însuşi, în cea mai mare parte, dar încă mai exista impresia unei distanţe între ei, a ceva la care renunţa, de la care se abţinea. Gînduri pe care nu le-ar împărtăşi, cuvinte pe care nu le-ar rosti. Chiar şi acum, după ce se angajaseră în cel mai intim act posibil.

Distanţa aceasta nu era nouă, realiză ea. A fost acolo încă de la început. Doar că acum era mult mai conştientă de ea, deprinsă cu subtilităţile naturii lui.

Întorcîndu-se la ea, Christopher îi dădu batista. Deşi Beatrix s-ar fi considerat incapabilă să mai roşească, după ceea ce tocmai experimentase, simţi un val de roşeată acoperind-o, în timp ce îşi ştergea locul inflamat şi ud dintre coapse. Vederea sîngelui nu era o surpriză, dar o făcu şi mai conştientă că se schimbase în mod radical. Nu mai era fecioară. Un sentiment nou şi vulnerabil o năpădi.

Christopher o îmbrăcă cu cămaşa lui, învelind-o în pînza albă şi moale, care încă mai păstra mireasna trupului lui.

– Ar trebui să mă îmbrac cu lucrurile mele şi să mă duc acasă, rosti Beatrix. Familia mea ştie că sînt aici, cu tine şi fără însoţitoare. Şi chiar şi ei au limitele lor.

– Ai să rămîi tot restul după-amiezei, rosti Christopher cu glas egal. Doar n-o să-mi invadezi casa, să-ţi faci cheful cu mine şi apoi să evadezi, ca şi cum aş fi fost o misiune de care a trebuit să te achiţi.

– Am o zi aglomerată, protestă ea. Am căzut de pe cal, te-am sedus, şi acum sînt învineţită şi murdară peste tot.

– Am să am grijă eu de tine. Christopher se uită la ea cu o expresie severă. Intenţionezi să te certi cu mine?

Beatrix încercă să pară împăciuitoare.

– Nu, sir.

Un zîmbet leneş îi traversă figura.

– Aceasta a fost cea mai nereuşită încercare de obedienţă, văzută vreodată.

– Hai să mai practicăm, rosti ea înconjurîndu-i gîtul cu braţele. Dă-mi un ordin şi ai să vezi că am să-l execut.

– Sărută-mă. Îşi apăsă gura pe a lui şi se aşternu tăcerea, mult timp după aceea. Mîinile lui alunecară sub cămaşă, atîtînd-o blînd, pînă cînd se lipi de el. Interiorul ei se topea şi se simţea slăbită de orice putere. La etaj, reluă el cu buzele lipite de ale ei şi o ridică în braţe, ca pe un fulg.

Beatrix păli, cînd se apropiară de uşă.

– Nu poţi să mă duci la etaj în felul acesta.

– De ce nu?

– N-am pe mine decît cămaşa ta.

– Nu contează. Răsuceşte buşonul ăla şi deschide.

– Ce se întîmplă dacă unul din servitori ne vede?

Amuzamentul pîlpîi în ochii lui.

– *Acum* eşti îngrijorată în legătură cu aparenţele? Deschide afurisita aia de uşă, Beatrix.

Ea cedă şi îşi ţinu ochii strîns închişi, în timp ce el o căra în sus, pe scări. Dacă vreunul dintre servitori i-a văzut, nimeni n-a scos nici o vorbă.

După ce a dus-o pe Beatrix în camera lui, Christopher trimise după nişte vase cu apă fierbinte, o baie de şezut şi o sticlă de şampanie. Şi insistă să o spele el, cu toate zvîrcolirile şi protestele ei.

– Nu pot să intru acolo, protestă ea, încălecînd cada de tablă şi lăsîndu-se în jos cu grijă, şi să te las să faci ceva ce sînt perfect capabilă că fac eu însămi.

Christopher se duse la măsuţa de toaletă, unde pe o tavă de argint se afla şampania şi două pahare înalte de cristal. Îi turnă un pahar şi i-l aduse.

– Asta te va ţine ocupată.

Luînd o gură din băutura rece şi acidulată, Beatrix se lăsă pe spate şi-l privi.

– Nu am băut niciodată şampanie după-amiaza, afirmă ea. Şi, în mod sigur, niciodată în timp ce făceam baie. N-ai să mă îneci, nu-i aşa?

– Nu poţi să te îneci într-o cadă de şezut, iubito. Christopher îngenunchie, cu pieptul lui gol şi neted lîngă ea. Şi nu, n-am să las să ţi se întîmple nimic. Am nişte planuri cu tine. Săpuni un burete, apoi şi mîinile lui şi începu să-i facă baie.

Nu fusese spălată de nimeni, din copilărie. Îi conferea o senzaţie curioasă de siguranţă, de alint. Lăsîndu-se pe spate, atinse alene unul din antebraţele lui, alunecîndu-şi degetele prin spuma săpunului. Buretele se plimba peste ea încet, peste umeri şi sîni, picioare şi îndoitura genunchilor. Apoi începu să o spele mai intim şi toată impresia de siguranţă se evaporă, cînd îi simţi degetele alunecînd în ea. Gîfîi şi se zbătu puţin, apucîndu-l de încheietura mîinii.

– Să nu scapi paharul, murmură Christopher, cu mîna în continuare între coapsele ei.

Beatrix aproape se înecă cu următoarea înghiţitură de şampanie.

– Asta e răutate, rosti ea cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce degetul lui explorator găsi un loc sensibil, adînc în ea.

– Bea-ţi şampania, rosti el amabil.

O altă sorbitură ameţitoare, în timp ce atingerea lui invadatoare făcea mişcări circulare subtile. I se tăie răsuflarea.

– Nu pot să înghit cînd faci asta, rosti ea neajutorată, strîngînd paharul în mînă.

Privirea lui o mîngîia.

– Atunci împarte-l cu mine.

Cu efort, ea duse paharul la buzele lui şi îi dădu o înghiţitură, în timp ce el continua să o palpeze uşor şi să o întărîte, pe sub apă. Apoi gura lui ajunse la a ei, sărutul purtînd aroma răcoroasă şi dulce a şampaniei. Limba lui se juca într-un fel, care făcu inima ei să bubuie.

– Acum bea restul, şopti el. Ea îi aruncă o privire uimită, şoldurile ei începînd să se ridice şi să coboare după cum aveau chef, agitînd apa fierbinte şi plină de spumă. Era aşa de înfierbîntată şi pe dinăuntru şi pe dinafară, trupul ei tînjind după plăcerea ce deodată încetă. Gata, hotărî el.

O ultimă înghiţitură convulsivă, apoi paharul îi fu luat din mîna moale şi pus deoparte.

Christopher o sărută din nou, braţul lui liber strecurîndu-i-se după ceafă.

Apucîndu-l de umărul gol, Beatrix începu să geamă:

– Te rog, Christopher, vreau mai mult, am nevoie...

– Răbdare, şopti el. Ştiu de ce ai nevoie.

Un oftat frustrat îi scăpă, cînd atingerea lui încetă şi cînd o ajută să iasă din baie. Era aşa surescitată, că de abia putea să stea în picioare, genunchii ei ameninţînd să cedeze. El o şterse eficient, ţinînd un braţ în spatele ei pentru a o sprijini, cînd o conduse spre pat.

Se întinse lîngă ea, o legănă în braţe şi începu să o sărute şi să o mîngîie. Beatrix se întinse ca o pisică, încercînd să absoarbă lecţiile pe care

internţiona el să i le predea. Un nou limbaj al pielii, al mîinilor şi al buzelor, mai primitiv decît cuvintele... fiecare atingere promiţând şi provocînd.

– Nu face efort să mă primeşti, şopti el cu mîinile furişate din nou între coapsele ei încordate. Lasă-mă pe mine să-ţi dau... Mîna lui o apucă de sex şi se apăsă pe el. Degetele îi intrară, o excitară, se jucară. Dar refuza să-i dea ce voia ea, murmurînd să se relaxeze, să cedeze, să-şi dea drumul. Simţea atît teamă, cît şi uşurare dîndu-i-se, oferindu-şi fiecare bucăţică din ea, fără rezerve. Totuşi aşa făcu. Îşi lăsă capul pe spate, pe braţul lui, trupul ei devenind pliabil, picioarele desfăcîndu-se. Brusc orgasmul se produse, carnea ei se contractă, cu toată sensibilitatea ei centrată pe locul acela intern şi secret atins de el.

Cînd în final îşi reveni, ieşind din negura opulentă a plăcerii, descoperi o sclipire de preocupare în ochii lui. Se uita la coastele ei, trecîndu-şi uşor mîna peste o contuzie purpurie, căpătată cu ocazia căderii de mai devreme, din ziua aceea.

– Nu e nimic, rosti ea. Aproape întotdeauna am pe mine cîte o vînătaie sau o zgîrietură.

Informaţia nu părea să-i dea lui prea multă siguranţă. Gura i se strîmbă şi clătină din cap.

– Stai aici, rosti apoi. Mă întorc într-o clipă.

Indicaţia nu era necesară. Beatrix nu avea intenţia să se mişte. Se tîrî puţin mai în sus pe perne, lăsîndu-şi obrazul să se îngroape în pînza feţei de pernă. Oftă şi aproape adormise, cînd îl simţi pe Christopher urcînd în pat, alături de ea.

Mîna lui se aşeză pe şoldul ei, cu palma lunecoasă din pricina unguentului. Ea se mişcă, atunci cînd o aromă puternică de ierburi îi ajunse la nas.

– O, ce bine miroase. Ce e?

– Alifie din ulei de cuişoare. Cu grijă, întinse balsamul pe contuzia ei. Fratele meu şi cu mine am fost tot timpul acoperiţi de aşa ceva, în cea mai mare parte a copilăriei.

– Ştiu cîte ceva despre poznele voastre, rosti Beatrix. John i-a povestit lui Audrey şi ea mi-a spus mie. Atunci, cînd voi doi aţi furat tarta de prune, înainte de cină... şi atunci cînd el te-a determinat să sari de pe craca unui copac şi ţi-ai rupt mîna... John spunea că erai incapabil să te sustragi de la o provocare. Spunea că era uşor să te facă să faci orice, doar spunîndu-ţi că n-ai să poţi.

– Eram un idiot, rosti Christopher întristat.

– Drac împieliţat, au fost cuvintele folosite de el.

– Semănam cu tata.

– În realitate, nu. Cel puţin nu, după părerea lui John. Spunea că n-a fost corect că ai fost întotdeauna fiul preferat al tatălui tău, cînd de fapt nu erai ca el. Beatrix se întoarse, cînd Christopher o înghionti în partea din faţă. Mîinile lui puternice şi blînde întinseră balsamul peste muşchii ei încordaţi, mireasma uleiului de cuişoare răspîndind pe pielea ei o senzaţie liniştitoare de răcoare.

– John a încercat întotdeauna să vadă binele din fiecare, murmură Christopher. Uneori vedea ceea ce voia el să creadă, mai curînd decît ce era în realitate.

Beatrix se încruntă, cînd el acţionă la muşchii de pe umărul ei, eliberînd tensiunea cu blîndeţe.

– Eu văd binele din tine.

– Nu-ţi face iluzii despre mine. Căsătorindu-te cu mine, va trebui să faci haz de necaz. Tu nu înţelegi situaţia în care te afli.

– Ai dreptate. Beatrix se arcui extaziată, cînd el îi masă muşchii de pe ambele laturi ale coloanei. Orice femeie m-ar compătimi, că mă aflu în situaţia asta.

– Una e să petreci o după-amiază în pat cu mine, rosti Christopher întunecat. Şi alta e să trăieşti o viaţă, zi-după-zi, cu un lunatic.

– Ştiu totul despre traiul alături de lunatici. Sînt o Hathaway. Beatrix oftă de plăcere, cînd mîinile lui începură să acţioneze în locurile acelea sensibile, din josul spatelui ei. Trupul ei se simţea relaxat, dar totodată înfiorat, cu contuziile şi durerile uitate. Rostogolindu-se pentru a-l privi peste umăr, văzu liniile austere ale figurii lui. Simţea o nevoie copleşitoare să-l întărîte, să-l facă să se joace cu ea. Ai ratat un loc, i se adresă.

– Care?

Ridicîndu-se, Beatrix se întoarse şi se tîrî spre locul unde Christopher era îngenunchiat pe saltea. Îşi pusese un halat de catifea, care era desfăcut în faţă, dînd la iveală puţin din carnea lui ispititoare şi bronzată. Înnodîndu-şi braţele în jurul gîtului lui, îl sărută.

– Dinăuntru, şopri ea. Acolo e locul care trebuie să fie potolit.

Un zîmbet reţinut se ivi în colţurile gurii lui.

– Balsamul acesta e prea puternic pentru aşa ceva.

– Nu, nu e. Pare plăcut. Aici. Am să-ţi arăt... Apucă cutiuţa cu cremă şi îşi umplu degetul. Mireasma bogată de ulei de cuişoare umplu aerul. Stai liniştit...

– Pe dracu', am să stau! Vocea lui era îngroşată de haz şi o apucă de încheieturi.

Rapidă ca un sconcs Beatrix se răsuci pentru a scăpa din mîna lui. Rostogolindu-se o dată, de două ori, ajunse la cordonul halatului lui.

– Ai pus asta pe tot trupul meu, îl acuză ea chicotind. Laşule. Acum e rîndul tău.

– Nici o şansă! O prinse, se luptă cu ea, făcînd-o să se înfioare la sunetul rîsului lui aspru.

Reuşind cumva să se cațere pe el, i se opri răsuflarea cînd îi simți erecția. Continuă să se lupte cu el, pînă cînd el îi dădu un bobîrnac uşor şi îi imobiliză încheieturile. Halatul se desfăcuse în timpul încăierării, trupurile lor goale frecîndu-se unul de altul.

Ochii argintii strălucitori priveau în cei albaştri. Deja fără răsuflare din cauza rîsului, Beatrix ameți uşor, cînd văzu felul în care se uita la ea. Aplecîndu-şi capul, el o sărută şi îi linse zîmbetul de pe buze, parcă ar fi putut să-l guste.

Christopher dădu drumul încheieturilor ei şi o răsturnă spre el, expunîndu-şi astfel partea din față.

Beatrix îi aruncă o privire întrebătoare. Degetele i se agitau uşor.

– Vrei să... să te ung cu asta?

El rămase tăcut, privirea lui provocînd-o.

Ruşinoasă dar curioasă, întinse mîna şi-l apucă cu grijă. Amîndoi tresăriră puțin la ceea ce simțiră, răceală şi fierbințeală, alunecarea emolientă a cremei, a mătasei pielii şi a tăriței lui impresionante.

– Aşa? şopti ea cu mişcări blînde şi ritmice.

El inspiră şuierat printre dinți, cu genele pe jumătate lăsate. Nu făcu nici o mişcare pentru a o opri.

Ea îşi trecu buricul degetului mare peste vîrful neted şi mai întunecat, înconjurîndu-l cu un cerc moale. Apoi îndoindu-şi degetele în jurul falusului greu şi tare, le lăsă să alunece în jos, minunîndu-se de ceea ce simțea. El o lăsă să-l mîngîie şi să-l exploreze după cum voia, în timp ce pielea i se îmbujoră, iar pieptul i se ridica şi se lăsa, din ce în ce mai rapid. Fascinată de forța lui deabia stăpînită sub mîinile ei, îşi desfăcu degetele şi le plimbă în jos pe şolduri, apoi pe partea din față a coapselor. Masă muşchii tari ca piatra ai picioarelor, răsfiră uşor părul strălucitor răspîndit pe ele, apoi reveni

înapoi la vintre. Delicat îşi făcu palma cupă în jurul greutăţilor de dedesubt, se jucă cu ele, apucînd cu ambele mîini rotunjimea rigidă.

Un sunet gutural îi izvorî lui din piept. Îşi scoase halatul de pe braţe, îl împinse alături şi îi apucă şoldurile. Inima ei făcu un salt, cînd văzu încordarea trăsăturilor lui, concentrarea primitivă a privirii. O puse în poala lui, falusul tare deschizînd-o, împingîndu-se în moliciunea care îl absorbea. Un scîncet ieşi de pe buzele ei, cînd el o dădu deoparte, făcînd-o să-l încalece, să-l atragă în ea în întregime. O ajunsese într-un loc nou din ea, pe care-l simţea inflamat, dar în acelaşi timp era atît de nemăsurat de bine, încît drept răspuns carnea ei palpită strîngîndu-l.

Christopher rămase liniştit, fixînd-o cu o privire mistuitoare.

În cîteva secunde, balsamul îşi făcu treaba, ingredientul răcoros alinîndu-i carnea înfierbîntată şi totodată trezind nervii intimi. Se mişca neobosită. Apucînd-o de şolduri, Christopher o trase în jos şi se împinse cu forţă în sus.

– Christopher... Era incapabilă să înceteze să se agite, sau să se ridice. La fiecare mişcare neajutorată pe care o făcea, el îi trăgea şoldurile înapoi, spre el. Coapsele i se încrucişară pe dosul ei şi una dintre mîini se îndreptă spre locul unde erau uniţi. Se uită la ea, se jucă cu ea, degetele lui alunecînd pe ea, mişcîndu-se încoace şi încolo, în timp ce trupul lui nu înceta frecarea adîncă, provocatoare.

– Armistiţiu, reuşi ea să rostească. Nu mai pot să suport.

– Dar o vei face. Întinzînd mîna după ea, o trase în jos şi o sărută.

– Te rog. Termină.

– Încă nu. Îşi plimbă mîinile în jos pe spatele ei. Eşti aşa frumoasă, şopti el. Aşa sensibilă. Aş putea să fac dragoste cu tine fără să mă opresc.

– Christopher...

– Lasă-mă să te port din nou spre plăcere, încă o dată.

– Nu. Sînt epuizată. Îi luă buza inferioară între dinţi, într-o muşcătură blîndă. Termină, acum, ceru ea.

– Nu încă.

– Am să te determin.

– Cum?

Beatrix îi studie trăsăturile frumoase şi arogante, strălucirea provocării din ochii lui, şi lăsîndu-se peste el, corpul ei se legănă peste pătrunderile lui neîncetate şi îşi lipi gura de urechea lui.

– Te iubesc, şopti prinzînd ritmul, călărindu-l. Te iubesc.

Nu era nevoie de nimic mai mult. Respiraţia lui se opri într-un geamăt şi pătrunzînd-o adînc rămase acolo, trupul lui puternic tremurînd de forţa orgasmului. Îmconjurînd-o cu braţele, îşi vărsă în ea toţi anii de dorinţe care l-au torturat. Şi ea continuă să-i murmure la ureche, promiţîndu-i dragoste, siguranţă, visuri noi, care să le înlocuiască pe cele pierdute.

Promiţînd, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 22

După ce Sezonul londonez se termină, nobilimea continuă distracţiile sociale la ţară. Fură trimise invitaţii la baluri, dineuri şi jocuri, paznicii de vînătoare pregătind potîrnichile, cărora să li se dea drumul pentru a fi vînate; puştile fură proaspăt unse şi curăţate pentru vînătoarea de păsări sălbatice; pistele de călărie curăţate şi reparate; şi vinul şi delicatesele aduse din porturile Bristol şi Londra.

Cea mai rîvnită invitaţie din Hampsire era la serata de la mijlocul lui septembrie din Casa Ramsay, cînd se anunţa logodna lui Beatrix cu Christopher Phelan. De obicei, la orice eveniment găzduit de familia Hathaway participa multă lume, dar acesta era altfel. Toţi pe care îi invitaseră acceptară imediat, urmînd un fluviu de scrisori şi cereri de la alţi oameni care solicitau invitaţii. Pretinzîndu-le, în unele ocazii.

Familia Hathaway atribuia noua lor popularitate faptului că urma să participe şi Christopher, cel mai admirat erou de război din Anglia. Iar Christopher, cu sila lui neînduplecată de mulţime, era mohorît în legătură cu întreaga problemă.

– Trebuie să admiţi, remarcă Leo, că este chiar amuzant că acela dintre noi cel mai puţin înclinat să se afle în societate, este cel cu care toată societatea doreşte să fie.

– Mai dă-o naibii, Ramsay, mormăi Christopher şi Leo rînji.

Dar cuvintele „acela dintre noi" folosite aşa, din întîmplare, încălziră inima lui Christopher. Relaţia lor ajunsese la un ataşament uşor, prietenesc, care îi amintea de felul cum obişnuia să se simtă alături de John. Deşi nimeni nu ar fi putut vreodată să ia locul acestuia, Christopher găsi o mare bucurie în compania viitorilor lui cumnaţi. Cel puţin, în compania lui Leo şi a lui Cam. Dacă aceeaşi legătură se va extinde şi la Merripen, rămînea de văzut.

Merripen şi soţia lui, Winnifred sau Win, cum îi spunea familia, se întoarseră din Irlanda, cu tînărul lor fiu, pe întîi septembrie. Familia Hathaway, lotul cel mai greu de îmblînzit cu care să începi, irumpse într-o frenezie de veselie. Christopher rămase deoparte, în salonul familiei, în timpul reuniunii haotice, privindu-i implicaţi într-o încîlceală de îmbrăţişări şi hohote de rîs. Cam şi Merripen se luară în braţe şi se bătură cu entuziasm pe spate, vorbind într-un schimb rapid de cuvinte ţigăneşti.

Christopher îl întîlnise pe Merripen cu una sau două ocazii, înainte de război. Totuşi, îşi amintea puţin de el,şi nimic altceva decît că era o prezenţă mare şi deprimată, un om care vorbea puţin. Desigur, Christopher nu se aşteptase niciodată că vor aparţine aceleiaşi familii, cîndva.

Win era o femeie subţire şi graţioasă, cu nişte ochi mari albaştri şi un păr blond deschis. Avea un fel de fragilitate aproape eterică, era altfel decît

celelalte surori Hathaway. Despărţită de grup în mijlocul camerei, Win se îndreptă spre Christopher şi îi înţinse mîna:

– Căpitane Phelan! Ce norocoşi sîntem că te-am dobîndit ca frate. Bărbaţii din familie erau aproape depăşiţi – patru la cinci. Acum tu ai adus egalitatea, într-un total de zece.

– Eu încă mă simt depăşit, rosti Leo.

Merripen se apropie de Christopher, îi strînse mîna cu putere şi îi aruncă o privire apreciativă.

– Rohan spune că nu eşti rău deloc, pentru un *gagio,* rosti el. Beatrix spune că te iubeşte, ceea ce mă determină să te las să te însori cu ea. Totuşi, încă mă mai gîndesc.

– Dacă asta contează, răspunse Christopher, să ştii că vreau să iau şi toate animalele.

Merripen se gîndi puţin.

– Aşa că, poţi să o ai.

Discuţiile de la cină se desfăşurară la început într-un ritm rapid şi exuberant. Pînă la urmă însă,cînd discuţia se îndreptă spre Irlanda şi moşia pe care Merripen urma să o moştenească în curînd, dispoziţia tuturor devenind sumbră.

Cu aproximativ zece ani în urmă, Irlanda suferise de un parazit prelungit al cartofului, care a dus la o magnitudine a dezastrului, din care ţara încă nu îşi revenise. Anglia oferise doar o asistenţă minimală, sub forma unor măsuri temporare de ajutor, considerînd că problema se va rezolva de la sine, prin mijloace naturale.

Irlanda, deja sărăcită, a fost victima foametei naţionale, urmată de o plagă a bolilor, avînd ca rezultat faptul că familii întregi au murit pe marginea drumului, sau în colibele lor de lut. Iar moşierii, cum era şi Cavan, i-au dat afară din case

pe arendaşii lor lipsiţi de bani şi au luptat împotriva celor rămaşi, rezultînd procese şi amărăciuni, care vor dura generaţii întregi.

– Pămînturile Cavan, ca şi arendaşii, au fost neglijate ani întregi, le aduse la cunoştinţă Merripen. Bunicul a fost prea preocupat de proprietăţile lui din Anglia, pentru a aduce îmbunătăţiri sau reparaţii în Irlanda. Pămînturile nu sînt asanate şi nu există nici maşini necesare pentru arat. Arendaşii cunosc doar cele mai primitive metode de cultivare. Trăiesc în colibe făcute din pămînt şi piatră. Şi cele mai multe din animalele lor au fost vîndute, pentru a achita arenda. Merripen făcu o pauză, cu faţa îndîrjită. M-am întîlnit cu Cavan, înainte de a ne întoarce la Stony Cross. Refuză să dea chiar şi un şiling din averea lui, în beneficiul oamenilor care depind de el.

– Cît de mult crezi că mai are de trăit? întrebă Amelia.

– Mai puţin de un an, răspunse Merripen. Aş fi surprins dacă ar supravieţui pînă la Crăciun.

– Cînd nu va mai fi, interveni Win, vom fi liberi să-i investim toată averea în pămînturile Cavan.

– Dar vor necesita ceva mai mult decît bani, zise Merripen. Va trebui să înlocuim colibele de pămînt cu case solide. Va trebui să-i învăţăm pe arendaşi un întreg sistem nou de a cultiva pămîntul. Au nevoie de tot: maşini, carburant, vite, seminţe... Vocea i se stinse şi îi aruncă lui Cam o privire insondabilă. *Fral,* ceea ce am realizat noi la moşia Ramsay, pare o joacă de copii, în comparaţie cu ce e acolo.

Cam întinse mîna absent şi trase de o şuviţă de păr de pe frunte.

– Va trebui să începem să ne pregătim, rosti el. Voi avea nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine, în legătură cu situaţia financiară şi

proprietăţile lui Cavan. Putem vinde unele dintre proprietăţile englezeşti ale lui – ale tale – pentru capital. Va trebui să faci o estimare de ceea ce e nevoie şi să stabileşti priorităţile. Nu vom putea să facem totul deodată.

– E copleşitor, rosti Merripen cu glas egal.

Din tăcerea împietrită de la masă, Christopher deduse că arareori, dacă nu niciodată,nu declarase Merripen că ceva e copleşitor.

– Am să te ajut, *fral,* rosti Cam cu o privire hotărîtă.

– Încep să am sentimentul neplăcut, rosti Leo, că va trebui să mă ocup eu însămi de moşia Ramsay, în timp ce voi doi vă devotaţi salvării Irlandei.

Beatrix se uita la Christopher cu un zîmbet uşor pe buze.

– Asta trimite situaţia noastră în perspectivă, nu-i aşa? murmură ea.

Exact ce gîndea şi el.

Privirea alertă a lui Merripen se îndreptă spre figura lui Christopher.

– Tu vei moşteni Riverton, acum că fratele tău e mort.

– Da. Buzele lui Christopher se strîmbară într-un zîmbet auto-ironic. Şi în timp ce John era perfect pregătit pentru a-şi asuma responsabilitatea, pentru mine e valabil contrariul. Ştiu mai mult cum să împuşti pe cineva şi să sapi tranşee.

– Ştii cum să-i organizezi pe oameni, sublinie Merripen. Cum să faci un plan şi să-l duci la îndeplinire. Cum să-ţi asumi riscuri şi să te adaptezi, cînd e nevoie. Aruncă un zîmbet rapid în direcţia lui Cam. Cînd am început să restaurăm moşia Ramsay, ne-am spus că, cel mai bun lucru pe care puteam să-l facem, era să învăţăm cîte ceva.

Atunci a înţeles pe deplin Christopher ce multe avea în comun cu bărbaţii din această familie, cu toate că proveneau din medii şi etnii diferite. Cu toţi luptau cu schimbarea rapidă din lume, făcînd faţă provocărilor, pentru care nici unul dintre ei nu fusese pregătit. Întreaga societate fusese răsturnată şi cernută, vechea ierarhie spulberată şi puterea transferată în mîini necunoscute. Un om putea, ori să se lase cufundat în anonimat, ori să facă un pas înainte şi să se adapteze epocii noi, cu care se confrunta. Ambele posibilităţi erau şocante şi epuizante – vedea asta pe faţa lui Merripen şi pe feţele celorlalţi. Dar nici unul dintre ei, nu ezita să facă ceea ce trebuia făcut.

Christopher o contempla pe Beatrix, care stătea cu cîteva locuri mai departe de el. Ochii aceia... albaştri ca miezul nopţii, inocenţi şi inteligenţi, alarmant de receptivi. Ce combinaţie curioasă de calităţi prezenta! Era capabilă de un calm extraordinar şi tot mai dorea să se joace ca un copil. Era o intelectuală, instinctivă, amuzantă. Să vorbeşti cu ea era ca şi cum ai fi deschis o ladă cu comori, pentru a te alege cu plăceri neaşteptate.

Cum nu avea încă treizeci de ani, Christopher era doar cu şase ani mai mare decît Beatrix. Totuşi simţea că diferenţa dintre ei era de o sută. El voia, avea nevoie, să fie aproape de ea, dar în acelaşi timp trebuia să termine cu răul celor văzute şi făcute, astfel încît acesta să nu o atingă niciodată.

Nu mai făcuse dragoste cu ea din după-amiaza aceea de acum două săptămîni, hotărît să nu mai profite de ea, pînă după ce se vor căsători. Dar amintirea erotică îl chinuia constant. Beatrix era o experienţă, pentru care nu avea nici un punct de referinţă, sau de comparaţie. Femeile pe care le

cunoscuse în viaţa lui anterioară îi oferiseră plăceri uşoare şi sofisticate. Nici pe departe asemănătoare cu pasiunea impetuoasă a lui Beatrix.

Era prea inocentă şi fină, pentru a fi ceea ce soarta îi hărăzise lui, dar o dorea prea mult pentru a-i păsa. Ar fi vrut să o ia şi, indiferent cum ar fi ales soarta nenorocită să-l lovească în schimb, să o ţină pe Beatrix în siguranţă.

Sau pe el însuşi, dacă era necesar.

Din salonul de recepţie se auzi un ţipăt, întrerupînd orice conversaţie de la serata din Casa Ramsay.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă bunicul lui Christopher, lordul Annandale, încruntîndu-se. Prezida în camera de primire a familiei, ocupînd o canapea, în timp ce diverşi oaspeţi veneau să-şi ofere omagiile. Lunga călătorie pînă în Hampshire îl făcuse cîrcotaş şi epuizat. Drept rezultat, Annandale ceru ca Audrey, care îl însoţise de la Londra, să stea alături de el.

Christopher îşi suprimă un rînjet, cînd o văzu pe cumnata lui uitîndu-se la uşa salonului, cu o dorinţă evidentă. Deşi întotdeauna se înţelesese destul de bine cu Annandale, petrecuse totuşi toată ziua precedentă închisă împreună cu bătrînul moşneag într-o trăsură particulară.

– De ce ar ţipa cineva la o serată? insistă Annandale încruntîndu-se din nou.

Christopher îşi menţinu o expresie prevenitoare. Dar pentru că, foarte probabil situaţia implica pe cineva din familia Hathaway, ar fi putut să fie orice.

– Să mă duc să aflu? întrebă Audrey, în mod clar disperată să scape de bunic.

– Nu, tu stai aici, în caz că am nevoie de ceva.

Audrey îşi înăbuşi un oftat.

– Da, my lord.

Beatrix intră în salon şi-şi croi drum printre oaspeţii adunaţi. Ajungînd la Christopher, îi spuse cu voce scăzută:

– Mama ta tocmai s-a întîlnit cu Medusa.

– Mama a ţipat? se minună Christopher.

– Ce a fost asta? întrebă Annandale rămînînd aşezat pe canapea. Fiica *mea* a ţipat?

– Mi-e teamă că da, my lord, rosti scuzîndu-se Beatrix. S-a întîlnit cu ariciul meu de companie, care a scăpat din ţarc. Îşi aruncă privirea spre Christopher, adăugînd strălucitoare: Medusa a fost întotdeauna prea durdulie pentru a se căţăra pe pereţii cutiei. Cred că noul antrenament dă rezultate

– Au fost implicaţi şi ceva ţepi, iubito? întrebă Christopher reţinîndu-şi un zîmbet.

– O, nu, mama ta n-a fost înţepată. Dar Amelia a dus-o în una din camerele de sus, să se odihnească. Din păcate Medusa i-a stîrnit durere de cap.

Audrey se uită în tavan.

– Mereu o doare capul.

– De ce ţii un arici ca animal de companie? o întrebă Annandale pe Beatrix.

– Nu poate supravieţui singură, my lord. Fratele meu a salvat-o dintr-o groapă făcută pentru un stîlp de gard, cînd era încă pui, şi n-am putut să o găsim pe mama ei. Aşa că, de atunci am avut eu grijă de ea. Aricii sînt nişte animale de companie plăcute, atîta timp cît te porţi cu ei cum trebuie. Făcu o pauză şi îl privi pe Annandale cu un interes deschis: Dumnezeule, eşti vultur, nu-i aşa?

– Ce anume? întrebă bătrînul cu ochii micşoraţi.

– Vultur. Beatix îl privi de aproape. Ai aşa nişte trăsături izbioare şi emani putere, chiar şi cînd stai

liniştit. Şi îţi place să-i studiezi pe oameni. Poţi să-i apreciezi pe loc, nu-i aşa? Fără îndoială că întotdeauna ai dreptate.

Christopher fu gata să intervină, sigur că bunicul lui ar putea să o ardă cu răspunsul. Dar, spre uimirea lui, Annandale practic se se simţea mîndru sub privirea admirativă a lui Beatrix.

– Pot, admise lordul. Şi într-adevăr, foarte rar m-am înşelat în judecăţile mele.

Audrey îşi dădu din nou ochii peste cap.

– Arăţi puţin înfrigurat, my lord, observă Beatrix.Trebuie că stai în curent. O clipă... leşi să aducă o pătură pentru genunchi şi se întoarse punînd pe el lîna albastră şi moale.

Nu era nici cea mai mică undă de răcoare în cameră şi nu putea fi posibil să existe curent. Totuşi, Annandale primi pătura cu o plăcere evidentă. Amintindu-şi de camerele supraîncălzite din casa bunicului său, Christopher reflectă că probabil era cu adevărat înfrigurat. Cum a putut să ghicească Beatrix, era un mister.

– Audrey, imploră Beatrix, lasă-mă să stau lîngă lordul Annandale. Ca şi cum ar fi fost un privilegiu de invidiat.

– Dacă insişti. Audrey sări de pe divan parcă ar fi fost lansată de un arc.

Înainte de a-i lua locul, Beatrix se aplecă să scotocească sub divan. Trăgînd afară o pisică cenuşie somnoroasă, o aşeză în poala lui Annandale. Aşa! Nimic nu te încălzeşte mai repede, decît o pisică în poală. Numele ei e Lucky. Toarce, dacă o mîngîi.

Bătrînul o privea inexpresiv.

Şi, spre uluirea lui Christopher, începu să mîngîie blana cenuşie şi lucioasă.

– Pisica asta nu are un picior, remarcă el către Beatrix.

– Da. I-aş fi spus Nelson, după amiralul cu un braţ, dar e femelă. A aparţinut brînzarului, pînă cînd piciorul i s-a prins într-o capcană.

– De ce i-ai spus Lucky? întrebă Annandale.

– Am sperat că asta o să-i schimbe norocul.

– Şi a reuşit?

– Ei bine, stă în poala unul lord, nu-i aşa? sublinie Beatrix şi Annandale rîse sincer.

Apoi atinse una din labele pisicii.

– E norocoasă că a fost în stare să se adapteze.

– A fost obligată, rosti Beatrix. Ar fi trebuit să vezi bieta fiinţă, nu mult după amputare. Continua să încerce să meargă pe piciorul lipsă, sau să sară jos de pe un scaun. Aşa că se poticnea şi se dezechilibra. Dar într-o zi s-a trezit, şi părea că a acceptat faptul că piciorul dispăruse pentru totdeauna. Şi a devenit aproape la fel de agilă ca înainte. Apoi adăugă semnificativ: şmecheria a fost să uite de ceea ce a pierdut... şi să înveţe să meargă mai departe cu ceea ce i-a rămas.

Annandale îi aruncă o privire fascinată, cu buzele curbate.

– Ce tînără inteligentă eşti!

Christopher şi Audrey se uitară unul la altul cu o veselie împărtăşită, în timp ce Beatrix şi Annandale se lansară într-o conversaţie fascinantă.

– Bărbaţii au adorat-o întotdeauna pe Beatrix, rosti Audrey cu glas scăzut, întorcîndu-se spre Christopher. Ochii ei sclipeau de haz. Ai crezut că bunicul tău va fi indiferent faţă de ea?

– Da. Nimeni nu-i place.

– Aparent face excepţie pentru o tînără care-i flatează vanitatea şi care pare că atîrnă de fiecare cuvînt al lui.

Christopher furişă o privire spre faţa strălucitoare a lui Beatrix. Sigur că lordul nu putea să-i reziste. Beatrix avea un fel de a se uita la cineva, plină de atenţie, făcîndu-l să se simtă ca şi cum ar fi fost cea mai interesantă persoană din cameră.

– Nu voi înţelege niciodată de ce nu s-a măritat pînă acum, rosti Christopher.

Audrey îşi menţinu vocea scăzută cînd răspunse:

– Cea mai mare parte din nobilime consideră familia Hathaway inferioară. Şi, deşi majoritatea domnilor sînt încîntaţi de Beatrix, nu vor să se însoare cu o fată nonconformistă. După cum bine ştii.

Christopher se încruntă la ironia ei.

– Imediat ce am ajuns să o cunosc, am admis că am greşit.

– Asta te onorează, rosti Audrey. Nu credeam că ai putea să o vezi vreodată fără să ai prejudecăţi. În trecut, au fost mai mulţi bărbaţi gata să o ia pe Beatrix, dar n-au făcut-o. Domnul Chickering, de exemplu. Şi-a implorat tatăl să-i permită să o curteze, dar acesta l-a ameninţat că-l dezmoşteneşte. Şi astfel, s-a mulţumit să o adore pe Beatrix de la distanţă şi să flirteze nebuneşte cu ea în orice ocazie, ştiind totuşi că nu se va ajunge nicăieri.

– Zilele acelea au trecut, rosti Christopher. Dacă se va mai apropia de ea...

Audrey zîmbi.

– Ai grijă. Gelozia nu este deloc la modă în zilele noastre. Oricine trebuie să fie suficient de sofisticat, pentru a fi amuzat de atenţia acordată soţiei lui.

– Mă voi amuza mai mult aruncîndu-l pe fereastră. Christopher făcu o pauză, cînd Audrey

rîse. În mod evident, credea că a glumit. Hotărînd să schimbe subiectul, el adăugă: Sînt bucuros să văd că ai ieşit iar în societate. Şi chiar aşa era. Audrey petrecuse aproape întreaga ei căsnicie îngrijindu-l pe John, care fusese diagnosticat cu tuberculoză curînd după nuntă. Aceasta, combinată cu perioada de doliu, fusese pentru ea o încercare îndelungată şi singuratică. Merita să găsească puţină distracţie în viaţă şi în mod cert companie. Există vreun bărbat care să-ţi placă?

Audrey se strîmbă.

– Vrei să spui din aceia pe care fraţii mei n-au reuşit să-i îngrozească? Nu, nu există nimeni, care să recurgă la mine în *acest* fel. Sînt sigură că pot să fiu aleasă de aproape oricare vînător de zestre din Londra, avînd în vedere generoasa mea parte de moştenire de pe urma soţului. Dar se vor dovedi împotriva mea, pentru că sînt stearpă.

Christophr se uită la ea cu vioiciune.

– Eşti? De unde ştii?

– Trei ani de căsătorie cu John şi nici un copil. Nici chiar un avort spontan. Şi întotdeauna se spune că femeia trebuie acuzată, în această situaţie.

– Asta e o credinţă pe care se întîmplă să nu o împărtăşesc. Femeile nu sînt de vină întotdeauna pentru infertilitate – asta s-a dovedit. Iar John a fost bolnav cea mai mare parte a căsniciei voastre. Ai toate motivele să speri că vei putea să ai copii, cu alt bărbat.

Audrey zîmbi strîmb.

– O să vedem ce mi-a rezervat soarta. Dar nu aspir să mă mărit iar. Sînt obosită pînă în măduva oaselor. Mă simt ca o femeie de nouăzeci şi cinci, nu de douăzeci şi cinci de ani.

– Ai nevoie de timp, murmură Christopher. Cîndva te vei simţi altfel, Audrey.

– Poate, rosti ea părînd neconvinsă.

Atenţia lor fu captată de conversaţia din ce în ce mai animată dintre Beatrix şi Annandale.

– ... pot să mă urc într-un copac, la fel ca oricare dintre pădurarii moşiei Ramsay, spunea Beatrix.

– Nu te cred, declară lordul, teribil de încîntat.

– O, ba da. Jos cu fustele, jos cu corsetul. Îmi pun o pereche de pantaloni şi...

– Beatrix, o întrerupse Audrey, înainte ca această discuţie scandaloasă, despre apariţia ei în particular, să mai continue. Tocmai am observat-o pe Poppy în camera alăturată. Sînt ani de cînd n-am mai văzut-o. Şi n-am fost niciodată prezentată soţului ei.

– O! Cu regret, Beatrix îşi întoarse atenţia din spre Annandale. Să te duc la ei?

– Da. Audrey o apucă de braţ.

Annandale părea nemulţumit, coborîndu-şi sprîncenele negre, cînd Audrey o împinse pe Beatrix afară.

Christopher îşi înăbuşi un zîmbet.

– Ce crezi despre ea? întrebă el.

Annandale răspunse fără ezitare:

– Eu însumi m-aş însura cu ea, dacă aş fi cu cinci ani mai tînăr.

– Cinci? repetă sceptic Christopher.

– Zece, naiba să te ia! Dar pe faţa marcată de vreme a lordului apăru un zîmbet uşor. Îţi admir alegerea. E o fată cu caracter. Neînfricată. Drăguţă în felul ei şi cu farmecul ei nu are nevoie de o mare frumuseţe. Va fi nevoie să ţii o mînă fermă pe hăţuri, dar merită efortul. Făcu o pauză părînd nostalgic. Odată ce ai avut o femeie ca asta, nu vei putea niciodată să fii mulţumit cu un gen obişnuit.

Christopher fu gata să argumenteze în privinţa frumuseţei lui Beatrix, care după părerea lui era de neegalat. Dar această ultimă propoziţie îi atrase atenţia.

– Te referi la bunica? întrebă el.

– Nu. Bunica ta a fost genul de femeie cu care am crezut că trebuie să mă însor. Dar eram îndrăgostit de altcineva – o fată mult mai puţin potrivită. Şi am lăsat-o să plece, spre regretul meu veşnic. Oftă, cîntărind amintirea aceea aşa de depărtată. O viaţă întreagă fără ea...

Fascinat, Christopher voia să întrebe mai multe... dar nu era nici timpul, nici locul pentru o astfel de discuţie. Totuşi, asta îi oferise o privire interioară neaşteptată asupra bunicului său. Ce i s-ar întîmpla unui bărbat, dacă s-ar căsători cu o Prudence, cînd ar fi putut să o aibă pe Beatrix? Ar fi fost suficient să facă pe cineva nefericit.

Seara, mai tîrziu, fură aduse tăvi cu şampanie şi oaspeţii adunaţi aşteptau nerăbdători să fie anunţată logodna.

Din păcate, omul desemnat să o facă lipsea pentru moment.

După o cercetare rapidă, Leo fu găsit şi îndemnat spre salon, unde se lansă într-un toast încîntător şi enumeră un număr de motive amuzante pentru căsătorie. Deşi cea mai mare parte dintre oaspeţi ascultau cu mare atenţie şi chicoteau, Christopher auzi două femei din apropiere flecărind, şoptindu-şi cu ton scăzut şi dezaprobator.

– ... Ramsay a fost găsit flirtînd într-un colţ cu o femeie. Au trebuit să-l tragă de lîngă ea.

– Cine era?

– *Propria lui nevastă*.

– O, Doamne!

– Da. Ce indecent pentru un cuplu căsătorit să se comporte aşa în public.

– Presupun că familia Hathaway nu ştie altceva mai bun.

Christopher îşi suprimă un zîmbet şi luptă împotriva tentaţiei de a se întoarce şi a le informa pe cele două cloşti, că de fapt familia Hathaway ştia tot ce e mai bun. Şi nu le păsa nici cît negru sub unghie de nimeni. Îşi aruncă privirea spre Beatrix, întrebîndu-se dacă şi ea a auzit, dar ca de obicei era surdă la flecăreli, atenţia fiindu-i fixată asupra fratelui ei.

Leo termină toastul cu urări din inimă pentru viitoarea fericire şi prosperitate a cuplului logodit. Oaspeţii ridicară paharele şi îşi dădură acordul aclamînd.

Luînd mîna înmănuşată a lui Beatrix în a lui, Christopher se ridică şi depuse un sărut pe încheietura ei. Ar fi vrut să o ducă departe de salonul acela aglomerat şi să o aibă toată, doar pentru el.

– În curînd, şopti Beatrix, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile şi el o mîngîie cu privirea. Şi nu te mai uita la mine aşa, adăugă ea. Face să-mi tremure genunchii.

– Deci n-am să-ţi spun ce mi-ar plăcea să-ţi fac chiar acum. Pentru că te-ai prăvăli ca un popic.

Momentul intim şi plăcut se termină repede.

Lordul Annandale, care stătea lîngă Leo, îl dădu de o parte din faţa lui ridicînd cupa de şampanie.

– Prieteni, rosti el. Sper să contribui la fericirea oferită de această ocazie împărtăşindu-vă nişte noutăţi de la Londra.

Mulţimea tăcu respectuoasă.

O senzaţia rece străbătu spinara lui Christopher. Se uită la Leo, care arăta uimit şi ridica din umeri.

– Ce e? şopti Beatrix.

Christopher scutură din cap privindu-şi bunicul.

– Dumnezeu să mă ajute! Habar n-am.

– Înainte de a pleca spre Hampshire, continuă Annandale, am fost informat de Alteţa Sa Ducele de Cambridge că nepotului meu i se va acorda Crucea Victoriei.

Medalia, creată în ianuarie trecut, este cea mai înaltă decoraţie militară pentru vitejie în faţa inamicului. Însăşi regina îi va înmîna căpitanului Phelan medalia, la o ceremonie de investitură de la Londra, din luna iunie care urmează.

Toată lumea din cameră exclama şi ovaţiona. Christopher simţi că toată căldura din trup i se scurge afară. Nu aceasta voia el, o altă bucată însîngerată de metal care să-i fie agăţată pe piept, altă ceremonie afurisită, pentru a onora nişte întîmplări, pe care el nu voia să şi le mai amintească. Şi *asta,* să-i fie băgată pe gît, în unul din cele mai dulci momente din viaţa lui, era ceva revoltător. La dracu' cu bunicul că i-a făcut asta, fără să-i spună dinainte nici un cuvînt de avertizare.

– Pentru ce va fi acordată Crucea Victoriei, my lord? întrebă cineva.

Annandale îi zîmbi lui Christopher.

– Poate că nepotul meu ar putea să-i lămurească pe oaspeţi.

Christopher clătină din cap, privindu-l lipsit de expresie.

Supărarea se aşternu pe figura lordului, cînd văzu lipsa clară de entuziasm demonstrată de Christopher.

– Căpitanul Phelan a fost recomandat pentru această onoare de către un ofiţer din regimentul lui, care a relatat că l-a văzut cărînd un ofiţer rănit la

adăpost, sub un foc puternic. Oamenii noştri erau retraşi din încercarea de a lua cuiburile de puşti ruseşti. După ce l-a salvat pe ofiţer, căpitanul Phelan a menţinut poziţie aceea, pînă au sosit ajutoare. Amplasamentele ruseşti au fost cucerite şi ofiţerul rănit, locotenentul Fenwick, a fost salvat.

Christopher nu îndrăzni să vorbească,atunci cînd salva de ovaţii şi felicitări umplu aerul. Se forţă să-şi termine şampania, să rămînă liniştit şi să pară calm, deşi se simţea ca şi cum aluneca într-un abis periculos. Într-un fel, găsi mijlocul de a se opri, a-şi ţine nebunia în şah, ajungînd la un sentiment de detaşare, de care avea atîta nevoie, dar se şi temea.

Te rog, Doamne, gîndi el, *nu pentru că l-am salvat pe Fenwick*.

CAPITOLUL 23

Sesizînd cît de exploziv era calmul lui Christopher, Beatrix aşteptă pînă cînd îşi termină şampania.

– O, Doamne, rosti ea cu voce suficient de puternică pentru a ajunge la persoanele din jur. Mi-e teamă că toată această surescitare îmi pricinuieşte un fel de ameţeală. Căpitne Phelan, dacă nu te superi, însoţeşte-mă pînă în salonul de primire...

Cererea fu întîmpinată de un murmur de simpatie, pentru că dovada structurii delicate a unei femei era întotdeauna încurajată.

Încercînd să arate fragilă şi slabă, Beatrix se agăţă de braţul lui Christopher cînd acesta o scoase din salonul de recepţie. Dar, în loc să se îndrepte spre salonul de primire, găsiră un loc afară, pe o bancă de pe marginea aleii pietruite.

Se aşezară fără o vorbă. Christopher îşi petrecu braţul în jurul ei, apăsîndu-şi gura pe părul ei. Ea asculta sunetele nopţii din pădurea învecinată; ciripit şi foşnete, dialogul melodios al broaştelor, fîlfîitul păsărilor şi al liliecilor. Pînă la urmă simţi pieptul lui Christopher ridicîndu-se şi coborînd într-un lung suspin.

– Regret, rosti ea blîndă ştiind că se gîndea la Mark Bennett, prietenul pe care nu putuse să-l salveze. Ştiu de ce e aşa odioasă pentru tine medalia aceasta.

Christopher nu răspunse. Din tensiunea aproape palpabilă care radia din el, ea înţelese că dintre toate amintirile întunecate pe care le avea, aceasta era cea mai urîtă.

– Ar fi posibil să refuzi medalia? întrebă ea. Să nu o accepţi?

– Nu, deşi aşa vreau şi eu. Însă, ar trebui să fac ceva ilegal, sau să recurg la ceva oribil, pentru a-mi fi retrasă.

– Am putea plănui un delict, pe care să-l comiţi, sugeră Beatrix. Sînt sigură că familia mea ar avea nişte sugestii excelente.

Christopher o privi, cu ochi de sticlă argintie în lumina lunii. Pentru o clipă lui Beatrix îi fu teamă că încercarea ei iresponsabilă l-a supărat. Dar apoi, el izbucni într-un hohot de rîs şi o înconjură cu braţele.

– Beatrix, şopti el. Nu voi înceta niciodată să am nevoie de tine.

Întîrziară pe afară, cîteva minute mai mult decît ar fi trebuit, sărutîndu-se şi mîngîindu-se, pînă cînd amîndoi rămaseră fără suflare şi plini de dorinţe frustrate. Lui îi scăpă un geamăt înfundat, o ridică de pe bancă şi o duse înapoi în casă.

În timp ce Beatrix se amesteca printre oaspeţi, sporovăind sclipitoare şi prefăcîndu-se interesată de sfaturile oferite de ei, continua să furişeze cîte o privire spre Christopher, de cîte ori era posibil. Părea calm, pînă la stoicism, menţinîndu-şi conduita milităroasă. Toată lumea se gudura pe lîngă el, chiar şi cei al căror rang social şi sînge aristocratic îl depăşea de departe pe al lui. În ciuda

faţadei controlate a lui Christopher, ea îi simţea tulburarea, poate chiar rezistenţa la încercarea de a se adapta la un mediu, ce cîndva îi fusese familiar. Se simţea neavenit printre prietenii vechi, dintre care nici unul n-ar fi vrut să trăiască în realitatea a ceea ce experimentase şi făcuse el în război. Despre medalii şi trese aurite, ca şi despre muzica patriotică, era tot ce simţea fiecare plăcut de discutat. Astfel încît nu putea să permită sentimentelor lui să se dezvăluie, decît în abordări scurte şi prudente.

– Beatrix. Audrey era lîngă ea, trăgînd-o blînd deoparte, înainte de a fi implicată într-o nouă conversaţie. Vino cu mine. Vreau să-ţi dau ceva.

Beatrix o duse în spatele casei, la un rînd de scări ce duceau într-o cameră cu forme ciudate, de la al doilea nivel. Era una din nenumăratele locuri fermecătoare ale Casei Ramsay. Aceste camere şi spaţii excentrice, fără nici o utilitate aparentă, păreau să fi crescut organic din principala reşedinţă.

Se aşezară pe scară împreună, ca nişte prietene.

– Ai făcut deja pentru Christopher atît de mult bine, afirmă Audrey. Cînd s-a întors de la război, am crezut că şi-a pierdut întreaga capacitate de a fi fericit. Dar acum, pare mult mai împăcat cu sine însuşi... aproape fără gînduri negre, sau tensiune nervoasă încordată. Chiar mama lui a remarcat diferenţa – şi e recunoscătoare.

– A fost amabilă cu mine, spuse Beatrix. Cu toate că evident, nu sînt ceea ce s-a aşteptat ea să aibă drept noră.

– Nu, încuviinţă Audrey cu un zîmbet. Totuşi, e hotărîtă să facă ce e mai bine. Eşti singura şansă pentru a menţine Riverton în ramura familiei noastre. Dacă tu şi Christopher nu veţi avea urmaşi, moşia va merge la verii ei, ceea ce nu poate

suferi. Cred că m-ar fi plăcut mult mai mult, dacă aş fi fost în stare să am şi eu copii.

– Regret, murmură Beatrix prinzînd-o de mînă.

Zîmbetul lui Audrey deveni dulce-amar.

– Nu a fost să fie. Asta este lecţia pe care trebuie să o învăţ: unele lucruri nu sînt făcute să se întîmple şi cineva nu poate decît, ori să blesteme, ori să accepte. Aproape de sfîrşit, John mi-a spus că trebuie să fim recunoscători pentru timpul ce ni s-a dat. Spunea că vedea lucrurile foarte clar, atunci cînd viaţa i se îndrepta spre sfîrşit. Ceea ce mă aduce pe mine la ce voiam să-ţi dau.

Beatrix o privi în aşteptare.

Cu grijă, Audrey scoase din mînecă o bucată de hîrtie frumos împăturită. Era o scrisoare nesigilată.

– Înainte de a o citi, rosti Audrey, trebuie să-ţi explic. John a scris-o cu o săptămînă înainte de a muri – a insistat să o scrie chiar el – şi mi-a spus să i-o dau lui Christopher, cînd – sau dacă – se va întoarce. Dar, după ce am citit-o, nu eram sigură ce să fac cu ea. Cînd Christopher s-a întors din Crimeea, era aşa de aerian şi tulburat... am crezut că e mai bine să aştept. Deoarece, indiferent ce mă rugase John, ştiam că mai presus de orice nu trebuie să-l mai rănesc pe Christopher, după toate prin cîte trecuse.

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari.

– Crezi că scrisoarea asta s-ar putea să-i facă rău?

– Nu sînt sigură. În ciuda înrudirii noastre, nu-l înţeleg suficient de bine pentru a-l judeca. Audrey dădu din cap neajutorată. Ştii ce am vrut să spun, cînd vei citi scrisoarea. Nu vreau să i-o dau lui Christopher, dacă nu pot fi sigură că îi va face bine, nu să-i creieze o suferinţă în plus. O las în mîinile tale, Beatrix, şi am încredere în înţelepciunea ta.

CAPITOLUL 24

O lună mai tîrziu, într-o zi de octombrie însorită şi uscată, a avut loc nunta, la biserica parohială din perimetrul satului. Spre plăcerea generală a satului Stony Cross, ceremonia s-a desfăşurat conform tradiţiilor locale, de mult stabilite. Grupul nuntaşilor a coborît din trăsuri la cîteva străzi depărtare de biserică şi restul drumului l-a parcurs pe jos, de-a lungul unei străzi acoperită cu flori şi ierburi de fertilitate. În timp ce treceau, din ce în ce mai multe persoane li se alăturau, pînă cînd a devenit mai puţin un alai de nuntă şi mai mult o gloată veselă.

Alte flori fuseseră adunate în două coşuri mari fixate pe spatele catîrului lui Beatrix, Hector. Micul catîr conducea mulţimea cu un pas demn, în timp ce femeile care mergeau pe lîngă el luau din coşuri şi aruncau pe pămînt pumni întregi de petale şi flori. O pălărie de paie garnisită cu flori fusese legată pe capul lui Hector, urechile lui pătrunzînd îndoite prin găurile de pe bor.

– Dumnezeule mare, Albert, i se adresă cu compasiune Christopher cîinelui de lîngă el. Între tine şi catîr, cred că tu ai primit cea mai bună parte a afacerii. Albert fusese proaspăt tuns şi spălat şi

un şirag de trandafiri albi îi înconjura gîtul. Cîinele părea prudent, în mod clar neplăcîndu-i mulţimea înghesuită în jurul lor, mai mult decît lui Christopher.

În vreme ce femeile ocupau o jumătate din stradă şi bărbaţii cealaltă, Christopher abia o zărea din cînd în cînd pe Beatrix. Era înconjurată de fetele satului îmbrăcate în alb, în mod ostentativ pentru a înşela spiritele rele, care puteau să pună la cale ceva împotriva miresei. În ce-l privea pe Christopher, el era înconjurat de o gardă de onoare, formată din prietenii din *Brigada de Infanterie* şi cîţiva bărbaţi din unitatea lui iniţială, de cavalerie.

În final au ajuns la biserica deja plină. Melodia viorilor umplea aerul cu acorduri pline de viaţă.

În timp ce Christopher se duse în faţă pentru a aştepta la altar, Beatrix rămase în spate cu Leo.

– Beatrix, întrebă fratele ei, ce i-ai făcut lui Hector?

– E catîrul florilor, rosti ea rezonabil.

– Sper să nu te doară, cînd ai să afli că şi-a mîncat pălăria.

Beatrix îşi înăbuşi un chicotit.

Aplecîndu-şi capul peste al ei, Leo murmură:

– Bea, cînd te predau, la altar, vreau să-ţi aminteşti ceva. Nu te dau cu adevărat. Mai curînd îi permit lui să aibă ocazia să te iubească, tot atît de mult ca noi ceilalţi.

Ochii lui Beatrix se umplură de lacrimi şi se sprijini de el.

– Aşa şi face, şopti ea.

– Aşa cred şi eu, îi răspunse fratele ei. Altfel nu te-aş fi lăsat să te măriţi cu el.

Restul dimineţii şi după-amiaza trecură într-o zăpăceală fericită. După ce au schimbat jurămintele, au părăsit biserica pe sub un arc de săbii,

ţinute de garda de onoare. Poarta din faţă era închisă – o altă tradiţie din Stony Cross – şi nu fu deschisă, pînă cînd mirele nu plăti taxa. Christopher băgă mîna într-o tolbă de catifea, scoase un pumn de monezi de aur şi le aruncă mulţimii. Ploaia de monezi smulse ţipete voioase. Încă trei pumni fură aruncaţi în aer, cea mai mare parte dintre monezile strălucitoare fiind prinse, înainte chiar de a atinge pămîntul.

Cînd fiecare monedă fu recuperată, adunarea se buluci spre pajiştea satului, unde mese lungi erau pline cu vîrf de prăjituri aduse de fiecare locuitor din Stony Cross. Beatrix şi Christopher se hrăniră unul pe altul cu bucăţi de prăjitură, în timp ce sătenii plouau peste ei cu firimituri, pentru a asigura fertilitatea cuplului.

Mulţimea îşi continuă celebrarea pe pajişte, în timp ce grupul nuntaşilor plecă spre Ramsay House. Urmă o uriaşă masă de nuntă, cu runde nesfîrşite de toasturi şi cu veselie.

Cînd îndelungata afacere s-a terminat, Beatrix fu uşurată să poată să se ducă la etaj şi să-şi scoată rochia de mireasă. În timp ce Amelia şi o cameristă o ajutau să scape de voluminoasa rochie, toate trei începură să rîdă, cînd pe podea se revărsă o ploaie de firimituri de prăjituri.

– Ăsta e obiceiul de nuntă cel mai puţin plăcut din Stony Cross, rosti tristă Beatrix scuturîndu-şi de pe braţe cîteva firimituri rămase. Pe de altă parte, probabil că a făcut fericite o mulţime de păsărele.

– Vorbind de păsări, draga mea... Amelia aşteptă pînă cînd camerista plecă să aducă baia. Asta îmi aminteşte un vers din poemul lui Samuel Coleridge despre primăvară: „Albinele bîzîie – păsările sînt în zbor... "

Beatrix îi aruncă o privire ironică.

– De ce menţionezi asta? E toamnă, nu primăvară.

– Da, dar acest poem deosebit vorbeşte despre păsări care se împerechează. Cred că s-ar putea să ai nişte întrebări pe această temă.

– Despre păsări? Mulţumesc, dar ştiu mult mai multe despre ele decît tine.

Amelia oftă, abandonînd încercarea ei de a fi delicată.

– Uită de afurisitele alea de păsări. E vorba de noaptea nunţii – vrei să mă întrebi ceva?

– *Ooo!* Mulţumesc, dar Christopher a, ăăă... mi-a furnizat informaţiile.

Sprîncenele Ameliei se ridicară.

– Aşa a făcut?

– Da. Deşi a folosit alt eufemism, nu păsări, nici albine.

– Da? Atunci, la ce s-a referit?

– La veverițe, rosti Beatrix şi se întoarse, pentru a-şi ascunde zîmbetul, cînd văzu expresia surorii sale.

Pentru că a doua zi trebuia să plece pentru două săptămîni în Cotswolds, Beatrix credea că vor petrece noaptea nunţii în Casa Phelan. Trimisese acasă la Christopher un cufăr cu îmbrăcăminte, articole de toaletă şi o cămaşă de noapte. Aşa că fu surprinsă cînd acesta o informă că are alte planuri în minte.

După ce şi-a luat rămas bun de la familia ei, Beatrix ieşi în drum împreună cu Christopher. El îşi schimbase uniforma, cu medaliile ei zornăitoare şi strălucitoare şi se îmbrăcase cu o haină simplă din postav negru subţire şi o cravată albă la gît. Ea îl prefera îmbrăcat aşa simplu şi obişnuit –

splendoarea lui Christopher în uniforma militară era aproape prea uluitoare pentru a fi suportată. Soarele era aur bogat de toamnă, estompat de umbrele negre ale copacilor.

În loc de trăsură, cum se aşteptase Beatrix, pe drum îi aştepta un singur cal. Marele armăsar murg.

Beatrix se întoarse şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Eu nu am cal? Sau o trăsură pentru ponei? Ori trebuie să merg pe jos în urma ta?

Strînse din buze.

– O să călărim împreună, dacă vrei. Am o surpriză pentru tine.

– Cît nonconformism!

– Da, m-am gîndit că ţi-ar plăcea. O ajută să urce pe cal şi apoi încălecă şi el uşor, în spatele ei.

Indiferent ce surpriză e, cugetă Beatrix în timp ce se lăsa pe spate în braţele lui care o legănau, clipa aceasta e o fericire. Savură felul cum îl simţea, toată acea forţă ce o îmbrăţişa, trupul lui care se adapta cu uşurinţă fiecărei mişcări a calului. Cînd intrară în pădure, o rugă să închidă ochii. Beatrix se relaxă la pieptul lui. Aerul pădurii devenea mai dulce, pe măsură ce se răcea, încărcat de miresme de răşină şi pămînt reavăn.

– Unde mergem? întrebă ea cu capul înfundat în haina lui.

– Aproape am ajuns. Nu te uita.

În curînd Christopher opri calul şi descălecă, ajutînd-o şi pe ea.

Văzînd ce o înconjoară, Beatrix zîmbi uluită. Era casa secretă de pe moşia lordului Westcliff. Lumina strălucea la ferestrele deschise.

– De ce ne aflăm aici?

– Urcă şi ai să vezi, rosti Christopher şi se duse să priponească calul.

Ridicîndu-şi poalele rochiei albastre, Beatrix urcă pe scara în spirală, ce era luminată cu lămpi plasate strategic în brăţările de pe zid, în care în vechime erau fixate torţele. Ajungînd la camera circulară de la etaj, Beatrix trecu pragul.

Camera fusese transformată.

Un foc mic strălucea în şemineul cîndva întunecat şi lumina aurie a lămpilor umplea aerul. Duşumelele inegale de lemn fuseseră frecate, curăţate şi acoperite cu covoare turceşti bogate şi groase. Tapiţerii florale înfrumuseţau vechile ziduri de piatră. Arhaicul pat fusese înlocuit cu un pat mare brun, cu tăbliile sculptate şi coloane în spirală. Patul era dotat cu o saltea groasă, pături, lenjerie luxoasă şi perne dolofane şi albe îngrămădite cîte trei la capăt. Masa din colţ avea o faţă de masă din damasc mov şi era plină de tăvi de argint acoperite şi coşuri, ce se revărsau de mîncare. Condensul sclipea pe găleata de argint cu şampania la gheaţă. Şi tot acolo era şi cufărul ei, alături de un paravan pictat.

Năucită, Beatrix îşi continuă inspecţia prin cameră, încercînd să asimileze tot.

Christopher urcase şi se afla în spatele ei. Cînd Beatrix se întoarse cu faţa, el îi cercetă figura cu o privire blîndă şi curioasă.

– Dacă îţi place, putem petrece aici prima noastră noapte împreună, rosti el, dar dacă nu-ţi convine, mergem la Casa Phelan.

Beatrix de abia putea să vorbească.

– Ai făcut toate astea pentru mine?

El dădu din cap afirmativ.

– L-am întrebat pe lordul Westcliff, dacă putem să petrecem noaptea nunţii aici. Şi n-a avut nici o obiecţie, faţă de redecorare. Vrei...

Fu întrerupt, cînd Beatrix alergă la el şi îşi aruncă braţele strîns în jurul gîtului lui.

Christopher o ţinu, mîinile lui plimbîndu-se încet pe spatele şi şoldurile ei. Buzele lui găsiră pielea fină a obrajilor, bărbia, moliciunea maleabilă a gurii. Prin valurile diafane de plăcere, ce coborau asupra ei, Beatrix îi răspunse aproape orbeşte, inspirînd tremurat, cînd degetele lui lungi o prinseră de bărbie. Îi tatonă buzele cu ale lui, limba interogînd-o uşor. Gustul lui era plăcut, subtil şi masculin. Otrăvitor. Avînd nevoie de mai mult din el, se luptă să-l atragă mai în profunzime şi să-l sărute mai tare, dar el rezistă cu un rîs liniştit.

– Aşteaptă. Uşor... iubito, mai există şi o altă latură a surprizei, pe care nu vreau să o pierzi.

– Unde? întrebă Beatrix ameţită, mîna ei pipăind partea din faţă a lui.

Christopher scoase un rîs înăbuşit, cînd o prinse de umeri şi o împinse mai departe de el. Se uită în jos la ea, cu ochii lui cenuşii strălucind.

– Ascultă, şopti el.

Cînd bubuiturile inimii ei se liniştiră, Beatrix auzi muzică. Nu instrumentală, ci voci umane unite într-o armonie. Amuzată, se duse la fereastră şi se uită afară. Un zîmbet îi lumină faţa.

Un mic grup de ofiţeri din regimentul lui Christopher, încă în uniforme, erau aliniaţi în rînd şi cîntau o baladă lentă bine cunoscută.

Pe coasta Groenlandei, unde stăteam întins,
În braţe îmi ţineam fetiţa;
Căldură emana din gheţarii eterni.

Noaptea de şase luni va trece prea rapid.
Dar te-aş iubi şi toată ziua.
În toiul nopţii te-aş săruta şi m-aş juca cu tine,
Dacă iubindu-mă, ai rătăci cu mine
Pe dealuri şi mult, mult mai departe.

– Cîntecul nostru, şopti Beatrix, pe măsură ce melodia dulce plutea spre ei.

– Da.

Beatrix se lăsă cu picioarele pe podea şi îşi puse braţele încrucişate pe pervaz... în acelaşi loc unde aprinsese nenumărate lumînări, pentru un soldat care lupta pe pămînturi străine.

Christopher i se alătură la fereastră şi îngenunchind, o înconjură cu braţele. Cînd cîntecul se termină, Beatrix le trimise ofiţerilor un sărut.

– Mulţumesc, domnilor, strigă ea. Am să păstrez această amintire pentru totdeauna, ca pe o comoară.

Unul dintre ei interveni:

– Poate nu ştii, doamnă Phelan, dar conform tradiţiilor de nuntă ale *Brigăzii de Infanterie,* fiecare bărbat din garda de onoare a mirelui primeşte un sărut de la mireasă, în noaptea nunţii.

– Ce prostie! replică Christopher prietenos. Singura tradiţie de nuntă a *Infanteriştilor*, pe care o cunosc, este în primul rînd să evite să te însoare.

– Ei bine, tu într-un fel ai zbîrcit-o, prietene. Grupul rîse pe înfundate.

– Să nu crezi că te acuzăm, adăugă unul dintre ei. Eşti o viziune de vis, doamnă Phelan.

– Tot aşa de frumoasă ca lumina lunii, mai spuse altul.

– Mulţumesc, rosti Christopher. Acum încetaţi să-i mai faceţi curte soţiei mele şi plecaţi.

– Noi am început treaba, rosti unul dintre ofiţeri. Rămîne ca tu să o termini, Phelan.

Şi cu miorlăituri vesele şi urări de bine, *Infanteriştii* plecară.

– Au luat calul cu ei, zise Christopher cu zîmbet în glas. Acum eşti cu adevărat împotmolită aici, cu mine. Se întoarse spre Beatrix şi-şi strecură degetele sub bărbia ei, determinînd-o să se uite la el. Ce e asta? Vocea lui deveni blîndă. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, rosti Beatrix privindu-l printr-o perdea de lacrimi. Absolut nimic. Doar că eu... am petrecut aşa de multe ore în acest loc, visînd să fiu cîndva cu tine. Şi niciodată n-am îndrăznit să cred, că s-ar putea întîmpla în realitate.

– Trebuie că totuşi ai crezut, măcar puţin, şopti Christopher. Altfel nu s-ar fi adeverit. Trăgînd-o între coapsele lui desfăcute, o înlănţui cu o îmbrăţişare reconfortantă. După o vreme, vorbi liniştit în părul ei: Beatrix, unul din motivele pentru care n-am făcut dragoste cu tine, din după-amiaza aceea, este că nu am vrut să profit de tine din nou.

– Dar n-ai profitat, protestă ea. M-am dăruit ţie de bunăvoie.

– Da. Ştiu. Christopher o sărută pe cap. Ai fost generoasă şi frumoasă şi aşa de pasionată, că nu mai exist pentru nici o altă femeie. Dar nu a fost ceea ce am intenţionat eu pentru tine, la prima ta experienţă. În noaptea asta vreau să aduc îmbunătăţiri.

Beatrix se înfioră la promisiunea senzuală din tonul lui.

– Nu e nevoie. Dar dacă insişti...

– Insist. Îşi purtă mîna pe spatele ei şi, continuînd să o ţină în braţe, o făcu să se simtă în siguranţă. Apoi începu să o sărute pe gît, cu o gură

fierbinte şi domoală, aşa încît ea începu să nu se mai simtă chiar în siguranţă. Inspiră repede, cînd el zăbovi pe un loc mai sensibil. Simţind cum înghiţea convulsiv, îi înălţă capul şi îi zîmbi. Să nu cinăm mai întîi? Se ridică cu o mişcare uşoară şi o trase în sus lîngă el.

– După masa aceea de nuntă uriaşă, răspunse Beatrix, n-are să-mi mai fie foame niciodată. Totuşi... îi oferi un zîmbet strălucitor... nu m-ar deranja o cupă de şampanie.

Luîndu-i faţa în palme, Christopher o sărută repede.

– Pentru zîmbetul acesta, poţi să ai toată sticla.

Ea îşi apăsă obrazul în palma lui.

– Mai întîi, eşti bun să-mi deschei rochia?

Întorcînd-o, începu să acţioneze la şirul de agăţători ascunse, ce încheiau spatele rochiei.

Părea acţiunea unui soţ această descheiere a rochiei, atît reonfortantă, cît şi plăcută. Cînd îi goli ceafa, îşi apăsă buzele pe pielea delicată şi depuse şi mai multe sărutări la rînd, pe şira spinării.

– Să fac la fel şi cu corsetul? întrebă el cu vocea lîngă urechea ei.

În sinea ei, Beatrix era mirată că picioarele încă o mai ţineau.

– Nu, mulţumesc. Asta pot să rezolv singură. Se repezi în intimitatea paravanului şi trase şi cufărul acolo. Ridicînd capacul, Beatrix găsi îmbrăcămintea ei frumos împăturită şi o pungă de muselină legată cu un şiret, conţinînd o perie, un stativ cu agrafe de păr şi alte obiecte mici de toaletă. Mai era şi un pachet înfăşurat în hîrtie albastră deschis şi legat cu o panglică asortată. Ridicînd micul bilet împăturit, ce fusese vîrît sub panglică, Beatrix citi:

Un cadou pentru noaptea nunţii, dragă Bea. Această cămaşă a fost făcută de cea mai la modă croitoreasă din Londra. Este destul de diferită de cele pe care le porţi tu de obicei, dar îi va plăcea foarte mult mirelui. În legătură cu asta, trebuie să mă crezi pe cuvînt.

Poppy

Ridicînd cămaşa de noapte, Beatrix văzu că era făcută din voal negru şi încheiată cu mici nasturi de agat. Deoarece singurele ei cămăşi de noapte, pe care le purtase vreodată, erau făcute din batist alb sau muselină, aceasta i se păru de-a dreptul şocantă. Totuşi, dacă plăcea mirilor...

După ce-şi scoase corsetul şi toată lenjeria, Beatrix îşi trase cămaşa peste cap şi o lăsă să alunece pe trup, într-o mişcare fluidă, răcoroasă şi mătăsoasă. Materialul subţire se drapă lipindu-se de umeri şi de tors şi rămînînd închis în nasturi în talie, înainte de a flutura pînă la pămînt în falduri transparente. O despicătură laterală se ridica pînă la şoldul ei, expunîndu-i piciorul cînd se mişca. Şi spatele era şocant de dezgolit, decolteul coborînd mult pe spinare. Scoţîndu-şi agrafele şi pieptenii din păr, îi lăsă să cadă în punga de muselină din cufăr.

De probă, ieşi de după paravan.

Christopher tocmai termina de turnat şampania în două cupe. Se întoarse spre ea şi înţepeni, cu excepţia privirii, care se plimba peste ea într-o mişcare arzătoare.

– Dumnezeule! bolborosi el şi îşi goli cupa. Punînd paharul gol deoparte îl apucă strîns pe celălalt,de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea să-i alunece printre degete.

– Îţi place cămaşa mea de noapte? întrebă Beatrix.

Christopher încuviinţă din cap, fără să-şi ia privirea de la ea.

– Restul unde e?

– Asta a fost tot ce am putut să găsesc. Incapabilă să reziste să nu-l tachineze, Beatrix se răsuci şi încercă să-şi vadă spatele. Mă întreb dacă nu am pus-o invers...

– Lasă-mă să văd. Cînd se întoarse, pentru a da la iveală linia goală a spatelui, Christopher înhală cu zgomot.

Deşi Beatrix îl auzi mormăind o înjurătură, nu o consideră ofensă, deducînd că Poppy avusese dreptate în privinţa cămăşii. Şi cînd el reuşi să golească a doua cupă de şampanie, uitînd că era a ei, Beatrix îşi înfrînă sever un zîmbet. Se duse la pat şi se urcă pe saltea, savurînd moliciunea primitoare a păturilor şi a lenjeriei. Întinzîndu-se pe o parte, nu făcu nici o încercare să-şi acopere piciorul expus, cînd voalul se desfăcu pe şold.

Christopher se apropie, aruncîndu-şi în drum cămaşa de pe el. Vederea lui, toţi muşchii aceia flexibili şi pielea aurită de soare, îţi tăia respiraţia. Era un bărbat frumos, un Apollo uluitor, un iubit de vis. Şi era al ei.

Se întinse după el, cu respiraţia oprită în gît, cînd mîna i se lipi de pieptul lui. Lăsă degetele să se mişte prin blăniţa aspră şi lucioasă. El se aplecă peste ea, cu ochii aproape închişi, cu gura încordată, aşa cum era cînd se excita.

Copleşită de amestecul acela de iubire şi dorinţă, îngînă cu răsuflarea tăiată:

– Christopher...

El îi atinse buzele cu un deget, mîngîind curbele fremătătoare, folosind vîrful degetelui mare pentru a le desface. O sărută, potrivindu-şi gura pe a ei, în diverse unghiuri. Fiecare sărut provoca nervilor ei un şoc profund şi dulce, împrăştiind în ea foc, făcînd-o incapabilă să gîndească limpede. Mîinile lui se plimbară peste ea cu uşurinţă sensibilă, ce mai mult promitea decît satisfăcea. Era sedusă, cu mare dibăcie.

Se simţi apăsată pe spate, cu unul din picioarele lui înfipt între ale ei. Degetele lui îi apucară sînul, găsind punctul sensibil al sfîrcului învelit în voal. Degetul lui mişcă bobocul acela, îl ocoli uşor, îl apăsă cu o blîndeţe, care o făcu să se crispeze agitată. Prinzîndu-i sfîrcul între degetul mare şi index, îl strînse uşor prin voal, transmiţîndu-i o undă de dorinţă. Gemu sub buzele lui şi întrerupse sărutul, în timp ce se lupta după aer.

Christopher se aplecă peste pieptul ei, aburul respiraţiei lui pătrunzînd prin materialul subţire şi încălzind pielea de dedesubt. Limba atinse vîrful excitat, pipăi udă prin mătase, stimularea imaterială prilejuind atît frustrare, cît şi plăcere. Beatrix întinse o mînă tremurătoare să dea la o parte cămaşa din calea lui.

– Încet, şopti Christopher, purtîndu-şi limba pe pielea ei, fără să ajungă încă la locul unde dorea ea cel mai mult. Degetele ei se îndreptară spre obrajii şi spre barba lui, răzuirea ţepilor raşi se simţea ca o catifea aspră în palmele ei. Încercă să-i dirijeze gura şi el rîse blînd rezistînd. Încet, repetă apoi, depunînd sărutări în valea moale dintre sînii ei.

– De ce? întrebă ea printre gîfîieli.

– E mai bine pentru amîndoi. Îi ridică sînii de dedesubt şi îi lăsă să-şi reia forma între degetele lui

blînde. Şi mai ales pentru tine. Asta face ca plăcerea să fie mai profundă... mai dulce... lasă-mă să-ţi arăt, iubito...

Capul ei se clătina neobosit, cînd limba lui i se juca pe piele.

– Christopher... Vocea îi tremura. Vreau...

– Da?

Era foarte egoist din partea ei, dar nu se putu abţine să nu-i scape:

– Vreau tot ce nici o altă femeie n-a avut înaintea mea.

El se uită în jos la ea, într-un fel ce o făcu să se simtă de parcă se dizolva în miere. Gura lui coborî, mîngîind-o pe a ei cu tandreţe şi cu o căldură deosebită.

– Inima mea îţi aparţine numai ţie, şopti el. Consideră că n-am făcut niciodată dragoste înainte. Asta e şi pentru mine prima oară.

Fu nedumerită de afirmaţie, privind în ochii lui strălucitori şi jucăuşi.

– Deci e altfel, cînd cineva iubeşte?

– Beatrix, scumpa mea, e mai mult decît orice am cunoscut vreodată. Dincolo de vis. Mîna lui alunecă pe şoldul ei, degetele trăgînd uşor deoparte voalul negru, pentru a ajunge la piele. Stomacul ei se încordă la ispitirea şi certitudinea ce se simţeau în atingerea lui. Tu eşti motivul pentru care trăiesc. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi venit niciodată înapoi.

– Nu spune asta. Era de nesuportat gîndul la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla.

– Totul a apărut doar în speranţa de a fi cu tine... Îţi aminteşti cînd ţi-am scris asta? Beatrix afirmă din cap muşcîndu-şi buza, cînd mîna lui alunecă şi mai departe, pe sub faldurile de mătase transparentă.

Am crezut în fiecare cuvînt, murmură el. Ar fi trebuit să-ţi scriu mai multe, dar nu am vrut să te sperii.

– Şi eu am vrut să scriu mai multe, rosti ea şovăind. Am vrut să împărtăşesc cu tine fiecare gînd, fiecare... Se opri cu un suspin, cînd el găsi locul vulnerabil dintre coapsele ei.

– Eşti aşa fierbinte aici, şopti el, mîngîind-o intim. Aşa de moale. O, Beatrix...

M-am îndrăgostit de tine doar prin cuvinte... dar trebuie să admit, prefer acest fel de comunicare.

Ea deabia putea să vorbească, mintea îi era înnebunită de senzaţii.

– E şi asta o scrisoare de dragoste, afirmă ea strecurîndu-şi mîna peste forma aurită a umărului lui. Doar că are loc în pat.

El zîmbi.

– Atunci am să încerc să-mi folosesc propria punctuaţie.

– Şi fără participii izolate, adăugă ea făcîndu-l să rîdă.

Dar îşi pierdu imediat orice motiv de amuzament cînd el o atingea, o mîngîia şi o chinuia. Prea multe senzaţii venind din diferite direcţii. Se răsuci în căldura provocată de el. Christopher încercă să o îmblînzească,atunci cînd extazul se înălţă prea tare, prea repede, punîndu-şi mîinile blajin pe membrele ei ce vibrau.

– Te rog, rosti ea cu transpiraţia adunată pe piele şi la rădăcina părului. Am nevoie de tine, acum.

– Nu, iubito. Aşteaptă încă puţin. Îi mîngîie coapsele, degetele lui trecînd peste faldurile ude ale sexului ei. Ea descoperi că cel mai imposibil lucru din lume era să-şi ţină orgasmul în frîu, că, cu cît mai mult îi vorbea, cu atît mai năvalnic o podidea. Şi el ştia asta, afurisitul, şi cu o lumină ce

tachina în ochi îi şopti: nu încă. E prea curînd. Şi între timp degetele lui treceau leneşe prinre coapsele ei, iar gura lui îi pipăia sînii. Fiecare parte a trupului ei era plină de o poftă disperată. Nu-ţi da drumul, rosti el lipit de carnea ei cuprinsă de frisoane. Aşteaptă...

Beatrix gîfîi şi înţepeni, încercînd să reţină valul senzaţiei. Dar buzele lui se deschiseră peste sfîrcul ei şi începu să tragă încet, aşa că fu pierdută. Ţipînd, se smuci în sus spre gura şi mîinile lui şi lăsă plăcerea covîrşitoare să pună stăpînire pe ea. Se zvîrcoli şi gemu, cînd o străbătură spasmele voluptoase, în timp ce lacrimi întristate îi umplură ochii.

Uitîndu-se la ea, Christopher scoase murmure de simpatie. Mîinile lui se mişcară peste trupul ei potolindu-i zbuciumul şi îi sărută o lacrimă care-i scăpase.

– Nu fi supărată, şopti el.

– N-am putut să opresc să se întîmple, rosti ea cu o voce jalnică.

– Nici nu se presupunea că ai să poţi, rosti el tandru. M-am jucat cu tine. Te-am întărîtat.

– Dar am vrut să dureze mai mult. E noaptea nunţii noastre şi deja s-a terminat. Făcînd o pauză, Beatrix adăugă ursuză: cel puţin în ce mă priveşte.

Christopher îşi întoarse faţa, dar ea putu să vadă că se lupta să-şi stăpînească rîsul. Cînd fu din nou stăpîn pe el, se uită în jos la ea cu un zîmbet uşor şi îi dădu la o parte părul de pe faţă. Pot să te pregătesc din nou.

Beatrix rămase liniştită pentru o clipă, cînd îşi evaluă nervii consumaţi şi trupul moale.

– Nu cred, rosti ea. Mă simt ca un mop de bucătărie stors.

– *Promit* să te fac gata din nou, rosti el cu vocea plină de haz.

– Va lua o mulţime de timp, rosi Beatrix încă încruntată.

Strîngînd-o în braţe, Christopher îşi strivi gura de a ei.

– Nu pot decît să sper asta.

După ce s-au dezbrăcat amîndoi, Christopher îi sărută tot trupul sătul, gustînd-o pe îndelete. Ea se întinse şi se arcui, respiraţia ei accelerîndu-se. El urmărea semnele subtile ale felului cum răspundea, obţinînd ardoarea ca şi cum întreţinea o flacăra aprinsă în nişte vreascuri. Vicioase, mîinile ei se plimbau peste textura lui masculină, peste părul aspru şi muşchii tari şi satinaţi, peste cicatricele care încet îi deveniseră familiare.

Întocînd-o pe o parte, el îi trase genunchii în sus. Simţi cum intră în ea pe la spate, apăsarea lui deschizînd-o, despărţind strîmtoarea ei imposibilă. Prea mult, şi iată că voia şi mai mult. Îşi lăsă capul pe braţul lui şi suspină, cînd el se aplecă şi îi sărută ceafa. O înconjură, o umplu... ea îşi simţi carnea umflîndu-se de fierbinţeală şi senzaţii, trupul ei potrivindu-se din instinct cu al lui.

El îi şopti la ureche, cuvinte de dorinţă, preţuire şi adoraţie, invocîndu-i toate modurile în care voia să-i facă plăcere. Foarte blînd o împinse pe burtă şi îi desfăcu şi mai mult coapsele. Gemu cînd simţi una din mîinile lui alunecînd sub şolduri. Îi cuprinse sexul în palmă, împingîndu-se în contrapunct, cînd iniţie un ritm profund şi insistent. Mai rapid ca înainte, intenţionat... nemilos. Ea gemu şi apucă pătura în pumni, cînd senzaţia luă foc.

Şi cînd fu aproape de alt orgasm, el se opri şi o întoarse. Nu putea să-i evite argintul lichid din ochi, furtunile stîrnite cu iuţeala fulgerului.

– Te iubesc, şopti el şi tresări cînd intră din nou în ea. Înconjurîndu-l cu braţele şi picioarele, îi sărută şi muşcă muşchiul gros şi ispititor al umărului. El scoase un sunet înăbuşit, aproape un mîrîit şi îi prinse în mîini posteriorul, pentru a o ridica şi mai tare în pătrundea lui. De fiecare dată cînd se năpustea în ea, trupul lui se freca intim de al ei, împingîndu-se în sexul ei iar şi iar şi stîrnindu-i un orgasm, ce îi înfioră fiecare celulă şi nerv.

Christopher se îngropă şi mai tare în ea şi se opri, permiţînd convulsiilor trupului ei să-l tragă înăuntru în umezeală, puternic, relaxarea reciprocă smulgînd gemete de la amîndoi. Uşurarea fizică se transformă într-o poftă de şi mai multă intimitate. Răsturnîndu-se amîndoi pe o parte, Christopher o încălecă, cu trupurile prinse unul de altul. Dar chiar şi aşa, parcă nu era suficient de aproape, voia şi mai mult din ea.

Cîndva, mai tîrziu părăsiră patul, pentru a se delecta cu o cină rece, ce le fusese lăsată în cameră, felii de plăcintă, salată, prune negre la cuptor, prăjitură acoperită cu cremă. Totul fu ajutat să alunece cu şampanie, apoi luară ultimele două cupe în pat, unde Christopher rosti o mulţime de toasturi lascive. Şi Beatrix hotărî să-şi pună gura răcită de şampanie pe părţile nărăvaşe ale trupului lui. Se jucară şi se făcură unul pe altul să rîdă, apoi rămaseră tăcuţi o vreme, privind cum se consumă lumînările.

– Nu vreau să adorm, murmură Beatrix. Aş vrea ca noaptea asta să dureze o veşnicie.

Îl simţi pe Christopher zîmbind, lipit de obrazul ei.

– Nu trebuie să dureze. Eu sînt destul de optimist şi în privinţa nopţii de mîine.

– În acest caz, am să dorm. Nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi.

O sărută blînd.

– Noapte bună, doamnă Phelan.

– Noapte bună. Un zîmbet somnoros îi curbă buzele, cînd se uită la el părăsind patul, pentru a stinge ultimele lumînări.

Dar mai întîi luă de pe pat o pernă şi îi dădu drumul pe corov, împreună cu o pătură disponibilă.

– Ce faci?

Christopher o privi peste umăr cu o sprînceană ridicată.

– Aminteşte-ţi, ţi-am spus că nu puteam dormi împreună.

– Nici măcar în noaptea nunţii? protestă ea.

– Voi fi apoape, iubito.

– Dar pe podea nu e confortabil.

Se duse să sufle ultima lumînare.

– Beatrix, în comparaţie cu unele dintre locurile în care am dormit în trecut, ăsta e un palat. Credemă. Va fi confortabil.

Nemulţumită, Beatrix îşi trase păturile pe ea, aşa cum stătea pe o parte. În cameră se făcuse întuneric şi-l auzea pe Christopher aşezîndu-se, apoi sunetul ritmic al respiraţiei lui. În curînd se simţi adormind în întunericul binevenit... şi îl lăsă să se lupte cu demonii somnului său.

CAPITOLUL 25

Deşi Beatrix considera Hampshire ca cel mai frumos loc din Anglia, Cotswolds aproape îl eclipsă. Coswolds, despre care adesea se spunea că e inima Angliei, era format dintr-un lanţ de dealuri şi văi, care traversau Gloucestershire şi Oxfordshire. Beatrix fu încîntată de satele de basm, cu căsuţele lor mici şi curate, şi de dealurile verzi pline de oi dolofane. De cînd lîna devenise cea mai profitabilă industrie a Cotswolds, aducînd profituri ce erau folosite pentru a îmbunătăţi mediul şi a construi biserici, multe afişe proclamau: OAIA SUPORTĂ TOTUL.

Cîinii ciobăneşti, plăcerea lui Beatrix, aveau un statut la fel de ridicat. Atitudinea sătenilor faţă de cîini îi amintea lui Beatrix de o zicală ţigănească, auzită cîndva de la Cam... „Pentru a face un vizitator să se simtă binevenit, trebuie să-i faci şi cîinele să se simtă la fel." Aici, în satul Cotswold, oamenii îşi luau cîinii cu ei peste tot, chiar şi la biserică, unde băncile aveau urme, acolo unde fuseseră legate lesele.

Christopher o duse pe Beatrix la o căsuţă cu acoperişul de paie, de pe moşia lordului Brackley. Vicontele, un bătrîn prieten şi cunoştinţă a familiei

Annandale, se oferise să facă locul disponibil pentru ei, fără limite. Căsuţa nu se vedea de la Conacul Brackley, fiind construită de cealaltă parte a unui vechi hambar. Cu uşile sale arcuite şi joase, sub bolta acoperişului de paie şi cu iasomia roz ce înflorea de două ori, iedera ce se căţăra pe zidurile exterioare, căsuţa era o încîntare.

Camera principală era dotată cu un şemineu de piatră, tavane cu grinzi aparente şi mobilier confortabil, şi cu ferestre verticale ce dădeau spre grădina din spate. Albert plecă să investigheze camerele de la etaj, în timp ce doi valeţi cărau înăuntru cuferele şi valizele.

– Îţi place? o întrebă Christopher pe Beatrix zîmbind cînd îi văzu exaltarea.

– Cum s-ar putea să nu-mi placă? întrebă ea, învîrtindu-se în cerc pentru a vedea tot.

– Este un loc destul de umil pentru luna de miere, rosti Christopher zîmbind, cînd ea sări pe el şi îi înconjură gîtul cu braţele. Aş putea să te duc oriunde – Paris, Florenţa...

– Aşa cum ţi-am mai spus, voiam un loc liniştit şi intim. Beatrix depuse sărutări impulsive pe faţa lui. Cărţi... vin... plimbări lungi... şi *tu.* E cel mai minunat loc din lume. Deja îmi pare rău, cînd va trebui să plecăm.

El chicoti, străduindu-se să-i prindă gura cu buzele.

– Nu va trebui să plecăm timp de două săptămîni. După ce îi captură buzele într-un sărut lung şi puternic, Beatrix se topi lipindu-se de el şi oftă.

– Cum ar fi posibil ca o viaţă obişnuită să se compare cu asta?

– Viaţa obişnuită va fi tot aşa de minunată, şopti el. Atît timp cît exişti tu.

La insistenţele lui Christopher, Beatrix se culcă în una din cele două dormitoare alăturate de la etaj, separate doar printr-un perete subţire de şipci tencuite. Ştia că o deranja faptul că nu împărţea cu el camera, dar somnul lui era neliniştit, coşmarurile lui prea imprevizibile pentru a avea vreo şansă să doarmă în linişte.

Chiar şi aici, în acest loc de fericire absolută, existau nopţi dificile. Se trezea şi sărea în sus, din cauza viselor despre sînge şi gloanţe, despre feţe schimonosite de agonie şi descoperea că bîjbîie după o puşcă, o sabie, un mijloc de a se apăra. De cîte ori coşmarurile erau deosebit de rele, Albert sărea la picioarele patului şi îi ţinea companie. Aşa cum făcuse şi în timpul războiului. Albert îl păzise pe Christopher în timpul somnului, gata să-l anunţe că se apropie inamicul.

Totuşi, indiferent cît de tulburate erau nopţile, zilele erau extraordinare... pline de plăceri, senine, răspîndind o senzaţie de bunăstare, pe care Christopher nu o simţise de ani întregi. Era ceva în legătură cu lumina de la Cotswolds, o opalescenţă calmă ce acoperea dealurile şi pămînturile ca un liant blînd. Dimineaţa de obicei începea cu soare, după-amiază cerul se umplea treptat de nori. Mai tîrziu, ploaia începea să cadă pe frunzele sărălucitoare ale toamnei, le dădea un luciu de zahăr ars şi extrăgea un parfum întunecat şi proaspăt din argilă şi noroi.

Trecură repede la un anumit şablon în comportament: un mic dejun simplu, urmat de o îndelungată hoinăreală cu Albert, apoi se aventurau mai departe pentru a vizita piaţa din oraşul vecin, cu prăvăliile şi brutăriile sale, sau pentru a explora ruine vechi şi monumente. Alături de Beatrix, nu te

puteai plimba cu un anumit ţel. Ea se oprea adesea să se uite la pînze de păianjeni, insecte, muşchi, cuiburi. Asculta sunetele exterioare, cu aceeaşi apreciere pe care alţi oameni o arătau în timp ce ascultau Mozart. Pentru ea totul era o simfonie... cer, apă, pămînt. Se apropia de o lume nouă în fiecare zi, trăind pe deplin în prezent, ţinînd pasul cu tot ce se afla în jurul ei.

Într-o seară acceptară o invitaţie la conac, la cină, din partea lordului şi ladyei Barckley. Totuşi, cea mai mare parte a timpului se izolau, intimitatea lor fiind întreruptă doar cînd servitorii de la conacul din apropiere veneau să le aducă mîncare şi aşternuturi curate. Multe după-amieze fură petrecute făcînd dragoste, în faţa căminului, sau în pat. Cu cît Christopher avea mai mult din Beatrix, cu atît mai mult voia.

Dar era hotărît să o apere de partea întunecată a fiinţei lui, de amintirile de care nu putea scăpa. Ea era răbdătoare, cînd ajungeau la obstacole în conversaţie, cînd unele din întrebările ei virau spre teritoriul periculos. De asemenea, se stăpînea cînd o umbră trecea peste dispoziţia lui. Şi Christopher era ruşinat, că ea trebuia să se obişnuiască cu această complexitate a naturii lui.

Existau momente cînd curiozitatea ei amabilă declanşa o flacără de iritare şi, în loc să se repeadă la ea, el se retrăgea într-o tăcere rece. Şi aranjamentele lor de dormit erau o sursă frecventă de tensiune. Se pare că Beatrix nu putea să accepte faptul că el nu voia pe nimeni lîngă el, în timpul somnului. Nu erau doar coşmarurile lui – era incapabil literalmente să adoarmă, dacă se mai afla cineva lîngă el. Fiecare atingere sau sunet îl făcea să se trezească tresărind. Fiecare noapte era o luptă.

– Cel puţin hai să aţipim împreună, încercă să-l convingă Beatrix într-o după-amiază. O mică aţipeală. Va fi drăguţ. Ai să vezi. Lungeşte-te doar aici, lîngă mine şi...

– Beatrix, rosti el abia reţinîndu-şi exasperarea, nu mă bate la cap. N-ai să realizezi nimic, decît să mă înnebuneşti.

– Regret, răpunse ea calmă. Asta doar pentru că vreau să fiu aproape de tine.

Christopher înţelese. Dar apropierea adevărată, pe care o dorea ea, era adesea imposibilă pentru el. Singurul lucru care îi rămînea era să-i intre în voie, în orice alt mod la care se putea gîndi.

Nevoia lui de ea era aşa de profundă, încît părea că face parte din sîngele lui, ţesută în oasele lui. Şi nu înţelegea motivul unei astfel de alchimii misterioase. Dar oare motivele contau cu adevărat? Chiar dacă cineva putea să descompună iubirea, să îi examineze fiecare filament şi atracţie, tot nu ar fi putut să o explice pe deplin.

Pur şi simplu, ea exista.

La întoarcerea în Stony Cross, Christopher şi Beatrix găsiră Casa Phelan în dezordine. Servitorii se obişnuiseră deja cu noii rezidenţi de la grajduri şi din casă, inclusiv pisica, ariciul, capra, păsările şi iepurele, catîrul şi aşa mai departe. Principalul motiv al neorînduielii era, totuşi, că cea mai mare parte din camerele de la Casa Phelan erau închise şi conţinutul lor pregătit pentru ca gospodăria să se mute la Riverton.

Nici Audrey nici mama lui Christopher nu intenţionau să rămînă în Casa Phelan. Audrey prefera să stea la oraş cu familia ei, care o înconjura cu afecţiune şi atenţie. Doamna Phelan alesese să

rămînă în Hertfordshire cu fratele ei şi familia lui. Servitorii care nu puteau sau nu voiau să plece din Stony Cross trebuia să rămînă acolo, pentru a avea grijă de Casa Phelan şi de teren.

Doamna Clocker îi dădu lui Christopher un raport amănunţit despre ceea ce se mai întîmplase în absenţa lui.

– Au sosit şi mai multe cadouri de nuntă, inclusiv nişte crstale drăguţe şi argintărie, pe care le-am pus pe masa lungă din bibliotecă, împreună cu cărţile de vizită ce le însoţeau. Există un teanc de corespondenţă, precum şi tot felul de cărţi de vizită lăsate de cei care au trecut pe aici. Şi, sir... există şi cartea de vizită a unui ofiţer din armată. Nu de la vreunul care a participat la nunta voastră, de la altul. Şi-a lăsat cartea de vizită şi a spus că se întoarce curînd.

Figura lui Christopher rămnase inexpresivă.

– Numele lui? întrebă liniştit.

– Colonel Fenwick.

Nu răspunse în nici un fel. Totuşi, cînd Beatrix veni în spatele lui, îi văzu degetele crispîndu-se şi o abia perceptibilă clipire a genelor. Încruntat şi distant, Christopher îi făcu menajerei un semn din cap.

– Mulţumesc, doamnă Clocker.

– Da, sir.

Fără nici un cuvînt către Beatrix, Christopher părăsi salonul de primire şi se îndreptă spre bibliotecă. Ea era imediat în spatele lui.

– Christopher...

– Nu acum.

– Ce a putut să dorească colonelul Fenwick?

– Cum aş putea eu să ştiu? întrebă el tăios.

– Crezi că ar avea ceva de a face cu Crucea Victoriei?

Christopher se opri şi se întoarse cu faţa la Beatrix, cu o rapiditate plină de agresivitate, care o făcu să se lase înapoi pe călcîie. Privirea lui era grea, tăioasă. Ea realiză că era copleşit de una din furiile ce apăreau cînd nervii îi erau întinşi la maximum. Însăşi menţionarea numelui Fenwick îl înţepenise cu totul. Cu toate acestea, spre lauda lui, Christopher respiră adînc de cîteva ori şi reuşi să-şi controleze emoţiile.

– Nu pot să vorbesc acum, bombăni el. Am nevoie de o păsuire, Beatrix. Se întoarse şi plecă de acolo.

– Din partea *mea?* întrebă Beatrix încruntîndu-se în urma lui.

Răceala dintre ei persistă tot restul zilei. La cină, Christopher fu monosilabic, ceea ce o făcu pe Beatrix să se simtă oribil şi plină de resentimente. În familia Hathaway, de cîte ori apărea un conflict, se afla cineva în casă cu care să stai de vorbă. Cînd cineva era căsătorit şi fără copii, să se supere pe soţul altcuiva din indiferent ce motiv, însemna ceva lipsit de prietenie. Ar fi trebuit să se scuze? Nu, ceva din ea se împotrivi ideii. Nu făcuse nimic rău, pusese doar o întrebare.

Chiar înainte de a merge la culcare, Beatrix îşi aminti ce o sfătuise Amelia: niciodată să nu te duci la culcare supărată pe soţul tău. Îmbrăcată cu cămaşa de noapte şi un halat, umblă prin casă, pînă îl găsi în bibliotecă stînd în faţa şemineului.

– Nu e corect, rosti ea rămînînd pe prag. Christopher se uită la ea. Lumina focului aluneca pe faţa lui în valuri de galben şi roşu, strălucind în şuviţele de ambră ale părului. Mîinile îi erau încleştate strîns una în alta. Albert stătea întins pe podea alături de scaun, cu botul sprijinit pe labe.

Ce am făcut? continuă Beatrix. De ce nu vorbeşti cu mine?

Faţa soţului ei era lipsită de expresie.

– Dar am vorbit cu tine.

– Da, aşa cum ai fi făcut cu un străin. Total fără afecţiune.

– Beatrix, rosti el părînd obosit. Regret. Du-te la culcare. Totul va reveni la normal mîine, după ce îl văd pe Fenwick.

– Dar ce am făcut...

– Nu ai făcut nimic. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

– De ce trebuie să tac din gură? De ce nu poţi avea încredere în mine?

Expresia lui Christopher se schimbă, îmblînzindu-se. O privi cu o urmă de ceva ce semăna a compasiune. Ridicîndu-se veni încet spre ea, cu silueta lui mare şi întunecată pe fundalul luminos al căminului. Beatrix îşi lipi spinarea de canatul uşii, inima ei accelerîndu-şi bătăile cînd ajunse la ea.

– A fost un act egoist să mă însor cu tine, afirmă el. Ştiam că nu o să-ţi fie uşor să te împaci cu ceea ce pot să-ţi dau şi că o să-mi ceri mai mult. Dar te-am avertizat. Privirea lui opacă alunecă peste ea. Sprijinindu-şi o mînă de tocul uşii deasupra capului ei, o duse pe cealaltă în partea din faţă a halatului ei, acolo unde o bucăţică din dantela albă a cămăşii de noapte se iţea din decolteu. Se jucă cu dantela şi îşi lăsă capul peste al ei. Pot să fac dragoste cu tine? întrebă blînd. Asta ar fi suficient?

Beatrix ştia că era împăcată. Îi fusese oferită plăcere erotică, în locul unei reale comunicări. Dar, atîta timp cît paliativele funcţionau, era un foarte bun înlocuitor. Însă, chiar dacă trupul ei răspundea la apropierea lui, aprinzîndu-se de mirosul lui cald

şi promisiunile senzuale ale atingerii lui, mintea ei obiectă. Nu voia să facă dragoste cu ea, ca un mijloc de a o distrage. Voia să fie *soţie,* nu un obiect de joacă.

– După aceea, ai să împarţi patul cu mine? întrebă ea încăpăţînată. Şi să stai cu mine pînă dimineaţă?

Degetele lui înţepeniră.

– Nu.

Beatrix se încruntă şi se depărtă de el cu un pas.

– Atunci am să mă duc la culcare singură. Cedînd în faţa frustrării de moment, adăugă în timp ce pleca de lîngă el: aşa cum fac în fiecare noapte.

CAPITOLUL 26

– Am neplăceri cu Christopher, îi spuse Beatrix Ameliei după-amiază, cînd se plimbau braţ la braţ pe cărările pietruite din spatele Casei Ramsay. Şi înaine de a-ţi spune despre asta, vreau să fie clar că nu există decît o singură parte raţională în această problemă. Eu.

– O, las-o naibii! rosti plină de simpatie Amelia. Cu soţii ai uneori neplăceri. Spune-mi punctul tău de vedere şi voi fi complet de acord.

Beatrix începu spunîndu-i de cartea de vizită lăsată de colonelul Fenwick, şi de comportamentul ulterior al lui Christopher.

Amelia îi aruncă un zîmbet strîmb, din colţul gurii.

– Cred că acestea sînt problemele, despre care Christopher s-a străduit să te avertizeze.

– E adevărat, admise Beatrix. Dar asta nu uşurează deloc lupta împotriva lor. Îl iubesc la nebunie. Dar văd cum se luptă împotriva unor anumite gînduri ce îi apar în minte, sau reflexe pe care încearcă să le suprime. Şi nu discută despre nici una cu mine. I-am cîştigat inima, dar e ca şi cum ai stăpîni o casă, în care majoritatea uşilor sînt în permanenţă încuiate. Vrea să mă scutească de

neplăceri. Dar nu e o căsnicie adevărată – ca a ta cu Cam – pînă nu va dori să împărtăşească cu mine, atît răul cît şi binele.

– Bărbaţilor nu le place să rişte în felul acesta, afirmă Amelia. Trebuie să ai răbdare. Tonul ei deveni uşor sec şi zîmbetul trist. Dar pot să te asigur, draga mea... nimeni nu poate să împărtăşească vreodată numai ce e mai bun din el însuşi.

Beatrix îi aruncă o privire gînditoare.

– În mod cert am să-l provoc printr-un fel de act disperat, în curînd. Acum îl provoc, îl rog, şi el rezistă, mi-e teamă că acesta va fi tiparul căsătoriei noastre pentru tot restul vieţii.

Amelia îi zîmbi drăgăstoasă.

– Nici o căsătorie nu rămîne în acelaşi tipar pentru totdeauna. Aceasta e şi cea mai bună şi cea mai rea parte a căsniciei, că se schimbă în mod inevitabil. Aşteaptă-ţi şansa, draga mea. Promit că va veni.

După ce Beatrix plecase să-şi viziteze sora, Christopher se gîndea fără voia lui la perspectiva de a-l vizita pe locotenent-colonelul William Fenwick. Nu-l văzuse pe ticălos de cînd Fenwick fusese trimis înapoi în Anglia, pentru a se reface de pe urma rănilor primite la Inkerman. Şi pentru a nu spune mai mult, nu se despărţiseră în termeni buni.

Fenwick nu făcea nici un secret din resentimentul lui faţă de Christopher, pentru că acesta cîştigase toată atenţia şi omagiile,pe care simţea că le merită el. Aşa general detestat cum fusese Fenwick, un lucru totuşi a fost recunoscut de toţi: era destinat gloriei militare. Era un călăreţ inegalabil, fără îndoială curajos şi agresiv în luptă. Ambiţia lui a fost să se distingă pe cîmpul de bătaie

şi să cîştige un loc în panteonul britanic al eroilor de război legendari.

Faptul că Christopher fusese cel care i-a salvat viaţa a fost cît se poate de supărător pentru Fenwick. Or, Fenwick ar fi pierit mai degrabă pe cîmpul de bătaie, decît să-l vadă pe Christopher primind o medalie pentru gestul său.

Christopher nu putea să înţeleagă ce ar putea Fenwick să vrea de la el acum. S-ar putea să fi aflat despre decernarea Crucii Victoria şi venea să-şi expună pretenţiile. Foarte bine. Christopher îl va lăsa să vorbească, apoi se va asigura că părăseşte Hampshire. Exista o adresă mîzgălită pe cartea de vizită lăsată de Fenwick. Se pare că stătea într-un han local. Christopher nu avea de ales, decît să îl întîlnească acolo. Ar fi de condamnat dacă i-ar fi permis să vină acasă la el, sau oriunde în apropierea lui Beatrix.

Cerul după-amiezii era cenuşiu şi bătea vîntul, cărările pădurii erau măturate odată cu frunzele cafenii uscate şi ramurile desprinse din copaci. Norii acoperiseră soarele, răspîndind un albastru posomorît. Un frig umed se aşternuse peste Hampshire, ca şi cum iarna deja se afla umăr la umăr cu toamna. Christopher o apucă pe principalul drum din marginea pădurii, murgul lui de rasă fiind revigorat de atmosferă şi de dorinţa de a-şi desmorţi picioarele. În pădure, vîntul şuiera prin reţeaua crengilor, făcîndu-le să se mişte şoptind, parcă nişte fantome neliniştite zburau printre copaci.

Christopher simţi că e urmărit. Pînă la urmă îşi aruncă privirea peste umăr, aproape aşteptîndu-se să vadă moartea, sau pe diavol. Era felul de gînd morbid, ce-l bîntuise fără milă după război. Dar mai puţin des, în ultima vreme.

Totul datorită lui Beatrix.

Simţi o strîngere de inimă bruscă, o dorinţă arzătoare să meargă oriunde era ea, să o găsească şi să o atragă strîns la pieptul lui. Noaptea trecută i s-a părut imposibil să vorbească cu ea. Astăzi ideea pare să fie mai uşoară. Va trebui să facă totul, pentru a încerca să fie soţul de care avea ea nevoie. Nu se va întîmpla dintr-odată. Dar ea era răbdătoare, iertătoare şi Dumnezeule mare, tocmai pentru asta o iubea. Gîndurile la soţia lui îl ajutară să-şi liniştească nervii, pînă cînd ajunse la han. Satul era liniştit, uşile prăvăliilor închise, din cauza furtunii şi a umezelii lunii noiembrie.

Hanul Stony Cross era bine încălzit şi confortabil, mirosind a bere şi mîncare, cu tencuiala de pe ziduri ce căpătase cu vîrsta culoarea mierii întunecate. Hangiul, domnul Palfreyman, îl cunoştea pe Christopher din copilărie. Îi ură cu căldură bun venit, îi puse cîteva întrebări joviale despre luna de miere şi îi comunică imediat care era camera ocupată de Fenwick. Cîteva minute mai tîrziu, Christopher bătea la uşă şi aştepta tensionat.

Uşa se deschise, cu un colţ zgîriind duşumeaua inegală a holului.

Era un şoc să-l vadă pe locotenent-colonelul William Fenwick în haine civile, cînd tot ce văzuse Christopher vreodată pe el era uniforma de cavalerie stacojie cu auriu. Faţa era aceeaşi, cu excepţia tenului gălbejit, de o paloare ce părea deadreptul nepotrivită la un om atît de obsedat de echitaţie.

Instinctiv, Christopher nu avu nici o tragere de inimă să se apropie de el.

– Colonele Fenwick, rosti el şi trebui să se controleze, pentru a nu saluta milităreşte. În loc de

asta înaintă pentru a-şi strînge mîinile. Felul cum simţi mîna celuilalt, umedă şi rece, îl făcu să se înfioare.

– Phelan! Fenwick se dădu stîngaci la o parte. Nu vrei să intri?

Christopher ezita.

– La parter există două salonaşe de primire şi un bar.

Fenwick zîmbi uşor.

– Din păcate, vechile răni mă supără. Aşa că scările sînt un inconvenient. Te rog fii de acord să rămînem aici sus. Arăta trist, parcă se scuza.

Relaxîndu-se oarecum, Christopher intră în cameră.

Ca şi celelalte camere ale hanului, spaţiul privat era comod, curat şi cu puţină mobilă. Cînd Fenwick luă unul dintre scaune, Christopher observă că nu se mişca bine, un picior fiind în mod vizibil înţepenit.

– Te rog, stai jos, zise Fenwick. Mulţumesc că ai venit la han. Aş fi trecut din nou pe la reşedinţa ta, dar sînt încîntat că am fost scutit de acest efort. Îşi indică piciorul. Durerea s-a agravat în ultima vreme. Mi s-a spus că a fost un miracol că nu mi-am pierdut piciorul, dar uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine pentru mine să fie amputat.

Christopher aşteptă ca Fenwick să explice de ce se afla în Hampshire. Cînd deveni evident că acesta nu se grăbea să abordeze subiectul, rosti brusc:

– Te afli aici, pentru că vrei ceva.

– Nu mai eşti aşa răbdător cum obişnuiai să fii, observă colonelul amuzat. Ce s-a întîmplat cu abilul trăgător, renumit pentru însuşirea lui de a aştepta?

– Războiul s-a terminat. Şi am lucruri mai bune de făcut acum.

– Fără îndoială, care o implică şi pe noua ta mireasă. Se pare că ar fi în ordine nişte felicitări. Spune-mi, ce fel de femeie a reuşit să pună mîna pe cel mai decorat soldat din Anglia?

– Genul de femeie, căreia nu-i pasă în nici un fel de medalii şi laude.

Aruncîndu-i o privire total neîncrezătoare, Fenwick spuse.

– Cum poate fi adevărat? Sigur că îi pasă de astfel de lucruri. Ea e acum soţia unui nemuritor.

Christopher se uită la el absent.

– Pardon?

– Vei fi amintit zeci de ani, rosti Fenwick. Poate sute. Nu-mi spune că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Christopher clătină uşor din cap, cu privirea fixată pe figura celuilalt. În familia mea, există o veche tradiţie privind onoarea militară, continuă Fenwick. Am ştiut că voi înfăptui multe fapte şi voi fi amintit vreme îndelungată. Nu se va mai gîndi nimeni la strămoşii care au trăit vieţi neînsemnate, care erau cunoscuţi doar ca soţi şi taţi, stăpîni binevoitori, prieteni loiali. Nimănui nu-i va păsa de aceste nulităţi fără nume. Luptătorii însă sînt respectaţi. Ei nu sînt uitaţi niciodată. Amărăciunea îi trasă cute pe faţă, lăsînd-o ridată şi neregulată, ca şi coaja unei portocale răscoapte. O medalie precum Crucea Victoriei – asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

– 15 grame de metal de glonţ ştanţat? întrebă sceptic Christopher.

– Nu folosi cu mine tonul acesta trufaş, nătîng arogant. Ciudat, în ciuda veninului cuvintelor, Fenwick era calm şi controlat. De la început am ştiut că nu erai nimic altceva decît un filfizon fără minte. Umplutură frumoasă pentru o uniformă. Dar

te-ai dovedit că ai o calitate neobişnuită – ştii să tragi. Apoi te-ai dus la *Infanterie*, unde într-un fel ai devenit soldat. Cînd am citit pentru prima oară rapoartele oficiale, m-am gîndit că trebuie să fie vorba de un alt Phelan. Deoarece acesta era un luptător, iar eu ştiam că tu nu eşti aşa ceva.

– La Inkerman, am dovedit că greşeai, rosti liniştit Christopher.

Împunsătura aduse un zîmbet pe faţa lui Fenwick, zîmbetul unui om care se distanţase de viaţă văzîndu-i ironia de neimaginat.

– Da. M-ai salvat şi pentru asta ai primit cea mai înaltă onoare a naţiunii.

– N-am vrut-o.

– Asta face treaba şi mai rea. Eu am fost trimis acasă, în timp ce tu ai devenit eroul lăudat şi ai luat tot ce ar fi trebuit să fie al meu. Numele tău va fi amintit în viitor şi nici măcar nu-ţi pasă. Dacă aş fi murit pe cîmpul de bătaie, cel puţin asta ar fi fost ceva. Dar mi-ai răpit şi această posibilitate. Şi cu acea ocazie, ţi-ai trădat cel mai apropiat prieten. Un prieten care a crezut în tine. L-ai lăsat pe locotenentul Bennett să moară singur. Se uită la Christopher cu acuitate, vînînd un semn de emoţie.

– Dacă ar trebui să o fac din nou, aş face aceeaşi alegere, rosti Christopher hotărît. Pe faţa lui Fenwick apăru o privire neîncrezătoare. Crezi că te-am luat de pe cîmpul de bătaie de dragul vreunuia dintre noi? întrebă Christopher. Crezi că am dat vreun ban pe tine, sau pe cîştigarea unei medalii lăsate de Dumnezeu?

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Din cauză că Mark Bennett era pe moarte, rosti sălbatic Christopher. Şi în tine rămăsese suficientă viaţă pentru a fi salvată. În toată moartea

de acolo, cineva trebuia să supravieţuiască. Dacă ăsta erai tu, aşa să fie.

Se instală o îndelungată tăcere, în timp ce Fenwick digera declaraţia. Apoi îi aruncă lui Christopher o privire cruntă, care-i ridică părul pe ceafă.

– Rana lui Bennett n-a fost aşa gravă cum părea, rosti el. N-a fost mortală. Christopher se uită la el fără să înţeleagă. Se scutură puţin şi îşi fixă din nou privirea pe Fenwick, care continuă să vorbească: ... doi husari ruşi l-au găsit şi l-au luat prizonier, afirmă el. A fost tratat de unul din chirurgii lor şi trimis într-un cîmp de concentrare departe în interiorul ţării. A fost supus la mari privaţiuni, lipsindu-i hrana şi adăpostul adecvat, iar mai tîrziu a fost pus la muncă. După cîteva încercări lipsite de succes de a evada, locotenentul Bennett a reuşit în sfîrşit să se elibereze. Şi-a croit drum pînă pe teritoriul aliat şi a fost adus înapoi la Londra, aproximativ acum două săptămîni.

Lui Christopher îi era frică să-şi creadă urechilor. Putea oare să fie adevărat? Sigur... sigur... mintea îi bîzîia. Muşchii i se încordară împotriva ameninţării unor frisoane profunde. Nu putea să lase să înceapă să tremure, sau nu se va mai opri.

– De ce n-a fost eliberat Bennett în schimbul de prizonieri de la sfîrşitul războiului? se auzi întrebînd.

– Se pare că cei care l-au capturat au încercat să negocieze să-l elibereze în schimbul unei anumite sume de bani, odată cu proviziile şi armele. Suspectez că Bennett a recunoscut la interogatorii că e moştenitorul averii Bennett, adunată din navigaţie. În orice caz, negocierile s-au dovedit problematice şi au fost ţinute secrete de toţi, dar nu la nivelul cel mai înalt al Ministerului de Război.

– Blestemaţi ticăloşi, rosti Christopher cu o furie plină de durere. L-aş fi salvat, dacă aş fi ştiut...

– Fără îndoială că ar fi trebuit, rosti rece Fenwick. Totuşi, indiferent cît de dificil îţi este să crezi, problema s-a rezolvat fără eforturile tale eroice.

– Unde e Bennett acum? Cum se simte?

– De aceea am venit să te văd. Pentru a te avertiza. Şi după asta, nu-ţi mai sînt dator cu nimic, înţelegi?

Christopher se ridică cu pumnii încleştaţi.

– Despre ce să mă avertizezi?

– Locotenentul Bennett nu e cu mintea întreagă. Medicul care l-a însoţit pe vasul ce l-a adus înapoi în Anglia a recomandat să fie internat într-un azil de nebuni. De aceea întoarcerea lui Bennett nu a fost făcută cunoscută în ziare şi în reviste. Familia lui doreşte să menţină o tăcere absolută. Bennett a fost trimis familiei lui din Buckinghamshire, dar apoi a dispărut, fără să spună o vorbă nimănui. Nu se ştie pe unde umblă. Motivul pentru care te averizez este că, în conformitate cu cunoscuţii lui, Bennet te acuză pe tine de chinul lui. Ei cred că vrea să te ucidă. Un zîmbet rece şi subţire îi spintecă faţa, ca o crăpătură într-un strat de gheaţă. Ce ironie! Ţi s-a dat o medalie că ai salvat un om care te dispreţuieşte şi probabil că vei fi omorît de unul, pe care ar fi trebuit să-l salvezi. Ar fi mai bine să-l găseşti, Phelan, înainte să te găsească el pe tine.

Christopher ieşi împleticit din cameră şi merse de-a lungul holului cu paşi rapizi. Era adevărat? Sau era un fel de manipulare oribilă a lui Fenwick, sau Mark Bennet era cu adevărat dezechilibrat? Şi în acest caz, ce a suferit? Încercă să împace amintirea despre Bennett cel energic şi plin de

umor, cu cel despre care Fenwick tocmai îi vorbise. Era imposibil!

Sfinte Doamne... dacă Bennett îl căuta, ar fi uşor să găsească Casa Phelan.

Un nou fel de teamă îl cuprinse, mai pătrunzătoare decît orice simţise vreodată. Trebuia să facă în aşa fel ca Beatrix să fie în siguranţă. Nimic pe lume nu mai conta, în afară de protejarea ei. Coborî scările, cu inima bubuind, bocănitul paşilor lui părînd ecoul silabelor numelui ei.

Domnul Palfreyman stătea lîngă intrarea în han.

– O cană de bere înainte de plecare? sugeră el. Întotdeauna gratis pentru cel mai mare erou al Angliei.

– Nu. Mă duc acasă.

Palfreyman întinse mîna să-l oprească, arătînd îngrijorat.

– Căpitane Phelan, există o masă în bar – vino şi stai o clipă, fii băiat bun. Eşti pămîntiu la faţă. Am să-ţi aduc un coniac tare, sau rom. Unul la botul calului, ei?

Christopher clătină din cap.

– Nu am timp. Nu mai era timp pentru nimic. Fugi afară. Era mai întuneric şi mai frig decît înainte. Cerul după-amiezei tîrzii avea culori de coşmar, înghiţind omenirea.

Călări spre Casa Phelan, cu urechile pline de ţipetele fantomatice ale oamenilor de pe cîmpul de bătaie, sunete de suferinţă, implorare şi durere. Bennett, viu... cum a fost posibil? Christopher văzuse rana din pieptul lui, văzuse destul de multe răni similare, pentru a şti că moartea era inevitabilă. Dar ce ar fi fost dacă, printr-un miracol...

Cînd se apropie de casă, îl văzu pe Albert ieşind în salturi din pădure, urmat de silueta subţire a lui

Beatrix. Se întorcea de la Casa Ramsay. O pală puternică de vînt trecu peste mantia ei de culoarea vinului, făcînd-o să fluture sălbatic şi îi zburâ pălăria de pe cap. Ea rîse cînd cîinele se duse să i-o aducă. Văzîndu-l pe Christopher apropiindu-se pe drum, îi făcu cu mîna.

Era aproape copleşit de uşurare. Panica deveni mai uşoară. Întunecimea începu să se retragă. *Îţi mulţumesc, Doamne!* Beatrix era acolo, în siguranţă. Îi aparţinea, era frumoasă şi vibrantă şi îşi va petrece toată viaţa avînd grijă de ea. Orice dorea din partea lui, orice cuvînt sau amintire ar fi vrut să cunoască, i le va oferi. Acum, aproape că părea ceva uşor – forţa iubirii lui făcea totul mai uşor.

Christopher îşi încetini calul, lăsîndu-l la pas.

– Beatrix! Vocea lui fu luată de vînt.

Ea încă rîdea, cu părul desfăcut, aşteptîndu-l să vină la ea.

Fu uimit de un fulger scăpărător de durere, în cap. O fracţiune de secundă mai tîrziu, auzi zgomotul unei împuşcături. Un sunet familiar... Un semnal nepieritor din memoria lui. Împuşcături şi şuierat de şrapnele, explozii, oameni ţipînd, nechezatul cailor panicaţi...

Nu se aşeză. Căzu încet: lumea era un amestec confuz de viziuni şi sunete. Cerul şi pămîntul se inversară. Cădea în jos, sau în sus? Se izbi de o suprafaţă tare, răsuflarea ţîşni din el şi simţi şuvoiul de sînge prelingîndu-se de-a lungul feţei, pînă în ureche.

Alt coşmar. Trebuia să se trezească, să se orienteze. Dar ciudat, în coşmar Beatrix era cu el, plîngînd şi alergînd spre el. Albert îl ajunse lătrînd furios.

Plămînii lui făceau efort să tragă aerul în piept. Inima îi sălta ca un peşte tocmai scos din apă. Beatrix căzu în genunchi lîngă el, cu fustele o maree albastră şi îi aşează capul în poala ei.

– Christopher – lasă-mă – o, Doamne -

Albert lătra şi îşi arăta colţii la cineva care se apropia. O pauză de o clipă, apoi lătrăturile furioase se amestecară cu schelălăieli asurzitoare.

Christopher încercă să se ridice în capul oaselor, folosindu-şi mîneca hainei pentru a-şi şterge şuvoiul de sînge ce-i izvora din tîmplă. Clipind cu putere, văzu figura osoasă şi răvăşită a unui om, care veni să stea la cîţiva metri de ei. Omul avea un revolver.

Pe loc, creierul lui Christopher identifică arma – un revolver cap-şi-glonţ, cu cinci focuri. Armă militară britanică.

Înainte de a ridica ochii la figura ca de nebun a omului, Christopher ştia cine e.

– Bennett.

CAPITOLUL 27

Prima reacţie a lui Beatrix a fost să se interpună între soţul ei şi străin, dar Christopher o împinse la spate. Respirînd cu greutate, din cauza fricii şi a şocului, se uită peste umăr.

Omul era îmbrăcat în haine civile, care atîrnau pe membrele aproape scheletice. Era înalt şi lat în spate, arătînd ca şi cum n-ar fi dormit şi n-ar fi mîncat bine de luni de zile. Şuviţele hirsute ale părului lui negru aveau nevoie urgentă să fie tunse. Se uita la ei cu privirea sălbatică şi demoralizantă a unui nebun. În ciuda tuturor acestora, nu era greu de văzut că fusese cîndva arătos. Acum era ca o epavă de abia recuperată. Un tînăr cu faţă bătrînă şi ochi hăituiţi.

– Dă-te înapoi de lîngă mort, rosti răguşit Bennett. N-ai crezut că am s-o fac, nu-i aşa?

– Bennett... Mark. Cînd Christopher vorbi, Beatrix simţi un fior uşor, aproape simţit, alergîndu-i prin trup. N-am ştiut niciodată ce ţi s-a întîmplat.

– Nu. Revolverul oscila în pumnul lui Bennett. Erai prea ocupat să-l salvezi pe Fenwick.

– Bennett, pune jos obiectul acela afurisit. Eu – *linişte* Albert – aproape m-a omorît gîndul că te-am lăsat acolo.

– Totuşi ai făcut-o. Iar eu, de atunci am trecut prin iad. Am putrezit şi am flămînzit, în timp ce tu deveneai marele erou al Angliei. Trădător. Ticălos. Ţinti pieptul lui Christopher cu pistolul. Lui Bearix i se tăie respiraţia şi se ghemui în spatele lui.

– A trebuit să-l salvez întîi pe Fenwick, rosti rece Christopher cu pulsul accelerat. N-am avut de ales.

– Pe dracu'! Ai urmărit gloria, pentru că salvai un ofiţer superior.

– Am crezut că erai terminat. Şi dacă Fenwick era capturat, ei ar fi făcut totul pentru a scoate de la el informaţii.

– Atunci, ar fi trebuit să-l împuşti şi să mă scoţi de acolo pe mine.

– Ţi-ai ieşit din mintea aia sîngeroasă! se repezi Christopher. Ceea ce probabil n-a fost cel mai inteligent lucru, pe care să-l spui unui om în starea lui Bennett, dar Beatrix putea cu greu să-l acuze. Să ucid cu sînge rece un soldat lipsit de apărare? În nici un caz. Nici măcar pe Fenwick. Dacă pentru asta vrei să mă împuşti, dă-i drumul şi dracu' să te ia! Dar dacă te atingi doar de un fir de păr de pe capul soţiei mele, am să te trag după mine în infern. Şi acelaşi lucru şi despre Albert – a fost rănit, în timp ce te apăra.

– Albert n-a fost acolo.

– L-am lăsat cu tine. Cînd m-am întors după tine, el sîngera dintr-o rană făcută de baionetă, una din urechi fiindu-i aproape complet tăiată. Iar tu plecaseşi.

Bennett clipi şi se uită la el, cu o urmă de nesiguranţă. Privirea lui se mută la Albert. Apoi, spre surprinderea lui Beatrix, se lăsă pe vine şi făcu un gest către cîine.

– Vino aici, băiete.

Albert nu se mişcă.

– Ştie ce înseamnă un pistol, îl auzi Beatrix pe Christopher rostind tăios. Nu se va duce la tine, dacă nu-l pui deoparte.

Bennett ezită. Încet lăsă revolverul pe pămînt.

– Vino, i se adresă cîinelui, care scîncea confuz.

– Du-te, băiete, rosti Christopher cu ton scăzut.

Albert se apropie prudent de Bennett şi dădu din coadă. Acesta îi mîngîie capul miţos şi îl scărpină pe ceafă. Gîfîind, Albert îi linse mîna.

Sprijinindu-se de spatele lui Christopher, Beatrix simţi cum o parte din tensiune scăzuse.

– Albert a fost acolo, zise Bennett cu voce diferită. Mi-l amintesc lingîndu-mă pe faţă.

– Crezi că l-aş fi lăsat cu tine, dacă nu intenţionam să mă întorc? întrebă Christopher.

– Nu contează. Dacă situaţia ar fi fost invers, eu l-aş fi împuşcat pe Fenwick şi te-aş fi salvat pe tine.

– Nu, n-ai fi făcut-o.

– Ba da, insistă nesigur Bennett. Nu sînt ca tine, tu afurisit şi blestemat onorabil! Se aşează de tot pe pămînt şi-şi îngropă faţa în blana aspră a lui Albert. Vocea îi era înăbuşită cînd adăugă: ar fi trebuit cel puţin să mă termini, înainte de a-i lăsa să mă captureze.

– Dar n-am făcut-o. Şi ai supravieţuit.

– Supravieţuirea n-a meritat preţul plătit. Nu ştii prin ce am trecut. Nu pot să trăiesc cu asta. Bennett îi dădu drumul lui Albert, privirea lui torturată poposind pe revolverul de lîngă el.

Înainte de a putea să ajungă la armă, Beatrix porunci:

– *Adu-l,* Albert. Pe loc, cîinele ridică revolverul şi i-l aduse. Bun băiat! Cu grijă luă arma în mînă şi îl bătu pe Albert pe cap.

Înconjurîndu-şi genunchii cu braţele, Bennett îşi lăsă faţa pe ei, o poziţie disperată, pe care Beatrix

o recunoştea foarte bine. Apoi scoase cîteva cuvinte incoerente.

Christopher se duse şi îngenunchie lîngă el, punîndu-i un braţ puternic pe spate.

– Ascultă-mă! Nu eşti singur. Eşti printre prieteni. Să te ia naiba, Bennett... vino în casă cu noi. Spune-mi prin ce ai trecut. Am să te ascult. Şi apoi vom găsi un mod de a trăi cu asta. Atunci n-am putut să te ajut. Dar lasă-mă să încerc acum.

Îl duseră pe Bennett în casă, unde se prăbuşi de oboseală, foame şi epuizare nervoasă. Înainte ca Christopher să poată să-i spună doamnei Clocker ce trebuia să facă, ea luase deja cunoştinţă de situaţie şi pusese servitorii în acţiune. Era o gospodărie obişnuită cu boala şi nevoile unui bolnav. Fu pregătită o baie, aranjat un dormitor şi o tavă cu mîncare neiritantă şi nutritivă fu adusă sus. După ce fu lăsat în grija ei, doamna Clocker îi administră un tonic şi laudanum.

Ducîndu-se lîngă patul lui Bennett, Christopher se uită în jos, la trăsăturile aproape de nerecunoscut ale vechiului său prieten. Suferinţa l-a schimbat, şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar se va reface. Christopher putea să vadă.

Şi cu această speranţă şi simţ al motivării, Christopher era conştient de un nou şi fragil sentiment de eliberare. Bennett nu era mort. Cu toate păcatele de pe conştiinţă, cel puţin unul îi fusese înlăturat.

Bennett se uită la el într-o stare de somnolenţă, cu ochii lui negri odată vibranţi, acum întunecaţi şi lipsiţi de strălucire.

– Ai să stai cu noi pînă o să te faci bine, rosti Christopher. Să nu încerci să pleci, da?

– Nu am unde să merg în altă parte, murmură Bennet şi adormi.

Christopher părăsi camera, închise cu grijă uşa şi se îndreptă încet spre cealaltă aripă a casei.

Medusa-ariciul tocmai hoinărea întîmplător de-a lungul culoarului. Se opri cînd Christopher se apropie. Un zîmbet slab îi arcui lui buzele. Se aplecă să o ridice, aşa cum îi arătase Beatrix, strecurîndu-şi palmele pe sub ea. Ţepii ariciului se lipiră natural de spate, cînd el o întoarse pentru a se uita la ea. Relaxată şi curioasă, îl privea cu zîmbetul ei permanent de arici.

– Medusa, rosti el blajin. Nu te-aş sfătui să ieşi noaptea afară din ţarcul tău. Una dintre cameriste s-ar putea să te găsească şi atunci ce se întîmplă? S-ar putea să fii dusă la spălătorul de vase şi să fii folosită pentru a freca o oală. Ducînd-o în camera privată de primire de la etaj, o depuse în ţarcul ei.

Continuînd să se îndrepte spre camera lui Beatrix, reflecta că soţia lui îl vedea pe bietul Bennett ca pe o altă creatură rănită. Nu avusese nici o ezitare să-l primească în casa lor. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la mai puţin din partea lui Beatrix.

Intrînd în cameră liniştit, o văzu pe soţia lui la masa de toaletă, pilind ghiarele labelor lui Lucky, ce-i mai rămăseseră. Pisica o privea cu o expresie plictisită, dînd leneş din coadă.

– ... trebuie să stai departe de pernele de pe divan, o dăscălea Beatrix, sau doamna Clocker ne va lua capul la amîndouă.

Privirea lui Christopher se plimbă pe liniile lungi şi elegante ale feţei ei, pe silueta ce se contura în lumina lămpii, ce trecea prin cămaşa de noapte de muselină.

Devenind conştientă de prezenţa lui, Beatrix se ridică şi veni la el, cu graţia ei naturală, inconştientă.

– Te doare capul? întrebă ea îngrijorată, întinzînd mîna să-i atingă micul plasture de pe tîmplă. În toată agitaţia prilejuită de aducerea în casă a lui Bennett, nu avuseseră nici o ocaze de conversaţie intimă.

El se aplecă să-i fure de pe buze un sărut blînd.

– Nu. Pe un cap aşa de tare ca al meu, gloanţele mai curînd ricoşează.

Ea îşi lăsă mîna să întîrzie pe obrazul lui.

– Ce s-a întîmplat cînd ai stat de vorbă cu colonelul Fenwick? A încercat şi el să te împuşte?

Christopher negă din cap.

– Numai prietenii fac asta.

Beatrix zîmbi uşor, apoi oftă.

– Locotenentul Bennet nu e nebun, să ştii. Va fi bine în curînd, cu ajutorul timpului şi al odihnei.

– Aşa sper şi eu.

Ochii ei albaştri îi căutară pe ai lui.

– Te acuzi pe tine, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– Am luat cea mai bună hotărîre, pe care puteam să o iau la ora aceea. Dar asta nu face să fie mai uşor de suportat consecinţele.

Beatrix rămase liniştită pentru moment, părînd că se gîndeşte la ceva. Trăgîndu-se de lîngă el, se duse la măsuţa de toaletă.

– Am ceva pentru tine. Preocupată, răscoli prin sertarul mic din faţa mesei şi scoase o coală de hîrtie împăturită. E o scrisoare.

El îi aruncă o privire caldă, ironică.

– De la tine?

Beatrix clătină din cap.

– De la John. I-o întinse. Ţi-a scris-o înainte de a muri. Audrey a ezitat să ţi-o dea. Dar eu cred că e timpul să o citeşti.

Christopher nu făcu nici o mişcare pentru a o lua, întinse doar mîna şi o trase pe Beatrix mai

aproape. Apoi luînd o şuviţă din părul ei castaniu între degete, o frecă blînd de obrazul lui.

– Citeşte-mi-o tu.

Împreună se urcară în pat şi se aşezară pe saltea. Christopher îşi ţinu privirea aţintită pe profilul ei, în timp ce despăturea scrisoarea şi începu să o citească.

Dragă Christopher,

Se pare că am mai puţin timp de trăit decît am sperat. Mărturisesc că am descoperit că sînt surprins cît de scurtă a fost viaţa. Cînd mă întorc, pentru a arunca o privire în urmă, văd că am petrecut prea mult timp stăruind asupra unor lucruri greşite, şi nu destul asupra a ceea ce conta. Dar văd, de asemenea, că am fost binecuvîntat cu mult mai multe decît alţi oameni. Nu am nevoie să te rog să ai grijă de Audrey şi de mama. Ştiu că o vei face, atît cît îţi vor permite ele.

Dacă citeşti asta, înseamnă că te-ai întors din război şi faci faţă responsabilităţilor, pentru care n-ai fost pregătit niciodată. Lasă-mă să-ţi dau cîteva sfaturi. Te-am urmărit toată viaţa... felul tău neobosit de a fi, lipsa ta de satisfacţie faţă de orice. Pui oamenii pe care îi iubeşti pe un piedestal şi inevitabil ei te dezamăgesc. Şi faci asta şi cu tine însuţi. Dragul meu frate, eşti cel mai rău duşman al tău. Dacă poţi învăţa să încetezi să te mai aştepţi la o perfecţiune imposibilă, de la tine şi de la alţii, s-ar putea să găseşti fericirea, care totdeauna te-a ocolit.

Iartă-mă că nu am fost în stare să supravieţuiesc... şi iartă-te şi pe tine că ai supravieţuit.

Aceasta este viaţa pe care ai fost menit să o trăieşti. Nici o singură zi nu trebuie irosită.

John

Christopher rămase tăcut pentru multă vreme, cu inima strînsă. Semăna cu fratele lui... tonul acela iubitor şi moralizator.

– Ce mult îmi lipseşte, şopti el. Mă cunoştea aşa bine!

– Te cunoştea aşa cum erai, interveni Beatrix. Dar cred că te-ai schimbat. Acum nu mai cauţi perfecţiunea. Cum altfel ai putea să explici atracţia ta pentru mine?

Blînd, Christopher îi prinse faţa în mîini.

– Tu eşti ideea mea de perfecţiune, Beatrix Heloise.

Ea se aplecă înainte, pînă cînd nasurile li se atinseră.

– Te-ai iertat pe tine însuţi? întrebă ea blînd. Pentru că ai supravieţuit?

– Încerc. Apropierea trupului ei cald, sumar îmbrăcat, era prea mult pentru a rezista. Îi prinse ceafa cu mîinile şi îi sărută gîtul. Un mic frison îi traversă pielea. O dezbrăcă cu grijă, luptînd să-şi reţină dorinţa, care ameninţa să ţîşnească dincolo de control. Îşi menţinu fiecare mişcare blîndă, uşoară, în timp ce corpul îl durea de nevoia violentă de a o poseda. Mîinile lui se plimbară peste ea, trasîndu-i contururile fizice a ceea ce cuvintele exprimaseră deja. Făcînd dragoste, creîndu-le, lăsînd senzaţiile să plutească peste ei amîndoi. Emoţia deveni mişcare. Mişcarea deveni plăcere.

Îşi lăsă limba să-i sondeze gura, în timp ce pătrundea în ea, cu mîinile încleştate în mătasea întunecată a părului ei revărsat. Ea încercă să se mişte, dar el o ţinu liniştită alimentînd-o cu din ce în ce mai multă plăcere, pînă cînd fiecare respiraţie a ei deveni un geamăt şi tremura nestăpînită.

Apoi ea îşi propti călcîiele în lenjeria patului, cu degetele înfipte în spinrea lui. El savură micile

pîlpîiri de durere, plăcîndu-i privirea năucă şi pierdută de pe faţa ei. Ritmurile trupului ei se adunară într-un torent, într-un flux impetuos de culoarea unei acuarele delicate, ce să răspîndi pe pielea ei fină. Dar el nu voia să termine încă, în ciuda foamei lui vorace. Cu un efort agonizant, se sili să rămînă în ea nemişcat.

Ea ţipă, cu şoldurile ridicîndu-se spre masivitatea lui.

– Christopher, te rog...

– Şşşşt... O împinse în jos, îi sărută ceafa, apoi lucră încet la sînii ei. Îi trase sfîrcurile în gură, mîngîindu-le cu dinţii şi limba, lăsîndu-i rămăşiţe ale ardorii lui ude. Ei îi scăpară mici sunete înfometate şi muşchii interiori îl apucară într-un ritm lipsit de apărare. Începu să urmeze schema tandră, împingînd mai mult, lăsînd-o să-l strîngă la fiecare încercare de a se scoate.

– Uită-te la mine, şopti el şi genele ei se ridicară, pentru a da la iveală profunzimea sufletului ei.

Prinzînd-o cu o mînă de ceafă, îşi contopi buzele cu ale ei, în timp ce o pătrundea mai profund ca înainte. Ea îl primi, înconjurîndu-l cu braţele şi picioarele, reţinîndu-l cu tot trupul. El făcu ritmul să devină mai dur, mai rapid, procesul devenind mai sălbatic şi mai nereţinut, în timp ce se adapta ritmului accelerat şi fără oprire al şoldurilor ei. Şi atunci, arcuindu-se în sus, fu cuprinsă de o convulsie violentă, carnea ei apucîndu-l strîns, iar undele ude aducîndu-i eliberarea şi se smulse din ea.

Erau amîndoi prea copleşiţi de dragoste pentru a se mişca, o vreme. Sătul şi cu o senzaţie de deschidere, de lipsă de apărare, Christopher îşi lăsă mîna să se plimbe peste ea, nu cu intenţii erotice, ci cu adoraţie. Ea se întinse şi se mişcă, pentru a-i apuca picioarele sub coapsele ei fine, cu

braţul de-a curmezişul pieptului lui. Apoi căţărîndu-se pe el, îşi frecă uşor gura şi nasul prin părul de pe pieptul lui. El stătea întins tot sub eşafodajul fierbinte al trupului ei, lăsînd-o să se joace cu el şi să-l exploreze după cum voia.

Cînd în sfîrşit părăsiră patul, erau ameţiţi. Christopher îşi puse în practică intenţia de a-i face baie, de a o şterge şi chiar de a-i peria părul. Apoi ea îşi puse un halat şi se aşeză lîngă cada de baie, în timp ce se spăla şi el. Din cînd în cînd se apleca şi îi fura un sărut. Inventară dezmierdări reciproce. Micile intimităţi ale celor căsătoriţi, care însemnau totul şi nimic. Le adunau, aşa cum adunau cuvintele şi amintirile, fiecare conţinînd rezonanţe speciale pentru amîndoi.

Beatrix stinse toate lămpile, cu excepţia celei de pe noptieră.

– E vremea de dormit, murmură ea.

Christopher stătea pe prag privindu-şi soţia culcată sub cuverturi, cu părul căzut pe un umăr, în şuviţe libere. Ea îi aruncă o privire, ce acum îi devenise familiară... încurajîndu-l răbdătoare. Privirea Beatrix.

O viaţă întreagă cu o asemenea femeie, aproape că nu era suficientă.

Inspirînd cu putere, Christopher luă o decizie.

– Vreau pe partea stîngă, rosti el şi stinse ultima lampă.

Se urcă în pat alături de soţia lui şi o luă în braţe.

Şi dormiră împreună pînă dimineaţă.

EPILOG

20 iunie 1857
Hyde Park, Londra

Christopher aştepta împreună cu *Brigada de Infanterie* într-un spaţiu larg din partea de nord a lui Hyde Park, de un kilometru lat şi un kilometru jumătate lung, rezervat pentru nouă mii de bărbaţi din toate armele. Erau marinari, dragoni, infanterişti, husari, *Garda Călare Personală*, munteni şi mulţi alţii, strălucind toţi în soarele puternic. Dimineaţa era fierbinte şi fără nici o adiere, promiţînd să coacă suta de mii de oameni, care aşteptau ceremonia de decernare a Crucii Victoriei.

Soldaţii în uniformele lor complete se simţeau deja îngrozitor, unii dintre ei din cauza căldurii, alţii de invidie.

– Avem cele mai afurisit de urîte uniforme din tot imperiul, bombăni unul dintre infanterişti, aruncînd o privire către îmbrăcămintea infinit mai frumoasă a husarilor de alături. Urăsc acest mohorît verde închis.

– Frumoase ţinte am fi fost tîrîndu-ne în primele linii în roşu şi auriu strălucitor, răspunse alt

infanterist, cu ton scăzut şi batjocoritor. Ţi-ar fi împuşcat fundul.

– Nu-mi pasă. Femeilor le plac hainele roşii.

– Şi ai alege o femeie, chiar dacă ai avea fundul împuşcat?

– Tu nu?

Tăcerea celuilalt bărbat îi admise punctul de vedere.

Un zîmbet slab curbă buzele lui Christopher. Îşi aruncă privirea spre împrejmuirea de lîngă galeriile Grosvenor Gate, unde se aflau şapte mii de deţinători de bilete. Beatrix şi restul familiei Hathaway erau acolo, ca şi bunicul lui şi Audrey, împreună cu mai mulţi veri. După ce această prezentare elaborată şi nedorită se va termina, Christopher şi întregul grup al familiei şi rudelor sale se vor întoarce la hotelul *Rutledge.* Va avea loc un dineu privat, cu petrecere şi veselie şi Harry Rutledge făcuse aluzie şi la o distracţie specială. Cunoscîndu-l pe Rutledge, putea să fie orice, începînd de la un trio de cîntăreţi de operă, pînă la o trupă de maimuţe dresate. Doar două lucruri erau sigure – familia Hathaway era la Londra şi va avea loc o zbenguială sălbatică.

Mai participa un oaspete la dineul familial de la Rutledge – Mark Bennett, care îşi vînduse mandatul de militar şi se pregătea să ia frîiele afacerii lui de familie, din navigaţie. Îi luase luni întregi lui Bennett să-şi revină, în urma traumei provocată de experienţele din timpul războiului, şi procesul era departe de a fi încheiat. Totuşi, o şedere îndelungată în gospodăria Phelan îi făcuse un nesfîrşit bine. Bucată cu bucată, Bennett îşi adunase din nou psihicul, într-un proces necesar, dar dureros.

Cu sprijinul prietenilor înţelegători, încet-încet redevenise el însuşi.

Acum, din ce în ce mai mult, Bennett semăna cu ştrengarul energic şi cu mintea ascuţită, care fusese odată. În timpul lungilor şi viguroaselor cavalcade de la ţară, căpătase o culoare şi o vitalitate sănătoase şi îşi recîştigase muşchii pierduţi. Chiar şi după ce s-a întors la moşia familiei lui din Gloucestershire, Bennett a continuat să-i vizitase adesea pe Christopher şi pe Beatrix, la Riverton. Şi astfel s-a întîmplat ca în timpul uneia din aceste vizite, să o întîlnească pe Audrey, care venise să stea la ei două săptămîni.

Reacţia lui Audrey faţă de fostul soldat înalt şi cu părul negru, fusese mai mult decît ciudată. Christopher nu înţelegea de ce cumnata lui rumenă şi normală devenea aşa ruşinoasă şi stîngace, cînd Bennett se afla prin apropiere.

– Asta pentru că el e tigru, explică Beatrix în particular, iar Audrey e lebădă, şi tigrii le fac întotdeauna pe lebede nervoase. Îl găseşte foarte atrăgător, dar nu se gîndeşte că ar fi felul de domn, pe care şi l-ar dori de companie.

Pe de altă parte, Bennett părea prins de Audrey, dar de fiecare dată cînd îi făcea un avans plin de atenţie, ea dădea înapoi.

Apoi, cu o viteză uluitoare, cei doi păreau că au devenit prieteni apropiaţi. Mergeau la călărie şi la plimbare împreună şi corespondau frecvent, cînd erau departe unul de altul. Şi cînd amîndoi se aflau la Londra, erau întotdeauna văzuţi împreună.

Uimit de schimbările survenite în relaţia lor, iniţial stîngace, Christopher l-a întrebat pe Bennett ce s-a întîmplat.

– I-am spus că sînt impotent de pe urma vechilor răni de război, explică Bennett. Asta a calmat-o considerabil.

Luat prin surprindere, Christopher reuşi să întrebe precaut:

– Şi eşti, cu adevărat?

– *Pe tot infernul, nu!* veni răspunsul indignat al lui Bennett. Am spus asta doar pentru că era aşa de sperioasă în preajma mea. Şi a funcţionat.

Christopher îl privi sardonic.

– O să-i spui vreodată lui Audrey adevărul?

Un zîmbet răutăcios se juca la colţurile buzelor lui Bennett.

– În curînd, am să o las să mă trateze, admise el. Văzînd expresia lui Christopher, adăugă repede că intenţiile lui erau totalmente onorabile.

Se potriveau. Şi după părerea lui Christopher, fratele lui ar fi aprobat.

Răsunară Salvele Regale, tunurile grele ale artileriei bubuind. Se intonă imnul naţional, cînd începu trecerea în revistă a trupelor, toate armele coborînd drapelele şi prezentînd armele. Încet grupul regal trecu de-a lungul liniilor. La terminarea parăzii, regina, însoţitorii ei şi un detaşament din *Garda Regală Călare* înaintă spre centrul publicului, între Guvern şi *Corpul Diplomatic.*

Se stîrni o mică agitaţie, cînd regina nu descălecă la podiumul central, aşa cum era programat, ci insistă să rămînă pe calul ei de luptă. Se pare că intenţiona să înmîneze Crucea Victoriei de pe locul ei din spinarea calului, cu prinţul consort la stînga.

Cei ce primeau medalia, şaizeci şi doi în total, erau adunaţi la podium. Ca mulţi dintre ceilalţi, Christopher era îmbrăcat în haine civile, pentru că renunţase la uniformă, la terminarea războiului. Dar,

spre deosebire de ceilalţi, Christopher ţinea în mînă o lesă. Ataşată de un cîine. Din motive care nu fuseseră explicate, i se spusese să-l aducă şi pe Albert la decorare. Ceilalţi infanterişti şuşotiră încurajări, cînd Albert merse supus alături de Christopher.

– Ce băiat bun!

– Arată inteligent, tipul!

– Nici un accident în faţa reginei!

– Şi toate astea se referă la amîndoi, Albert, adăugă cineva smulgîndu-le multora dintre ei un chicotit.

Aruncîndu-le prietenilor o privire acuzatoare, care nu făcu decît să-i amuze şi mai mult, Christopher îl duse pe Albert să o întîlnească pe regină.

Majestatea Sa era chiar mai scundă şi mai trupeşă decît se aşteptase, cu nasul acvilin, fără bărbie şi cu ochi pătunzători. Era îmbrăcată într-un costum de călărie stacojiu, cu o eşarfă de general pe un umăr şi un panaş de general din pene roşii şi albe la pălăria de călăreaţă. O banderolă neagră de doliu, un obicei luat de la doliul armatei, fusese legată în jurul unui braţ durduliu. Pe spatele calului, lîngă podium, era la acelaşi nivel cu medaliaţii.

Christopher era mulţumit de maniera neoficială, în care conducea ea ceremonia. Oamenii treceau în şir prin faţa ei, fiecare oprindu-se pentru a fi prezentat şi pentru ca ea să-i agaţe pe piept crucea de bronz cu panglica roşie, după care era eficient expediat mai departe. În acest ritm, tot procesul nu va dura mai mult de un sfert de oră.

Imediat ce Christopher şi Albert urcară pe podium, el fu tulburat să audă urale venite din partea mulţimii, răspîndindu-se şi crescînd, pînă cînd zgomotul deveni asurzitor... Lui nu i se părea corect să primească mai multe aclamaţii decît alţi soldaţi – ei

meritau la fel de multă recunoştinţă, pentru curajul şi bravura lor. Dar iată că şi militarii aclamau, umilindu-l cu desăvîrşire. Albert ridică ochii la el neliniştit şi rămase lipit de el.

– Uşurel, băiete, murmură el.

Cînd se opriră în faţa ei, regina se uită curioasă la această pereche.

– Căpitane Phelan, rosti ea. Entuziasmul supuşilor noştri te onorează.

Christopher răspunse cu grijă:

– Onoarea aparţine tuturor soldaţilor, care au luptat în serviciul Majestăţii Voastre – şi familiilor, care i-au aşteptat să se întoarcă acasă.

– Bine spus şi cu modestie, căpitane. Zări o uşoară accentuare a ridurilor de la colţurile ochilor ei. Înaintează! Cînd el se supuse, regina se aplecă de pe cal, pentru a prinde crucea de bronz cu panglica roşie pe haina lui. Christopher era gata să se retragă, dar ea îl opri cu un gest şi un cuvînt: rămîi! Atenţia ei se îndreptă spre Albert, care stătea pe podium şi-şi înălţă capul privind-o curios. Care e numele însoţitorului tău?

– Numele lui e Albert, Majestatea Voastră.

Buzele ei se mişcară, parcă gata să zîmbească. Aruncă o privire scurtă la stînga, către prinţul consort.

– Am fost informaţi că a fost alături de tine, la Inkerman şi Sevastopol.

– Da, Majestatea Voastră. A întreprins multe fapte foarte dificile şi periculoase, pentru a-i menţine pe oameni în siguranţă. Această cruce îi aparţine parţial lui – a asistat la recuperarea unui ofiţer rănit de sub focul inamic.

Generalul însărcinat cu înmînarea către regină a ordinelor se apropie şi îi dădu un obiect curios. Arăta ca o... zgardă de cîine?

– Vino încoace, Albert, zise ea.

Albert se supuse prompt, aşezîndu-se la marginea podiumului. Regina se apopie şi prinse zgarda în jurul gîtului lui, cu o eficienţă plină de dexteritate, ce dovedea o experienţă îndelungată. Christopher îşi aminti că auzise că are mulţi cîini, dintre care unii erau cîini ciobăneşti scoţieni.

– Zgarda asta, i se adresă ea lui Albert, ca şi cum ar fi putut să o înţeleagă, a fost gravată cu onorurile şi distincţiile în bătălie ale regimentului. Am adăugat şi o cataramă de argint, pentru a omagia valoarea şi devotamentul pe care le-ai arătat în serviciul nostru. Albert aşteptă răbdător pînă cînd i se prinse zgarda, apoi îi linse încheietura mîinii. Impertinentule! îl mustră ea în şoaptă şi îl bătu uşor pe cap.

Apoi sesiză la Christopher un zîmbet scurt şi discret, cînd plecau pentru a da locul următorului medaliat.

– Albert, prietenul regalităţii, rosti Beatrix mai tîrziu la hotelul *Rutledge*, rîzînd cînd se aşeză pe duşumeaua apartamentului lor ca să examineze noua zgardă. Sper că nu o să-ţi ieşi din fire şi să-ţi dai aere.

– Nu, faţă de familia ta, nu o va face, afirmă Christopher scoţîndu-şi haina şi vesta şi desfăcîndu-şi cravata. Se întinse pe divan, bucurîndu-se de răcoarea camerei. Albert se duse să bea din castronul lui cu apă, lipăind zgomotos.

Beatrix merse la Christopher, se întinse cît era de lungă peste el şi îşi puse braţele pe pieptul lui.

– Am fost aşa de mîndră de tine astăzi, rosti ea zîmbindu-i. Şi puţin şi cam încrezută, cu toate femeile alea leşinînd şi oftînd după tine. Eu sînt cea cu care ai venit acasă.

Arcuindu-şi o sprînceană, Christopher întrebă:

– Numai puţin încrezută?

– O, foarte bine. *Enorm* de încrezută. Începu să se joace în părul lui. Acum că toată afacerea asta a medaliilor e rezolvată, am ceva de discutat cu tine.

Închizînd ochii, Christopher se bucură de senzaţia degetelor ei mîngîindu-i ţeasta.

– Ce e?

– Ce ai spune să adaugi familiei noastre un nou membru?

Nu era o întrebare neobişnuită. De cînd îşi stabiliseră gospodăria la Riverton, Beatrix mărise numărul menajeriei ei şi se ocupa în mod constant cu caritatea şi îngrijirea animalelor. De asemena, trimisese şi un raport nou înfiinţatei societăţi de istorie naturală de la Londra. Dintr-un motiv oarecare, n-a fost deloc dificil să convingă grupul de entomologi, ornitologi şi alţi nauralişti mai vîrstnici să includă o femeie tînără şi frumoasă în mijlocul lor. Mai ales cînd devenise clar că Beatrix putea să vorbească ore întregi despre scheme de migraţie, ciclurile plantelor şi alte probleme legate de mediul şi comportamentul animal. Au existat discuţii şi ca Beatrix să se alăture conducerii, care organiza un nou muzeu de istorie naturală, pentru a oferi părerea unei doamne privind diversele aspecte ale proiectului.

Ţinîndu-şi ochii închişi, Christopher zîmbi leneş.

– Blană, pene sau solzi? comentă el, ca răspuns la întrebarea ei de mai înainte.

– Nimic din toate astea.

– Dumnezeule! Ceva exotic. Foarte bine, de unde vine creatura? Va trebui să mergem în Australia să o aducem? În Islanda? În Brazilia?

Un fior de amuzament o străbătu.

– De fapt, e deja aici. Dar n-ai să poţi să-l vezi decît, să zicem... peste încă alte opt luni.

Ochii lui Christopher se deschiseră mari. Beatrix zîmbea părînd ruşinată, nerăbdătoare şi mai mult decît încîntată de ea însăşi.

– *Beatrix!* Se întoarse cu grijă, astfel încît ea să rămînă sub el. Mîna lui îi dezmierdă un obraz. Eşti sigură? Ea dădu afirmativ din cap. Copleşit, Christopher îi acoperi gura cu a lui, sărutînd-o cu sălbăticie. Dragostea mea... fată preţioasă...

– Nu este ce ai vrut şi tu? întrebă ea printre sărutări, cunoscînd deja răspunsul.

Christopher se uită la ea ca printr-o ceaţă strălucitoare de bucurie, ce făcea ca totul să fie aburit şi radiant.

– Mai mult decît am visat vreodată. Şi în mod cert mai mult decît merit.

Braţele lui Beatrix alunecară în jurul gîtului lui.

– Am să-ţi arăt eu ce meriţi, îl ameninţă şi îi trase capul în jos spre ea, din nou.

SFÎRŞIT

„Caractere superb nuanțate, o chimie ardentă
și inteligență extremă...“

Booklist

Ca iubitoare de animale și de natură, Beatrix Hathaway s-a simțit întotdeauna mai bine în mijlocul naturii decît în saloanele de bal.

Frumoasă și cu o gîndire liberă, Beatrix nu fusese niciodată cucerită și nici curtată în mod serios... și se resemnase la gîndul că nu va găsi niciodată iubirea.

Prietena ei, Prudence Mercer, primește o scrisoare de la nobilul Christopher Phelan, aflat pe front și marcat de grozăviile războiului. Prietena ei o lasă pe ea să răspundă la scrisori, în numele ei.

În curînd corespondența dintre Beatrix și Christopher se transformă în ceva desăvîrșit și profund și cînd el se întoarce, e hotărit să o ceară în căsătorie pe femeia de care s-a îndrăgostit. Dar blonda și cocheta Prudence i se pare o străină lipsită de sensibilitate, spre deosebire de Beatrix, alături de care descoperă bunătatea, devotamentul și iubirea adevărată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-81-1
9 789738 991811